

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSSESSION

RINA SAINT

CONSTANTINE
BROTHERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sahiplik. Telif hakkı © 2025 Rina Saint. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka ile oluşturulmamıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yollarla, bilgi depolama ve erişim sistemleri ve yapay zeka dahil, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, ancak inceleme amacıyla yapılan kısa alıntılar hariçtir.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Sahiplik:
Bir MM Esaret Romantizmi

Constantine Kardeşler #1

RINA SAINT

İçerik Uyarısı (spoiler içerir)

Possession'ı karanlık bir romantizm olarak nitelendirmek konusunda kararsız kaldım. Kararımı veremedim çünkü bu kitapta kesinlikle karanlık unsurlar olsa da, ilişki bana öyle gelmiyor. (Burada içgüdülerime güveniyorum, ancak bunun tamamen öznel olduğunu biliyorum. Size farklı gelebilir, bu yüzden lütfen kendinize uygun olan şekilde yorumlayın.)

İçerikle ilgili endişeleriniz varsa, okumaya devam edin. Aksi takdirde, spoiler'lardan kaçınmak için bu listeyi atlayın. Unuttuğum bir şey varsa, lütfen bana ulaşın ve bildirin!

İlişki içinde:

Dubcon

Boğma

Öpücük izleri ile

işaretleme Kontrolcü

davranış Sert seks

İlişki dışında: Şiddet

İşkence/vahşet Esaret

İnsan ticareti

İçerik Uyarısı (spoiler içerir) _____

1. Lucas

2. Canavar

3. Lucas

4. Lucas

5. Canavar

6. Canavar

7. Lucas

8. Lucas

9. Canavar

10. Lucas

11. Lucas

12. Roman

13. Lucas

14. Roman

15. Lucas

16. Lucas

17. Roman

18. Lucas

19. Roman

20. Roman

21. Lucas

22. Roman

23. Roman

24. Lucas

25. Roman

26. Lucas

27. Roman

28. Lucas

29. Roman

30. Lucas

Yazarın düşünceleri (ve bundan sonra ne olacak)

BİR Lucas

Bu konuda içimde kötü bir his var, ama nedenini bilmiyorum. Evet, gerçekleşmek üzere olan kavga açıkça yasadışı, ama beni rahatsız eden bu değil.

Frank.

Üvey babam.

Onunla buraya gelmekle ne yapıyordum ben? Onu altı yıldır görmememin bir nedeni var, binlerce nedeni var. Annem ölmeden önce bile, Frank beni istemediğini çok açık bir şekilde belli etmişti.

Annemin cenazesi olduğu gün, bana evinden gitmemi söyledi. On sekiz yaşındaydım, bana hatırlattı, bir yetişkindim ve o zaten benim babam değildi.

Öyleyse neden altı yıl sonra birdenbire beni aradığında, lanet olası bir köpek yavrusu gibi heyecanlandım?

Yani, lanet olsun, "geçmişteki hatalarını düzeltmek" istediğini söylediğinde ağlamaya başladım. Annem öldükten sonra davranışlarından dolayı üzgün olduğunu, düşünemediğini, kederli olduğunu vb. söylediğinde nefes alamadım.

O sözleri duymaya o kadar mı muhtaçtım ki, tüm çocukluğumu geçici olarak unuttum?

Görünüşe göre öyle. Çünkü onun beni boktan dairemden alıp "havalı bir yere" götürmesine izin verdim. Yeniden bağlantı kurmak istediğini söylediğinde ona gerçekten inandım.

Bir bakıma, öyle sayılır. Eskiden olduğumuz şeye yeniden bağlandık: hiçbir şey. Rahatsız edici, garip bir şekilde hiçbir şey. Şehri terk ettiğimiz kırk dakikalık yolculuk boyunca bu acı verici bir şekilde ortadaydı. (Bunu beklemiyordum. Şehri terk edeceğimizi bilseydim, hayır derdim.)

Peki, ne yapıyordun? Arabada bana böyle sordu.

Neler yapıyordun? *Altı yıldır mı?* Hayatımın yaşamaya değer olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Ama tabii ki "*Hiçbir şey. Çalışıyorum*" dedim.

Ne yapıyorsun?

Yerleri

siliyorum.

Bunu söylerken ona bakmamalıyım. Sanırım bununla meydan okuduğumu *düşündüm*. Cesurca falan. Sanki Porsche'sinin deri direksiyonunu tutan eliyle ona bunu söylemek benim için zor bir şeydi. Sanki bunu sahipleniyormuşum gibi.

Sanırım burnunu kırıştırdığında ona alaycı bir şekilde bakacağımı *düşündüm*. Sanki yatırım bankacılığı saçmalığından kazandığı tüm paranın annemin hapları yutmasına neden olduğunu ve bunun sonucunun ne olduğunu söyleyeceğimi *düşündüm*.

Ama bunun yerine, kendimi bok gibi hissettim ve bu çok tanıdık bir duyuydu. Frank'in yanında hep böyle hissederdim: aynı anda hem görünmez hem de ayak altında. Sanki var olmaması gereken bir şey gibi. Sanki ben olmasam, herkes için daha iyi olurdu. Onun için. Annem için. Belki benim için de.

Neden şimdi durumun farklı olacağını *düşündüm* ki? Cidden, ne olacağını sanmıştım ki? Samimi bir konuşma yapıp, birinin beni umursadığını hissedeceğimi mi?

Aptal.

Gerçekten, ne oluyor?

Frank gerçekten bu yeraltı dövüş sahnesine mi meraklı? Daha önce de böyle şeyler gördüm ve her zaman çirkin sonuçlar doğurdu.

Biliyorum çünkü ben de bu işe girmeyi düşünmüştüm. Lisede güreş yaptığım için belki biraz para kazanabilirim diye düşünmüştüm. Spor salonunda yerleri silmek pek para kazandırmıyor ve ben tekrar sokaklara dönmek istemiyordum. Ayrıca, spor salonu sahibi ekipmanları kullanmama izin verdiği için şu anda oldukça iyi formdayım. Bu fikir kafamda mantıklı geliyordu.

Ta ki bir adamın sırtının kırıldığını görene kadar. Bu fikrimi değiştirdi.

Tabii ki, bu operasyon, tanık olduğum otopark kavgalarından çok farklı bir seviyede, çünkü orada ringi bağırışan kalabalık oluşturuyor. O tür yerlerde, eski kot pantolonum, Converse yüksek bilekli ayakkabılarım ve siyah kapüşonlu sweatshirt'ümle oldukça görünmez kalabiliyorum.

Burada Frank benden daha iyi uyum sağlıyor.

Kalabalıkta bazıları kaba olsa da, Frank gibi orta yaşlı, yumuşak vücutlu birçok takım elbiseli adam var. Onun gibi sıradan yüzler, kırklı yaşların başına botoks yaptırmışlar. Annemin Frank'e asıldığı gibi, kollarında sarkık elbiseler giyen birçok kadın var. Çok para var.

Bahisler yüksek olmalı. Sanırım Frank'in ilgisini çeken de bu. O her zaman kumar oynamayı sevmiştir.

Ama neden beni de getirdi?

Onun imajına uymuyorum ve bu kalabalığın kaba unsurlarına da uymuyorum. Tişörtlerinin üzerine deri ceket ve blazer giyen adamlar, benim alıştığım sokak serserilerini korkutur. Beni kesinlikle korkutuyorlar.

"Bu ne?" diye Frank'e soruyorum, ama tekno müziğin gürültüsü ve birkaç yüz kişinin çıkardığı genel gürültü yüzünden beni duyamıyor. Atmosfer, dansın olmadığı bir pop-up gece kulübü gibi. Işıklar loş, çok renkli ışıklar havada dans ediyor ve kafeste dövüş öncesi eğlenceye spot ışığı tutuluyor. Kafeste, yüksek topuklu ayakkabılar ve bikiniler giymiş iki kadın birbirlerine tokat atıyor, sendeliyor ve saçlarını çekiyor. Bir bikini üstü yakalanıyor ve büyük, sahte göğüsler gözüktüyor.

Kalabalık buna bayılıyor. Ben başka yere bakıyorum.

"Bu ne?" diye tekrarlıyorum, duyulmak için eğiliyorum. Kolum Frank'in koluna değdiğinde geri çekiliyorum. Frank ve ben birbirimize dokunmayız. Hiç dokunmadık. Ben çok nadiren birine dokunurum. Dürüst olmak gerekirse, *nasıl* dokunulacağını bilmiyorum. Geçen sonbahardaki randevum çok garipti ve iyi bitmedi.

"Kavga," Frank bana bakmadan cevap veriyor. Arabasına bindiğimde beni baştan aşağı süzdüğü ve "hala yakışıklı bir çocuk" olduğumu söylediği dışında, bu gece bana neredeyse hiç bakmadı.

"Kavga olduğunu biliyorum," diyorum, "ama neden buradayız?"

Neden buradayım? Aslında sormak istediğim bu, ama nedense sormuyorum.

Frank ya beni duymuyor ya da duymamış gibi yapıyor. Kalabalığın içinden ilerlemeye başladığında, ben olduğum yerde kalıyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Bundan hoşlanmıyorum. Gitmek istiyorum.

Frank geri adım atar ve dirseğini tutar. "Benimle kalmalısın."

"Burası bana göre bir yer değil," diye karşılık verip, kolumu çekerek kurtulurum. "Bir Uber falan çağıracağım."

"Bu yerde telefon kullanılamaz demiştim."

Evet, telefonumu onun arabasında bırakmamı istedi, ama neden gidip almayayım ki?

"Bak," diyor, "seni bulması için bir dedektife para harcadım, şimdi seni kaybetmeye niyetim yok, ayrıca kimse seni Bronx'a kadar götürmez. Hadi gel, konuşmam gereken biri var."

Frank beni tekrar tutmaz, ama başını sallayarak beni takip etmemi işaret eder. Ben harekete geçene kadar bekler ve başka ne yapabilirim ki? Yani, haklı. Kimse beni buradan alıp şehre götürmez, param olsa bile. Frank'le burada olmak istemediğim kadar, burada tek başıma da kalmak istemiyorum. Burası tehlikeli bir yer.

Başka bir seçeneğim olmadığı için, Frank'in tuvalete gittiğini düşündüğüm yere doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Ancak içeri girdiğimde, buranın aslında bir soyunma odası olduğunu, ya da eskiden öyle olduğunu ve boş olmadığını görüyorum.

Kapı arkamdan kapanınca donup kalıyorum. Soyunma odasında iki adam var, ama kalbimi ağzıma getiren, silah kılıfıyla nöbet tutan adam değil. Silahsız ve çıplak ayakla bankta oturan, ön kollarını uyluklarına dayamış olan adam. Üzerinde sadece siyah pantolon ve bir tür elektrikli tasma var.

Girdiğimizde, hatta gardiyan Frank'e "Bay Prescott" diye selam verdiğinde bile başını kaldırmıyor. Sadece karo zemine bakıyor.

Adam çok *iri*. Otururken bile bu çok belli. Çok zayıf ama kaslı bir vücudu var. Sağ göğsünde çirkin bir yara izi var ve sırtında da kırbaç izleri görüyorum. Koyu renkli saçları kısa kesilmiş ve güçlü çenesini koyu renkli sakal gölgeliyor.

Yaralar yeterince rahatsız edici, ama neden bir tasma takıyor? Siyah kayış, kaslı boynunu sarıyor ve boğazında yeşil bir ışık periyodik olarak yanıp sönüyor.

"Lucas."

Adımı duyunca irkildiğimde, iri adam başını kaldırdı. Zayıf, sert ve yakışıklı yüzü ifadesiz kalmasına rağmen, koyu renkli gözleri bana o kadar yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki, titremeye başladım.

Frank'e bakıyorum, o ve gardiyan soyunma odasından duşlara doğru ilerlerken bana onları takip etmem için işaret ediyor. Frank, tasmalı adama geniş bir mesafe bırakıyor. Ben de onu takip ederken, bankta oturan adamlarla yalnız kalmak istemediğim için aynı şeyi yapıyorum.

Soyunma odası ile duş alanını ayıran koridorun kesiştiği noktaya geldiğimde, adamın gözleri benden hiç ayrılmıyor. Frank ve gardiyan, yakalı adamın onları duymasını istemiyormuş gibi sessizce konuşuyorlar.

Zaten onların konuşmalarını dinlemeye çalıştığını sanmıyorum. Dikkatini hala tamamen bana vermiş durumda. Neden bana öyle bakıyor?

Ellerimi ceplerime sokup omuzlarımı kamburlaştırıyorum. Lanet olsun telefonuma. Lanet olsun mart ayının yağmurlu gecesine. Buradan çıkıp gitmeliyim

Çünkü bu neyle ilgili olursa olsun? Belli ki Frank'le yeniden bir araya gelmemle ilgili değil ve bu fikirden bile etkilenmiş olmam beni gerçekten aptal hissettiriyor.

Hiçbir şeyim ve kimsem yok, ve bu gerçeği kabul etmek daha iyi. Yalnızım. Her zaman yleydim.

Siktir, bu adam neden hala bana bakıyor?

Ona tekrar bakmadan bile hissedebiliyorum.

Ve neden insan değilmiş gibi o tasmayı takıyor? Ne kadar korkutucu göründüğü ya da gözlerinin ne kadar boş ve tehlikeli olduğu umurumda değil, bu yanlış. Hoşuma gitmiyor.

Frank ve gardiyan arasında olanlardan da hoşlanmıyorum. Beni izleyen karanlık gözlerden gözlerimi ayırıp Frank'in uzattığı kalın para destesini görüyorum. Muhafız Frank'ten daha uzun ve daha iri. Bankta oturan adam olmasaydı, iri görünebilirdi. Siyah giysileri ve belindeki silahıyla çok korkutucu görünüyordu, çünkü tüm bunların çok iyi organize edildiği giderek daha açık hale geliyordu. Profesyonelce.

Bu bir tür mafya işi. Buradan hemen gitmem lazım.

"Peki garantim ne?" diye soruyor Frank.

"Denemek için zgrsn, Prescott."

Gözlerim, gardiyanın kargo pantolonunun cebini açıp Frank'e sıringanın kapaklı ucunu gösterdiği anda oraya kayıyor.

Frank geri çekildi. "Bahsimi bozdurmadan geri kalanını alamayacağını biliyorsun."

"Sen tüm paranı kaybettiğin gibi ben de sabrımı kaybetmeden önce siktirip gitsen iyi olur, Prescott."

Frank neredeyse bana arpacakken kenara çekiliyorum. Bana çekilmem gerektiğini söylemesine gerek yok. Buradan gitmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Frank'ten uzaklaşmak.

O gardiyandan uzaklaşmak.

Gözleri beni kapıya kadar takip eden yakalı adamdan uzaklaşmak istiyorum.

İKİ Canavar

Kapı kapanıp avımın görüşümü engellediğinde sinirlenerek homurdanırım.

En azından benim için öyle olduğunu düşünüyorum. Artık içgüdülerimi başka nasıl anlayabilirim bilmiyorum. O güzel yüzü ve o büyük, kaybolmuş gözleriyle avdan başka ne olabilir ki?

Benim ne olduğum konusunda hiç şüphe yok ve o bunu anında fark etti. Tabii ki, çoğu insan fark eder. Herkes, bir avcının bakışını hissettiğinde onu tanır.

İnsanları izlemek için çok dışarı çıktığımdan değil. Oscar Crowley beni aylar önce hapishaneden satın aldığından beri, dövüş geceleri dışında sadece menajerlerimden başkası görmedim.

"Gözüne çarptı mı, Beast?"

Cevap vermiyorum. Asla cevap vermem. En son ne zaman konuştuğumu bile hatırlamıyorum. Avımın kaybolduğu kapıya bakmaya devam ediyorum.

"Gerçekten çok güzeldi."

Hırlayarak, bakışlarımı Briggs'e çevirip banketten kalkıyorum. Ayaklarımın üstüne basar basmaz vücudum sarsılıyor, kaslarım donuyor, acı içimi parçalıyor, düşünemeyecek hale gelene kadar içimi sarsıyor. Etrafımdaki soyunma odasını ya da önümdeki Briggs'i bile göremiyorum.

Bu, karanlık yerlerde öğrendiğiniz bir şeydir: gerçeklik bir saniyede yeniden şekillenebilir. Şu anda, beni parçalayan ve aynı zamanda sert bir şekilde dik tutan elektrik akımı dışında bir gerçekliğim yok.

Akım kaybolduğunda nefesim kesildi. Şok dalgası kaslarımı kilitlemediği için yere yığıldım. Dizlerimin ve ellerimin üstüne çöktüm. Dizlerimin ve ellerimin üstüne çökmekten nefret ediyorum. Çıkardığım sestten de nefret ediyorum. Bu zayıflık demek. Savunmasızlık demek.

Ve bu da tehlike demektir.

Tabii ki, yerdeyken bir şey boynumu deliyor. Briggs, bana enjekte ettiği ilacı damarlarıma hızla yayarak, hızla geri çekilebilmek için elinden geldiğince hızlı bir şekilde enjekte ediyor.

"Kalk, Beast. Vakit geldi." Bir bot kaburgalarımaya çarptı. Sert bir tekme değildi, ama çok tasmaından sonra buna hazır değildim. Dirseklerimin zerine düştüm.

Bu kabul edilemez. Ben boyun eğmem. Eğilmeyeceğim. Çok fazla sınırim yok, ama bu onlardan biri.

Ayağa kalkıyorum. şu anda Briggs'i öldürebilirim. Beni tek başına idare ediyor, ki dövüş gecesinde bunu yapmaması gerekir. Sanırım beni uyuşturmak için. Henüz bir şey hissetmiyorum, ama eminim hissedeceğim. Bu tür şeyler dövüşlerde her zaman olur. Arenaya götürülmeden önce hapishanede birkaç kez başıma geldi.

Bu yüzden onunla uğraşarak zaman kaybetmemem gerektiğini biliyorum.

Kapıya doğru yöneliyorum.

Dövüşmek istiyorum. Bu benim tek çıkış yolum.

Özgür olduğum tek an bu.

Kapıda durup Briggs'in tasmaıyı çıkarmasını bekliyorum. Silahını çektiğini duyuyorum ama bu rutin bir şey, o yüzden tepki vermiyorum. O boynumun arkasındaki kayışı çekerken tasma boğazımı sıkıyor. Tasma benden uzaklaştığında kapıyı iterek açıyorum.

şokun etkisiyle hala titriyorum, kalabalığın içine doğru yürürken, kalabalık komik bir aceleyle bana yol açıyor. Renkli ışıklar başımın üstünde havayı keserken, insanlar yolumdan çekilmek için birbirlerini itip kakıyorlar.

Hoparlörlerden her zamanki aptalca yorumlar geliyor, zaten heyecanlı olan kalabalığı, hakkımda sadece dörtte biri doğru olan bir hikayeyle daha da heyecanlandırıyor. Gerçekten de yıllarca gizli bir gladyatör arenasında dvştm, ama onların iddia ettiği gibi orada doğmadım, ne de kahvaltımı alan bir adamı öldürdüğüm için yedi yaşında Beast adını kazandım. Ama daha azı için adam öldürdüm ve uzun zamandır Beast olarak biliniyorum.

Burada kimse benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor. Çoğu zaman ben de hatırlamıyorum. Dediğim gibi, karanlık yerlerde gerçeklik değişir.

evre, çok fazla görüntü ve sesle duyularımı aşırı yükler. Her potansiyel tehdidi takip edemediğim için bundan nefret ediyorum, ama o kadar çok ki neredeyse hiçbir şey olmuyor. Genellikle, yaklaşırken kafesin içinde dolaşan rakibime odaklanmak için bunları görmezden gelirim.

Ancak bu gece, etrafıma bakınıp avlanıyorum. Anlamsız yüzlerden oluşan bir deniz, hiçbiri benim için öne çıkmıyor... ta ki onu görene kadar.

Kesinlikle yakışıklı, ama beni çekenin bu olduğunu sanmıyorum. En son ne zaman cinsel tepki verdiğimi bile hatırlamıyorum ve penisimde hiçbir şey hissetmiyorum. Bu his içimde. Tüm vücudumda.

Sanırım onu öldürmek istiyorum, ama emin değilim.

Kaçmak istermiş gibi etrafa bakınıyor, ama ben dışarı çıkarılmadan önce kapılar her zaman kilitleniyor.

Aklımda bir görüntü beliriyor: O kalabalığın içinden kaçıyor, ben onu kovalıyorum.

Onu takip ederken, insanların arasında koşuşturduğunu, eğildiğini, saklandığını, çabaladığını hayal ediyorum. Bu fantezi adrenalinimi yükseltiyor. Beklenmedik bir şekilde testislerimde karıncalanma hissediyorum.

Ne oluyor lan?

Soyunma odasında Briggs ile konuşan adamın onun yanında durduğunu fark ettiğimde, homurdanıyorum. O adamı sevmiyorum.

Rakibimin ağır zincirli çiti sallayıp kalabalığa kükrediği kafese çıkan merdivenlere ulaştığımda vücudumda bir savaş başlar.

Her zamanki heyecan verici vızıltı var. Sonunda yumruklarımı kullanabileceğim için yumruklarım sıkılıyor. Vücudum, hücremin her zamanki soğuk sertliği yerine sıcak.

Avlanma fantezimin hayal kırıklığı ve avımın bana ulaşamaz olması gerçeği var. Testislerimdeki ağır, karıncalanma hissi gittikçe kötüleşiyor ve bundan hoşlanmıyorum. Bu beni kızdırıyor.

Sonra kanımda yayılan bir ağırlık hissediyorum. Şok tasmaının sinirlerimdeki etkisi çoğunlukla kaybolmuş, diğer her şeyin gürültüsü altında kalmış, ama Briggs'in bana verdiği ilacın etkisi hissedilmeye başlıyor.

Merdivenlerin üstündeki kapı açık. Kafese adımımı attığımda, rakibim yumruğunu diğer eline vuruyor. Boynundaki tendonlar gerilirken, bana doğru sessizce bağılıyor. Koyu sakalının üstündeki yüzü kızarmış.

O da benim gibi 1,93 metre boyunda ve benden 15 kilo daha ağır. Kamufajlı kargo pantolonunun bel kısmının üstünde, yağla kaplı kasları karnında ağırlık yapıyor.

Ancak ondan daha iri adamları öldürdüm ve bunun iyi bir nedeni var. Daha yetenekli olduğum için değil. Daha akıllı olduğum için de değil. Kesinlikle sakın olduğum için.

Çünkü onun öfkesi göstermelik. Benimki gerçek. Onunki geçici. Benimki her zaman var.

Benimki her zaman görünmez, çünkü yüzeyde değildir. İçimde yaşar. Ruhuma kadar iner — ya da ruhun olması gereken yere. Çünkü onu serbest bıraktığımda? İçimde insanlık kalmaz.

Beyaz sekizgen zeminde hızlanarak ilerliyorum. Rakibim, ringde dolaşmayacağı mı fark ettiğinde, artık çok geç. Geç kalmış bir yumruk atıyor, ama ben ona çarptığımda yumruk omzumdan sekiyor.

Onun kocaman vücudunu ringin diğer ucuna doğru sürüklerim, ta ki o çite çarpana kadar. Çit sağlamdır ama biraz esnekliği vardır. Geri sıçramaya hazırım ve bunu rakibimi fırlatmak için kullanırım. Bunu yaparken dizine tekme atarım. O yere düşer.

Kafasına tekme atmaya çalışıyorum, ama o yuvarlanarak kaçıyor ve ayağa kalkıyor. Artık gerçekten kızgın. Etli yumruğunu sallayarak bana saldırıyor. Yumruğu isabet ediyor, ama benimki de öyle.

İşler hızla vahşileşiyor.

Ringde ileri geri gidip geliyoruz. Yumruklarımız birbirimizin kaburgalarına, karınlarına, sırtlarına ve yüzlerine çarpıyor. Neredeyse kasıklarına diz atıyordum ama dönerek dört başıma vurmasını sağladım. Dirseğim burnuna çarptı. Geride sendeledi, burun deliklerinden kan fişkırdı.

Dünya etrafımda dönerken ben de sendeliyorum. İlaç beni yavaş yavaş tüketiyor, tepkilerimi geciktiriyor ve bu da normalden daha fazla darbe almam anlamına geliyor, ama şimdi gerçekten beni yakaladı, kanımda dolaşıyor —ve tam o anda iki av bıçağı balkondan aşağı fırlatılıyor. Bıçaklar beyaz zemine saplanıyor.

Silahlar dövüşlerde nadiren kullanılır. Öldürülen bir dövüşçü bir daha kullanılamaz. Ancak değişiklikler, kalabalığı heyecanlandırır ve paranın akışını sağlar. Ayrıca, sahibim Crowley'in bana ilaç verildiğini bilmediğinden eminim. Muhtemelen benim oyun oynadığımı düşünüyor ve dövüşü dramatik bir şekilde bitirmemi istiyor.

Bana en yakın bıçağın sapını yakalayıp yerden çekiyorum. Rakibim de aynısını yapıyor.

Burnuna kızgın ve hızla üzerime geliyor. Kesip kaçıyoruz. Beyaz zemine kan sıçramış. Bir kısmı onun, bir kısmı benim.

Çok yavaşım.

Bacağımı kesiyor. Dünya kayarken bir dizimin üzerine çöküyorum. Elim yere çarpıyor. Avantajımı kaybettim. Biliyorum. Hissediyorum.

İlaç her şeyi içimde yavaşlatırken, umursuyor muyum bilmiyorum. Uzun zamandır yaşamaya ve ölmeye kayıtsızım. Her iki sonucu da umarak savaşıyorum. Savaşıyorum çünkü sahip olduğum tek şey bu, çünkü tüm öfkemi kullanabileceğimi hissettiğim tek an bu. Ama uyuşturucunun etkisiyle bu kontrol hissi benden uzaklaşıyor.

Sonra başımı kaldırıyorum. Tel örgü bariyerin arkasından bakıyorum ve o güzel yüzdeki büyük gözleri görüyorum.

Tüm öfkem geri dönüyor, vücudumu sarsıyor, sisin içinden fırlıyor. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Belki de bu, benim sahip olduğum tek ve köklü duygusal yol olduğu içindir. Belki de o, gerçekten istediğim ama bana verilmeyen avım olduğu içindir. Her ne olursa olsun, çok öfkeliyim ve bunun tek bir çıkış yolu var.

Bir kükreyle kendimi fırlatıyorum. Görüşüm bulanık. İnsan şekli dışında hiçbir şey görmüyorum. Kim olursa olsun umurumda değil. Bıçağımı karnına derinlemesine saplıyorum. Çıkarıp tekrar saplıyorum.

Ceset geriye düştüğünde, hala saplı olan bıçak elimden çekilir. Sendelerim. Dönüp yıllardır ilgimi çeken ilk yüzü tekrar ararım, ama dünya çok bulanık. Işıklar havada kafa karıştırıcı bir şekilde parıldıyor.

Dizlerim yere çarptı. Neredeyse dört ayak üstüne çöküyordum, ama görevlilerin bana öyle yaklaşmasına izin vermeyecektim. Odaklanmaya çalışırken kendimi dizlerimin üzerinde dik durmaya zorladım. Kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Botların zeminde gümür gümür sesini duydum.

Onlar bana ulaşmadan ayağa kalkmayı başardım, ama uzun süre ayakta kalamayacağım. Görüş alanımın kenarlarında karanlık yayılıyor.

Onların yanından sendeleyerek geçerken, görevlilerden biri "Siktir" diye mırıldanıyor. Kendi başıma hücreme geri dönemeyeceğim. Bu çok açık, ama düşene kadar bana yardım etmeyecekler.

Beni öldüreceğimi biliyorlar.

ÜÇ Lucas

"Tanrım," Frank, yaralı dövüşçü ringde sendeleyerek yürürken sızlanıyor. Etrafımızda kalabalık "Canavar! Canavar! Canavar! Canavar!" diye bağırıyor. Kapıdan kendi ayakları üzerinde geçmeyi başarır, ancak merdivenlerde düşer.

Muhafızlar onun peşinden koşarlar, ama artık her şey benim görüş alanımın dışında kalır.

"O kazandı," diye mırıldanır Frank, kalabalığın sesini bastıracak kadar kulağıma yakın. "Nasıl kazandı lan?"

Her şeyi tam olarak bilmiyorum, ama bazı şeyler açık. Frank, o muhafızlara para verip, yakalı dövüşçüyü uyuşturarak yenilmesini sağlamış. Frank, diğer dövüşçüye bahis oynamış olmalı, muhtemelen çok yüksek bir miktar. Ve şimdi, yakalı dövüşçü kazandığı için, Frank bir sürü para kaybetmiş olmalı.

Ama bu onun sorunu. Benimle hiçbir ilgisi yok.

Öyleyse neden beni buraya getirdi ki?

Hiçbir fikrim yok, ama içimde bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum, nedenini bilmesem de bir nedeni olmalı. Ondan uzaklaşıp çıkışa olan mesafeyi ölçüyorum.

Frank ve ben soyunma odasından çıktığımızda kapılar kilitli ve güvenlik görevlileri tarafından korunuyordu. O zaman kaçma şansı yoktu, ama şimdi çıkmam gerekiyor. Karanlık bir yağmurda yirmi mil yürümek her saniye daha çekici hale geliyor.

Ama Frank, kavgadan önce olduğu gibi peşimden ayrılmıyor. Kalabalığın içine karışmaya çalıştığımda, sweatshirt'ümün kapüşonunu tutuyor.

Dönüp elini itiyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum ama..."

"On dört yıl boyunca sana bir çatı sağladım," diye sözümü kesiyor, sanki bütün gece bu sözleri söylemek için bekliyormuş gibi. "Bir çocuğun ne kadar masraflı olduğunu biliyor musun? Sen benim çocuğum bile değilsin."

"Evet, bunu çok iyi biliyorum. Bana milyonlarca kez söyledin. Öyleyse neden beni aradın..."

"Çünkü bana borcunu ödeme zamanı geldi, seni nankör küçük pislik."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ben *yerleri siliyorum*. Lanet olası param yok!"

Frank alaycı bir şekilde beni baştan aşağı süzer. "Belli ki. Ama güzel bir yüzün var, bu da bir değer ifade ediyor, tıpkı anneninki gibi."

Geri çekildim. Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama içime sinmedi. Kötü bir his. Buradan gitmeliyim. Ondan uzaklaşmalıyım.

"Bay Prescott," arkamdan bir adam seslenir. "Bizimle gelmelisiniz."

Dönüp baktığımda, ikisi de siyah giyinmiş, ikisi de silahlı iki adam görüyorum. Kesinlikle bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Kaçıyorum.

Frank bana doğru atılır ama ıskalar. "Yakalayın onu!" diye bağırır.

Birkaç adım atabiliyorum ama bir el sweatshirt'ümü yakalıyor. Kurtulmaya çalışıyorum ama sırtıma bir silah dayandığında donup kalıyorum.

"İşleri çirkinleştirme," diye uyarıyor güvenlik görevlisi. "Bu olayın benimle hiçbir ilgisi yok!"

Aldığım tek cevap, omurgama dayanan silah ve "Yürü" emri.

Muhafızın beni kalabalığın içinden iterek merdivenlere doğru götürmesine izin vermekten başka seçeneğim yok. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor, ama bir şekilde merdivenlerin tepesine çıkıyorum.

Orada, gördüğüm manzara hoşuma gitmediği için durmaya çalışıyorum, ama gardiyan beni ileri itiyor.

Salon gibi düzenlenmiş bir balkona rastlıyorum. Frank ve ben dönüştürülmüş depoya ilk girdiğimizde balkonu görmüştüm. Bir tür VIP koltukları olduğunu düşünmüştüm ama fazla üzerinde durmamıştım.

Ama burası VIP'den daha fazlası.

Deri koltuklarda içki ve purolarıyla oturan şık giyimli adamlar Frank gibi iş adamları değiller. Onlar sinsî, düşük seviyeli entrikacılar değiller.

Onlar organize suç örgütü üyeleri.

Frank yanımdan çekilerek, kot pantolon ve siyah tişört giyen, tuz ve biber saçlı bir adamın önünde diz çökmeye zorlanıyor. Adamlar arasında en sade giyinen ve açıkça lider olan kişi o.

"Peki, Bay Prescott," diyor hafif melodik bir aksanla. "Bana epey bir borcun var, değil mi?"

"Bu bir hataydı..."

"Kesinlikle öyleydi." Adamın parmakları koltuğunun deri kolçaklarına vuruyor. "Duyduğuma göre başka borçlarınız da varmış. Bunu nasıl ödeyeceksiniz?"

Frank gözle görülür şekilde yutkunur. "Benim bir planım var. O çocuk. On yedi yaşında. Bakir. O yüzle..."

Dur, dur, dur. Beynim Frank'in yalanlarını görmezden geliyor. Yirmi dört yaşında ve bakire olmadığım gerçeği şu anda pek önemli değil, çünkü *ne halt yiyorsun sen?*

Geriye doğru sendelerim. Silah omurgama çarpar. Öne doğru atlarım. Sonra uzaklaşıyorum. Düşünmüyorum. Sadece koşuyorum.

Sadece birkaç adım atabiliyorum ki, kocaman bir vücut beni yere deviriyor. Arkadan tutularak ayağa kaldırılırken çırpınıp bağıryorum. Kollarım yanlarıma sabitlenmiş durumda ama bacaklarımla çaresizce tekmeliyorum. Sert bir şey kafama çarpıyor. Beyaz bir ışık patlıyor. Düşüncelerim dağılıyor.

Tamamen bayılmadım, ama kendime gelemeden tekrar toplantıya sürükleniyorum.

"Onu satmaya hazırım," diyor Frank çılgınca. "Genelev işi ya da özel kullanım. Böyle bir yüz her yerde bulunmaz."

Arka planda oturmuş, tüm bunları hafifçe eğleniyormuş gibi izleyen sorumlu adam, sandalyesinde öne eğiliyor ve iş adamı tavrına bürünüyor. Muhafızlardan birine başını sallıyor ve o da Frank'i yakalıyor. Frank ilk başta biraz direniyor ama kafasına silah dayandığında hemen sakinleşiyor.

Yetkili adamın yüzünde artık soğuk, eğlencesiz bir ifade var. "Beast'imi uyuşturmaya çalıştınız, Bay Prescott. Beni aldatmaya çalıştınız," diyor.

"Ne! Hayır, ben asla..."

"Adamım Briggs bana her şeyi anlattı ve tabii ki soyunma odasına girerken görülmüşsün. Anlayacağın, bunun için seni öldürürdüm, yavaş ve acı verici, yaratıcı bir şekilde, ama o zaman borcunun tek kuruşunu bile alamazdım. Bu yüzden bu gece bir parmağın gidecek..."

"Hayır! Bay Crowley, lütfen..."

Patron Crowley, Frank'in elini tutup öne doğru çeker. "Erkek gibi davranın Bay Prescott, yoksa onun yerine sikinizi alırım."

"Aman Tanrım!" Frank, Crowley sandalyesinin yanından bir çift cıvata kesici çekerken bağıırır. Etrafındaki adamların hiçbiri tepki göstermez, ama Frank altına işer ve pantolonunun önünü koyu bir lekeyle kirletir. Crowley sadece başını sallar.

"Ben de delikanlıyı alacağım, Bay Prescott, ama güzel yüzü için değil. Güzel olsun ya da olmasın, çok yaşlı, on yedi yaşına yakın bile değil. Ama elleri

bana hizmet edebilir. Hala on parmağı var, görüyorsun, ve onları benim Canavarı hayatta tutmak için kullanması daha iyi olur. Çünkü Canavar ölürse, çocuk da ölür. Ve onun hayatına pek değer vermediğini görebiliyorum, ama onun cinayetine değer verebilirsin - ben seni suçlu gösterirsem."

Frank şimdi ağlıyor, kelimelerle ifade edilemez bir şekilde, belki de Crowley'in ona söylediklerini anlayamıyor. Ben de anladığımdan emin değilim. Bir bakıma anlıyorum. Ama diğer yandan, bunu gerçek olarak göremiyorum.

Bu bir rüya. Bir kabus.

O kadar uyuşmuş durumdayım ki, Crowley cıvata kesiciyle Frank'in parmağını kestiğinde bile neredeyse hiç irkilmiyorum. Frank çılgık atıyor. Crowley cıvata kesiciyi sehpa koyuyor ve gardiyan Frank'i bırakınca ona bir mendil atıyor. Frank hala ağlayarak yere yığılıyor.

Crowley muhafızlardan birine, "Doktor Beast'le işini bitirdiğinde, Bay Prescott'un parmağını koterize etmesini söyle. Bunu bir nezaket olarak kabul edin Bay Prescott. Acil servise gitmekten ve tüm o rahatsız edici sorulardan kurtulmuş olursunuz."

Crowley bana bakar. "Sana gelince, delikanlı, yapacak işlerin var."

Gardiyanın kollarında donmuş gibiyim. İzliyorum ama görmüyorum. Bu gerçek olamaz. Olamaz.

Kollarım serbest kalır. Zorla döndürülürken dizlerim titrer. Silah sırtıma hafifçe vurur. İleriye doğru sendelerim. Bir şekilde dengemi bulurum. Bir şekilde yürümeye başlarım.

Sadece kapalı bir çelik kapıya doğru gittiğimi fark ediyorum. Sadece arkamda Frank'in ağladığını ve daha uzaktaki tekno ritminin gümbürtüsünü duyuyorum. Kendimden geçmiş, uyuşmuş durumdayım. İnanamıyorum.

Kapalı kapının önünde duruyorum. Silah tekrar beni dürtüyor. "Aç şunu."

Oyuncak gibi itaat ediyorum, sonra kalbim atıyor. Çıplak ampullerle acımasızca aydınlatılmış beton bir merdiven, önümde açılıyor.

Oraya inmek istemiyorum.

"Yürü," diyor gardiyan. "Mücadele etmenin bir anlamı yok." Bunu biliyorum.

Bunun benimle hiçbir ilgisi olmaması önemli değil. Bunu söylemeye bile zahmet etmiyorum. Bundan korunacak hiçbir şeyim yok. Kimse beni koruyacak değil.

Hiç kimse korumadı.

Silahın namlusu beni ileri ittiğinde, merdivenlerden aşağıya doğru sendeleyerek inerim. Bodrumun loş alanına doğru aşağıya doğru inerim.

Uzun bir çelik parmaklık odayı ikiye bölüyor.

Bir tarafta, soyunma odasındaki gardiyan — Crowley ona Briggs diyordu — nöbet tutuyor. Odanın onun tarafında, başka bir kapının olduğu bir beton duvar var. O kapalı oda ile merdiven boşluğu arasında, karanlığa uzanan uzun bir koridor var.

Ama ben o odaya ya da o karanlık koridora gitmiyorum, bu yüzden bunların hiçbiri gerçekten önemli değil. Önemli olan, o parmaklıkların diğer tarafında ne olduğu.

Bir hücre.

İçeride, dövüşçü bilinçsiz ve çıplak bir şekilde bir şilte üzerinde yatıyor. Başka bir adam, sanırım bir doktor, onun yanında diz çökmüş bir yarayı diyor.

Hücre geniş ve dikdörtgen şeklinde, sanki odanın yarısı onu oluşturmak için bölünmüş gibi. Dövüşçü ve doktor dar duvarın uzak ucunda duruyorlar.

Doktorun etrafında kanlı gazlı bezler yerde dağınık. Yanında açık bir ilk yardım çantası duruyor. Yatağın başucunda bir torba asılı bir serum askısı duruyor ve bir hortum hareketsiz duran adama uzanıyor.

Doktor işinden başını kaldırmıyor, ama bekleyen gardiyan Briggs, beni getiren gardiyana bir şey söylüyor.

"Bu da ne lan?"

"Patron, doktor işini bitirdikten sonra onun Beast'e bakmasını istiyor. Onu Prescott'tan aldı."

Briggs gözlerini bana diyor. Belki de cebinde bir şırınga olduğunu bildiğim içindir? Hala orada mı acaba? Boş mu acaba? Muhtemelen. Eğer dövüşçüye ilaç vermek niyetinde olmasaydı, şırıngayı yanında taşıması için hiçbir neden olmazdı. Frank'in parasını alıp gidebilirdi.

Yani Briggs, Crowley'e Frank'in yakalanan dövüşçüye ilaç vermek için ona rüşvet vermeye çalıştığını söylemiş olabilir, ama gerçekte muhtemelen bunu gerçekten yapmıştır.

Ve dövüşçü yine de kazandı.

Doktor ayağa kalkar ve kanlı gazlı bezleri toplamaya başlar. Kanlı lateks eldivenleriyle birlikte bunları atık torbasına koyar. Çantasını kapatır ve kapıya doğru sürükler. Briggs kapının kilidini açar ve doktoru dışarı çıkarır.

Doktor gözlüklerinin üstünden bana soğuk bir bakış attı. "Tıbbi eğitimin var mı?"

"Ha?"

Doktor iç çeker. "Hayır olarak kabul ediyorum."

Beni getiren gardiyan, "Ona talimatlar vermelisin. Tabii uyanınca Canavara kendiniz bakmak istemiyorsanız?"

Doktor parmağıyla gözlüğünü yukarı itti. "Biliyorsunuz, ben sadece Uyuyan Güzel taklidi yaparken ziyaret ediyorum. Ama malzemeleri getireceğim."

Beni getiren gardiyan ona, "Başka bir ziyaretiniz daha var," diye bilgi verir.

"Parmak mı?" diye tahmin eder

doktor. "Nesin sen, doktor,
medyum mu?" "Eğitimli bir
tahmin deyin."

Briggs kapıyı açık tutar ve içeri girmem için işaret eder. Adrenalinim yükselir. Geri çekilirim ve beni getiren gardiyana çarparım. Beni kapıya doğru iter.

İleriye doğru sendeleyerek, kendimi parmaklıklara tutunurum. "Lütfen!" diye bağırırım, bir faydası olmayacağını bilmeme rağmen kendimi protesto etmekten alıkoyamam. "Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

Briggs kalçama tekme atar ve beni hücrenin beton zeminine düşürür. "Artık var."

Kapı gürültüyle kapanır. Parmaklıklara koşarım.

Beni buraya getiren doktor ve gardiyan gidiyorlar.

"Onu uyuşturduğunu biliyorum," diye Briggs'e çaresizce fısıldıyorum, gözlerim merdivenlere ulaşan o ve diğerleri arasında gidip geliyor. "Beni çıkarın yoksa onlara söyleyeceğim."

Briggs burun kıvrır. "Senin sözün Canavar'ın sözü kadar değerlidir. Zaten sabaha kadar ölmüş olacaksın." Başını eğip beni iyice süzer. "Gerçekten yazık oldu, yakışıklı çocuk."

DÖRT Lucas

Doktor geri döndüğünde, kendimi köşeye sıkıştırmadan, baygın dövüşçüden olabildiğince uzak, sırtımı duvara dayayarak oturuyorum. Kapana kısılmak istemiyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kalbim hızla atmayı bıraktı. Uyuşmuş bir kabullenme durumuna geri döndüm. Buradan çıkamayacağım.

Çoğu insan muhtemelen hala inanamıyor olurdu. Muhtemelen yalvarır ve protesto ederlerdi. Ben mi? Protesto ettiğim için kendimi aptal hissediyorum.

Bu, korkmadığım anlamına gelmez. Bu yüzden dizlerimi çekip buradayım. Bu yüzden hücrenin diğer ucundaki şilte üzerinde yatan büyük, baygın figüre hala bakmadım.

Ama etrafa baktım. Dikdörtgen şeklindeki hücre oldukça büyük ve binanın dönüştürülmeden önceki halinden yararlanıldığı belli. Yatak kısa duvarlardan birinin boyunca uzanıyor. Uzun duvar arkamda uzanıyor ve başka bir kısa duvarda son buluyor. Aslında kısmi bir duvar, çünkü banyoya açılan bir giriş var. Sadece tuvalet ve lavabo var, kapı çerçevesi yok, ama hiç yoktan iyidir.

Bir kum torbası ve bir barfiks barı var.

Belli ki onun sağlıklı ve zinde olmasını istiyorlar. Mantıklı. O para ediyor.

Bu yüzden, çok zayıf olmasına rağmen, yetersiz beslenmiyor. Bu yüzden bir doktor tarafından bakılıyor. Bu yüzden ben buradayım.

Burada olmamın tek nedeni bu değil. Burada olmamın bir başka nedeni de, Frank'in bana ulaşmasının nedeninin... ne, beni önemseydiği için mi olduğunu inanacak kadar aptal olmam. Bana davranışından dolayı kendini kötü hissettiği için mi? Gerçekten benimle ilgilendiği için mi?

Oysa başından beri beni satmayı planladığı içindi. Beni *satmak* için. Bahsi kazanmış olsaydı yine de yapar mıydı? Beni balkona çıkarır, biraz ekstra para için Crowley'e sunar mıydı? Bunun bir önemi var mı? Yedek plan olarak bile olsa bunu yapmaya hazır olması yeterlidir.

Ne için yeterli? Bana onun için bir insan bile olmadığımı söylemek için mi? Bunu bilmediğimden değil.

Büyürken, okuldan eve geldiğimde odamda kalmak zorundaydım. Hafta sonları da.

Neden şikayet ediyorsun? diye sorardı annem. *Sana vuruyor mu? Kitapların ve bilgisayarın var. Ne kadar şanslı olduğunı anlamıyor musun? Kitap oku ya da oyun oyna. Kulaklıklarını tak. Sessiz ol.*

Odanında kal.

Sessiz ol.

Sen yokmuşsun gibi davranalım.

Bu yüzden güreşe başladım. Bana evde olmamak için bir neden verdi, ayrıca fiziksel bir spordu. Mindere çıktığımda, *gerçekten* var olduğumu hissediyordum. Mücadele, bir şekilde kendimi gerçek hissetmemi sağlıyordu.

Bunu özledim. O zamandan beri buna yakın bir şey yaşamadım.

Hâlâ kafamın içindeyim, sadece yarı dikkatle dinliyorum, diğer odanın kapısı, sanırım bir nöbet odası, açılıyor. Briggs, doktor merdivenlerden inerken ortaya çıkıyor. Hücrenin dışında buluşuyorlar.

Briggs kapının önüne çömelir ve bir anahtarı menteşeye takar. Yataktaki figürü gözetleyerek pencereyi açar. Doktor ona büyük bir ilk yardım çantası uzatır, Briggs çantayı hücreye atar ve pencereyi kilitler.

"Gel çantayı al," diye emreder Briggs.

Sözlerini duyuyorum ama kafamda bir anlam ifade etmiyor. Hareket etmiyorum.

Briggs silahını çeker ve parmaklıklar arasından bana doğrultur. Kalbim hızla çarpar ve beni tamamen şimdiki ana getirir.

Sanırım bu, kaçırdığım şeyin çarpık bir versiyonunu yaşıyorum. Çünkü bir silah, bir hücre ve soğuk beton zeminde sürünerek ilerleyen ben? Bunların hepsi oldukça gerçekçi geliyor.

Yine de, doktor bana talimatlar vermeye başladığında sadece yarısı kadar dinleyebiliyorum. Aklım sürekli bunun anlamlarından uzaklaşıyor. Ona dokunmam gerekecek.

Belki de dikkatsizliğim çok bariz olduğu için Briggs, "O ölürse, sen de ölersün" diye uyarıyor.

"Ne fark eder ki," diye mırıldanıyorum, "zaten beni öldürecekse?"

Briggs sırtarak, açıkça memnuniyetle şöyle diyor: "Ah, ama Canavar bunu çabucak halledecek.

Ben yavaş yapacağım."

Bir başka çarpık ironiyi yutmak için zorlanıyorum. Hayatımın gerçekten yaşamaya değer olmadığını defalarca düşündüm, ama şimdi hayatımın en kötü koşullarında bulunuyorum ve içimdeki her şey *hayır* diyor. *Ölmek istemiyorum*.

Briggs ve doktor gittikten sonra, çantayı incelerim. Doktor ne yapmam gerektiğini söylemişti? Kanaması varsa bandajları değiştirmemi. Damar yoluyla ilgili bir şey miydi? Çantada yeni bir serum torbası var. Siktir, bilmiyorum.

Çantayı bırakıp, yatağa doğru sürünerek yaklaşıyorum. Önceden ona bakmak istemiyordum, ama şimdi bakmak zorunda hissediyorum.

Kol mesafesinin dışında duruyorum, sanki beni yakalamak üzereymiş gibi görünmüyor.

Sırt üstü yatıyor ve başı bana doğru eğik.

Hücrede ışık yok, ama dışarıda ışıklar var, onu oldukça net görebilmem için yeterli. Gözleri kapalı, bu yüzden soyunma odasında gördüğüm yırtıcı bakış yerine, sadece uzun, kalın kirpiklerini görüyorum. Cildi benimkinden daha koyu ve saçları neredeyse siyah. Soyunma odasında bile yakışıklı olduğunu fark etmiştim, ama şimdi yüzü gevşemişken, onu gerçekten görebildiğim için bu daha da belirgin.

Yüzü geniş, belirgin elmacık kemikleri çukur yanaklarını vurguluyor. Güçlü bir çene hattı ve güzel dudakları var. Burun köprüsünün altında, kırılmış olduğunu gösteren bir çikıntı var.

Kim bu adam? Neden burada?

Dövüşten önce anlattıkları hikayeyi yemedim. Bu açıkça eğlenenin bir parçasıydı.

Ona sanki insan değilmiş gibi Canavar diyorlar. Yani, bu ismin nereden geldiğini anlıyorum. Kafeste nasıl dövüştüğünü unutmadım. Korkunçtu. Çok güçlü ve çok agresifti. Briggs'in de doğruladığı gibi, uyuşturulmuş olmasına rağmen, kendinden daha büyük bir rakibi yendi.

Ama şu anda, bir avcıdan çok bir mahkûma benziyor. Bileklerinde yara izleri var. Vücudunun her yerinde yara izleri var. Soyunma odasında bile göğsündeki çirkin yara izini fark ettim, ama daha fazlası var. Kesikler. Bıçak yaraları. Yanıklar. Şu anda sırtını göremiyorum, ama kırbaçlanmaktan kaynaklanabilecek yara izlerini unutmadım.

Bandajlar, kaslı karnındaki ve güçlü kollarındaki yeni yaraları örtüyor. Daha aşağıya bakıyorum. Gözümün ucuyla, sağ uyluğunun üst kısmında beyaz bir bandaj görüyorum, ama gözlerim orada kalmıyor.

Soyunma odalarında ve banyolarda diğer erkeklerin penislerini görmüşlüğüm var, ama kendiminkinden başka birine hiç bakmadım.

Penisi kalçasının üzerinde uzun ve kalın duruyor, testisleri ise düşük ve dolgun. Onun durumunda beklediğim kadar vücut kılı yok, ama yine de kasıklarını gölgeliyor ve alt karnına kadar uzanıyor.

Nedense, bakmaktan kendimi alamıyorum. Nedense, vücudumda bir sıcaklık hissediyorum.

Utanç, şüphesiz. Kimse görmese bile, birinin penisine bakmamalıyım. Bu tuhaf.

Kendimi başka yere bakmaya zorluyorum.

Bakışlarım, yine yaralı olan ayak bileklerine kayıyor. Tanrım. Bu çok yanlış. O çok korkutucu, ama yine de bu yanlış. Sanki çok hoşuna gidiyormuş gibi dövüşüyor, ama bu yine de onun seçimi olmayan bir şey. O bir tutsak, ve bu yasal anlamda değil. O esir.

Benim gibi.

Lanet olası Frank. Ona asla güvenmemeliydim. Neden bu kadar aptalım?

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim yaşarır ve beton zemine damlar. Sweatshirt'ümün koluyla yüzümü silerim.

Frank'i düşünmek istemiyorum, bu yüzden dövüşçüye tekrar bakıyorum. Onu Canavar olarak görmeyi reddediyorum. Bu doğru değil. O bir hayvan değil ve bir hayvan bile böyle muamele görmemeli.

Ben kesinlikle hiç böyle muamele görmedim. Dövülmedim. Kırbaçlanmadım. Uyuşturulmadım. Bu açıdan bakıldığında, kendime acımam gerçekten acınası bir durum. Belki annem haklıydı. Belki şanslıyım.

Kot pantolonum ve kapüşonlu sweatshirtimle üşüyorum, bu yüzden dövüşçü muhtemelen örtüsüz yatmamalı. Ama onun altından battaniyeyi çekip alamam.

Yatağın başucunda, serum askısının yanında, başka bir battaniye buluyorum. Onu silkeliyorum ve üzerine örtüyorum, hareket edip etmediğini görmek için dikkatle izliyorum. Hareket etmiyor.

Yerime geri dönüp oturuyorum ve düşünmemeye çalışıyorum.

* * *

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü gözlerim kapalı ve içimde bir şeylerin ters gittiğine dair belirsiz bir his var.

Gözlerimi açtım.

"Ahhh!" Önümde çömelmiş devasa bir figür görünce çılgık atıyorum. Sağa, sonra sola sıçırıyorum, ama gidecek yer yok. Ellerimi kaldırıyorum.

O sadece bana bakıyor. Işık onun arkasında olduğu için yüzünü çok iyi göremiyorum, ama somurduğunu anlayabiliyorum. IV direğini de yanında sürüklemiş ve bir eliyle tutuyor. Diğer eli dizinin üzerinde kıvrılmış. Bir nevi yakalayıcı duruşunda. Penisi bacaklarının arasında sallanıyor.

Nefes nefeseyim, kalbim hala çarpıyor, ama saniyeler geçiyor ve o hiçbir şey yapmıyor, ben de sakinleşmeye başlıyorum.

"Sen, şey, uyanık olmamalısn,"

diyorum. O homurdanıyor ama kıpırdamıyor.

Ne yapacağımı bilemeden, zorlukla yutkunuyorum.

"Ben... Ben Lucas." Hiçbir şey söylemiyor. Hâlâ

kıpırdamıyor. "Adın ne?" diye soruyorum.

Bunun üzerine elini uzatır. Kocaman, güçlü eli boğazımı kavrar. Onunla mücadele etmenin bir anlamı yok, bu yüzden mücadele etmiyorum. Ayrıca, onun alanına giren benim. Kendi isteğimle değil, ama yine de.

Boğazımdaki sıkışmaya rağmen yutkunuyorum.

Beni sınıyor mu, yoksa başka bir şey mi yapıyor, bilmiyorum, ama ben hiçbir şey yapmayınca, homurdanarak elini geri çekiyor.

"Yatağına dönmelisin," diyorum ona.

Yine homurdanıyor, ama ne anlama geldiğini bilmiyorum. Olduğu yerde kalıyor ve bana bakıyor. Muhtemelen neden burada olduğumu bilmediğini anlıyorum.

"Ben, şey, sana bakmam gerekiyor."

Yine homurdanıyor ve konuşamıyor mu diye merak ediyorum. Ya da belki beni anlamıyor? Sağır olabilir ya da İngilizce bilmiyor olabilir.

"Lucas," diyorum tekrar, ne demek istediğimi açıkça belirtmek için göğsüme elimi koyuyorum.

Sinirlenmiş gibi burnundan yüksek sesle nefes veriyor. Adımdan mı? Yoksa anlamamış gibi tekrar ettiğim için mi?

Aslında duyabiliyor gibi görünüyor, ama beni anlıyor mu hala emin değilim.

"Sana bakmak için buradayım," diyorum tekrar, durumu yokluyorum.

Bu durumun tuhaf olduğunu düşünmek garip, ama öyle. Bu, isterse beni öldüremeyeceği anlamına gelmez. Briggs öldüreceğini söyledi.

Ama benim sözlerim üzerine, dövüşçü yine homurdanıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor. Yarıya kadar kalkabildiğinde kıcının üstüne düşüyor. Duvardan uzaklaşıyorum.

IV direği devrilirken onu yakalamak için. Onu sabitleyip, bana hırladığında geri çekiliyorum.

Tekrar kalkmaya çalışır, ama şimdi kıcının üstüne düştüğü için bu daha da zorlaşır. Eminim acı çekiyordur, ama aynı zamanda dengesiz de görünür. Muhtemelen Briggs'in ona enjekte ettiği ilacın etkilerini hâlâ hissediyordur.

"İşte," diyorum dört ayak üstüne çökerek. "Beni kullan."

Kendime şaşıyorum. Genelde bu kadar cesur değilimdir. Diğer insanlar bana geri çekilmemi söylemesin diye geride dururum. Kendime güven duyduğum tek yer güreş minderiydi. Kurallar ve yapı sayesinde, başka türlü var olmayan bir yanımı ortaya çıkarabiliyordum.

O alanın dışında, kendimi ortaya koyan biri değilim. Ama işte buradayım, son derece tehlikeli birine karşı kendimi ortaya koyuyorum.

O hareketsiz kalıyor. Ona bakmıyorum. Kısmen çok korkutucu olduğu için, ama aynı zamanda gözlerim üzerinde olmadan yardımı kabul etme olasılığının daha yüksek olacağını düşündüğüm için.

Belki de bu yüzden kendimi öne çıkarıyorum. Yardıma ihtiyacı *var*.

Tabii bu, bana zarar veremeyeceği anlamına gelmez. Vermeyeceği anlamına da gelmez.

Bana doğru yuvarlanıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Kahretsin, çok yakın. Aman Tanrım, beni gerçekten öldürebilir. Öldürecek mi? Yoksa bana vuracak mı? Beni fırlatacak mı?

Eli sırtıma konuyor. Bir an rahatlayarak gevşiyorum, sonra o kendini kaldırmaya başlayınca kendimi hazırlıyorum. Kalçası bana yakın. Yüzü yakın. Çabalamaktan çıkan küçük homurtularını duyabiliyorum. Titrediğini hissedebiliyorum. Ben de titriyorum çünkü o lanet olası bir ton ağırlığında.

Ağırlığı kalkmaya başlayınca ben de kalkıyorum. O uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu takip ediyorum ve sonunda elini omzuma koyuyor. Diğer eliyle de tekerlekli serum askısını tutuyor. Yatağa geri dönerken dengesiz. Oraya vardığımızda yavaşça eğilmeye çalışıyor ama neredeyse düşüyor. Serum askısını tekrar tutuyorum. Onu yatağın başına doğru çevirirken, o kendini yatırıyor.

Artık ikimiz de ışığı engellemediğimiz için onu daha iyi görebiliyorum. Nefesi sık. Kaslı karnı kasılmış. Açıkça acı çekiyor. Yüzünden anlaşıyor. Bandajlarının bazıları kanla ıslanmış.

İlk yardım çantasını almaya gidiyorum. Yatağın yanına diz çöktüğümde, donup kalıyor. Bunun kötü bir işaret olduğunu geç fark ediyorum, ama çoktan oradayım, çoktan çok yaklaştım.

"Sadece..."

Ani bir hareketle beni o kadar sert itti ki, geriye doğru uçup beton zemine yuvarlandım.

"Ah!" diye bağıyorum, kendimi toparlayıp ağrıyan dirseğimi ovuştururken. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum."

Dişlerini gösteren dudaklarıyla bana bir hayvan gibi hırladı.

"Peki," diyorum ve daha önce oturduğum yere geri çekiliyorum. "Eğer istediğin buysa."

O, benim memnuniyet olarak algıladığım bir homurtuyla cevap verir ve yatağa uzanır. Battaniyeyi üzerine çekmeye çalışır, ama battaniyenin çoğu kışının altında kalır. Ancak, ona yardım etmek için bir daha yanına yaklaşmayacağım. Belli ki bunu istemiyor.

Burada zaman kavramım olmadığı için ne kadar süre orada kaldığımı bilmiyorum, ama bir süre sonra kalkıyorum. Dışarıdan çok az ışık sızdığı için tuvaleti dokunarak kullanıyorum. El yordamıyla lavaboda bir kalıp sabun buluyorum.

Hücrenin ana bölümüne döndüğümde, dikkatlice yatağa doğru yürüyorum.

Ona yaklaşmamaya dair kararlılığım buraya kadarmış.

Bandajlarından daha fazla kan sızmış. Titriyor. Sıvı torbası boşalmış.

Önce sıvıları hallediyordum çünkü bu iş için ona dokunmam gerekmiyor. İlk yardım çantasından yeni torbayı çıkardığımda gözleri açılıyor. Ben aptal gibi torbayla uğraşırken o da beni izliyor. Torbayı nasıl takacağımı anlamam biraz zaman alıyor ama sonunda başarabiliyorum.

Yatağın yanında çömelıyorum, hareket ederse geri çekilmeye hazırım.

"Sana yardım edeyim," diyorum.

Neden bu kadar kararlı olduğumu bilmiyorum. Onun gerçekten ölüm tehlikesi altında olduğunu sanmıyorum. Belki de ilaçlar onu çok sersemlettiği için öyle olduğunu düşündüler. Ama "o ölürse sen de ölürsün" tehdidi, benim burada çömelmiş olmamın nedeni gibi gelmiyor.

Ona yardım etmek istiyorum.

Daha önce kimseye yardım etme fırsatım olmamıştı.

Gözleri kısılmış, ama hırlamıyor ya da saldırmıyor. Ama bence bunu yapmak istiyor. Gergin ve karınındaki bandajı almaya uzandığımda hiç de mutlu değil. Üst bacağındaki bandaj daha kötü durumda, ama ben ondan başlamıyorum.

Bandajı çıkarmaya başladığımda karnı kasılır ve geri çekilir. Bunun acıdan kaynaklandığını sanmıyorum. Sanırım bu şekilde dokunulmaya alışkın değil. Ben de insanlara dokunmaya alışkın değilim, bu yüzden benim için de garip.

Belki de bu yüzden onun vücuduna aşırı duyarlıyım. Ya da belki de o kadar büyük olduğu içindir. Ve çıplak olduğu için.

Yara, dikişlerin çevresinden kan ve sıvı sızdırıyor. Ellerim titreyerek ilk yardım çantasını karıştırıyorum ve ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Eli uzanıp benimkine dokunduğunda irkiliyorum. Bir şişe salin solüsyonu alıyor. Onu ondan alıp yarayı temizliyorum, gazlı bezle nazikçe kuruluyorum.

Bir sonraki adımı kolaylaştırmak için elimden geleni yapıyorum, en iyi tahminlerimi yapıp çeşitli malzemeleri onay için ona gösteriyorum. Bu konuda benden daha fazla bilgisi olduğu açık.

Onun seslerini ve ifadelerini deşifre etmeye başlıyorum. İletişim kurmakta oldukça başarılı, ama neden kelimeler kullanmadığını merak etmeden edemiyorum. Benim kelimelerimi anlıyor gibi görünüyor.

Briggs'in, benim sözlerimin Canavar'ın sözleri kadar anlamlı olduğu konusunda söylediklerini hatırlıyorum. Şimdi anlıyorum. Canavar'ın sözleri, yani benim mahkum arkadaşımın sözleri, hiçbir anlam ifade etmiyor çünkü o hiç konuşmuyor.

Karnına yeni bir bandaj sardıktan sonra ona, "Bacağını da sarmam lazım," diyorum. Bunu söylerken yüzüne bakmıyorum çünkü benimki alev alev yanıyor. "Ben... Ben dikkatli olmaya çalışacağım."

Yani, penisine dokunmamaya dikkat edeceğim demek istedim.

Ona bakmıyorum, ama farkındalığımın sınırında. Kanlı bandajı çıkarmaya başladığımda, titrek ellerimden birkaç santim uzakta, kalçasının üzerinde çıplak bir şekilde yatıyor.

Gergin, ama saldırmıyor, bu yüzden işime odaklanmaya çalışıyorum.

Tuzlu su iç uyluklarından aşağı akarken, gazlı bezle peşinden koşmak zorunda kalıyorum. Testislerine çok yakınlık ve vücudumda çok garip bir şey oluyor. İlk başta, onun penisine ilk baktığımda hissettiğim gibi utanç olduğunu düşünüyorum. Ama içimi kaplayan sıcaklık, inkar edilemez bir şekilde kasıklarımda toplanıyor.

Ben... Aman Tanrım, ben... tahrik mi oluyorum?

Tanrım, sanırım öyle. Ama *neden*? Ben eşcinsel değilim. Başka bir erkeğe hiç tepki vermemiştim. Tabii ki, kadınlara da pek tepki vermiyorum. Ama kesinlikle

tepki veriyorum ve ne kadar vermemeye çalışırsam, kasıklarına o kadar çok ısı yayılıyor. *Penisime*.

Sertleşiyorum... Lanet olsun, sertleşiyorum. Sadece biraz, belli olacak kadar değil, ama bunun olduğunu hissedebiliyorum.

Aman Tanrım, *hayır*. Neyim var benim? İnsanların yanında asla sertleşmem. Bazen mastürbasyon yaparım tabii ki, ama o farklı. Yani, geçen sonbaharda spor salonundan Allie ile birlikte olduğumda, ben... Lanet olsun, bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum... Ben boşalmadım. Ve o da kesinlikle boşalmadı. Çok utanç vericiydi ve o zamandan beri ona bakamıyorum.

Yani, insanların yanında garip davrandığımı biliyorum, ama bakire değildim. Lisede kısa bir süre bir kız arkadaşım olmuştu. Harika falan değildi, ama Allie'yle olduğu gibi ereksiyonumu kaybetmemiştim. O da sevimli falan biriydi. Kesinlikle onun suçu değildi. Sorun bende ve işlevsiz sikimdeydi.

Açıkça işlevsiz — çünkü neden lanet olsun, gövdeyi neredeyse kaplayan bir uyluğa dokunurken *şimdi* ereksiyon oluyorum? Neden elime bu kadar yakın olan ağır testisleri ve kalın penisi görmemek için kendimi zorlamam gerekiyor?

Tüm bunlar yeterince rahatsız edici. Ama buna, o penisin sahibinin devasa ve şiddet dolu biri olduğunu ve az önce acımasız bir bıçaklı kavgada bir adamı öldürdüğünü de ekleyin.

Aklımı kaçırdım.

Bir şekilde, bunu atlatıyorum. Ama, korkunç olan şey, dikişlerin üzerine yeni bandajı sabitlerken, titrek elim onun testislerine dokunuyor. O sert bir ses çıkarırken, ben de geri çekiliyorum.

"Özür dilerim!" diye bağıyorum, ellerimi teslim olarak kaldırıyorum, o bir dirseğiyle kalkmış olduğu için zaten telaşlanıyorum. Koyu renkli gözleri beni yakıyor. Soyunma odasında bana attığı yırtıcı bakış değil, ama yine de tehlikeli.

Üzerine battaniyeyi çekmeyi düşünmüştüm, ama şimdi buna cesaret edemiyorum. Bana saldırırsa diye gözlerimi ondan ayırmadan, her zamanki yerime çekiliyorum. Orada, kendimi sabit tutuyorum ve içten içe, hiçbir açıklaması olmayan, giderek artan bir ereksiyonum olduğu gerçeği yüzünden panik yapıyorum.

BEŞ Canavar

Oturur pozisyonda uyuduğu yeri izliyorum. Yatağımdan banyoya yedi adım var ve o beş buçuk adımlık mesafede. Benim hemen yanımda değil, ama yine de çok yakın.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onun burada olması hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

Onu ilk gördüğümde avdı, ama artık onu avlamak dinamiklerin bir parçası olmadığı için durum farklı. O da benimle birlikte burada mahsur kaldı. Bana... yardım ediyor. Bu da onu avdan başka bir şey yapıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Kendimi daha iyi hissettiğimde onu öldürebilirim. Birkaç kez birisi benim hücreme konulduğunda, ben de öyle yaptım. Ama o insanlar her zaman gardiyanlara onları dışarı çıkarmaları için yalvardılar ve bağıldılar, ben de onları susturmak için öldürmek zorunda kaldım.

Ama bu çocuk, Lucas. Sessizdir. Hiçbir beklentisi yoktur. Hiç umudu yoktur.

Burada olduğu için neredeyse hiç üzgün görünmüyor.

Beni meraklandırıyor.

Ayrıca ona bakmaktan hoşlanıyorum. Kapüşonlu sweatshirt'ü üst vücudunu gizliyor, ama yıpranmış kot pantolonunun kalçalarına ve uyluklarına yapıştığına bakılırsa, iyi bir vücudu var. Çoğu insan gibi, benden çok daha küçük, ama küçük de değil. Ortalama boyda, belki 1,78 metre.

Yüzü ise ortalama değil. Çok güzel. Zarif. Belirgin elmacık kemikleri ve keskin, zarif bir çene hattı var. Açık kahverengi saçları kısa kesilmiş, üst kısmı biraz daha uzun. Saçları biraz düzensiz, sanki kendisi kesmiş gibi.

Ona bakmaya devam etmek istiyorum, ama gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor.

Yine serum askısını sürüklemek istemiyorum ve sıvılar neredeyse bitti, bu yüzden iğneyi çıkarıyorum. Sonra kalkmak için çok uzun zaman harcıyorum.

Sersemlemiş ve çok sertim, ama en azından Briggs'in bana verdiği ilaç vücudumdan çıkıyor, çünkü son kalktığım zamana göre çok daha dengeliyim.

Lucas, yanından geçerken uyanıyor. Ayağa fırlıyor ama duvardan uzaklaşmıyor. Biraz güvenli bir mesafede duruyor ama beni tuvalete kadar takip ediyor.

Dışarıda kalmasını söylemek için homurdanıyorum. Kapı yok, ama bölme duvarı biraz mahremiyet sağlıyor. Neden umursadığımı bilmiyorum, ama umursuyorum.

İşerken bir elimi duvara dayarım. Belim ağrıyor, bu yüzden kan olduğunu tahmin ediyorum, ama burada bunu görebilecek kadar ışık yok.

Ellerimi yıkarım. Geri kalanımı da yıkamak isterim, ama gücüm yok. Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde duş alabilirim. İstedğim kadar temiz kalamıyorum, ama beni kirli bırakmıyorlar da. Sağlıklı olduğumda daha değerliyim.

Sanırım Lucas bu yüzden burada.

Onu banyonun dışındaki duvara yaslanmış buluyorum. Boş kapı çerçevesine tutunup ona bakıyorum. Geri çekilmesi gerekirdi, ama çekilmiyor. Gözlerimi kaçırmıyor. Mesele şu ki, bana meydan okumuyor. Daha çok, gözlerini benden ayıramıyor gibi. Ve açıkça gergin olmasına rağmen, daha güvenli bir mesafeye çekilmek yerine olduğu yerde kalıyor.

Hala öyle dururken, gardiyan odasının kapısı açılıyor ve O'Neil bir tepsi yemekle içeri giriyor. Kolunun altında bir çift eşofman altı olduğunu da görebiliyorum. Bana ekstra bir şeyler getirmesi alışılmadık bir şey değil. Diş fırçam olması onun sayesinde. Aslında yedek bir tane daha var, yatağın içinde, dikişini açmayı başardığım bir yerde saklıyorum. Aylardır onu saklıyorum. Her gün onu düşünüyorum ve ilk kez kullanmanın ne kadar güzel olacağını hayal ediyorum.

Aslında O'Neil, nefret etmediğim tek görevlim, bu yüzden neden parmaklıklara doğru yürüdüğümü bilmiyorum. Geçiş penceresini açmak ve tepsiyi içeri kaydırmak için çömelirken bana ihtiyatla bakıyor. Pencereleleri tekrar kilitliyor ve ayağa kalkıyor.

Terli pantolonları parmaklıkların arasından geçirip çapraz kırışe asarken, gözleri benden geçip Lucas'a kayıyor.

Ben homurdanırım. O'Neil'in gözleri şaşkınlık dolu bir ifadeyle bana döner.

Ben de şaşıyorum. Neden onun Lucas'a bakmasını istemediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle hoşuma gitmiyor. Gitmesi gerekiyor.

O da bunun farkına varır ve tek kelime etmeden dönüp gider.

Nöbetçi odasının kapısı arkasından kapandığında, eşofman altını alıyorum. Çıplak olmaktan rahatsız değilim, ama üşümekten hoşlanmıyorum. Aylardır böyle hissediyorum, bu yüzden kışın sonu ya da ilkbaharın başı olduğunu düşünüyorum.

Aniden Lucas'ın üşüdüğünü merak ediyorum. Kot pantolonu ve sweatshirt'ü var, ama bu pek yeterli değil. Eminim o da benim gibi düşük sıcaklığa alışkın değildir.

O kadar sertleşmiş, ağrımış ve dengesizim ki, eşofman altı giymeye çalıştığımda parmaklıklara düşüp birkaç yarama zarar veriyorum. Nefes alıp bunu nasıl yapacağımı düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var, ama o saniyeyi alamıyorum. Lucas tam orada, benim lanet olası alanımda, eşofman altını benden alıyor.

Onun nesi var böyle?

Önümde çömeliyor ve pantolonun bir bacağına kıvrıp, giymem için tutuyor. Ben sadece ona bakıyorum. Birkaç saniye sonra, başını kaldırıyor. Meydan okumadan, yumuşak bir şekilde bakışlarımı tutuyor. Bekliyor.

Benden korkuyor ama yeterince korkmuyor. Onu öldürebileceğimi bilmiyor mu? Şu anki durumumda bile bunu kolayca yapabilirim.

Ayağımı kaldırıyorum ve onun pantolonu ayağıma geçirmesine izin veriyorum. Diğer paçayı da topluyor ve aynı işlemi tekrarlıyoruz. Sonra eşofman altını yukarı doğru çekmeye başlıyor.

Bana dokunan insanlara saldırmaya o kadar alışmışım ki, bu içgüdüyü bastırmak zor geliyor. Ama Lucas'ın ellerinin uyluklarımdan yukarı kaymasını izlerken, onun durmasını istemiyorum.

Daha önce yaralarımı temizlerken de benzer bir çelişki hissetmiştim. Bununla mücadele ettim. Sadece bayginken bana bakılıyor, bu yüzden böyle dokunulmaya alışkın değilim. Hoşuma gitmedi. Ama bir bakıma da hoşuma gitti.

Şimdi, Lucas'ın bana dokunmasını izlerken, parmaklarının kayışını hissederken, hissettiğim şey... Emin değilim. Bir şey.

Fiziksel olarak tahrik olmuyorum, ama garip bir şekilde, heyecanlandığımı hissediyorum. Bu cinsel bir tepki mi?

Daha önce testislerime dokunduğunda, açıkça kazara olmasına rağmen, bundan nefret ettim. Zaten uzanmıştım, savunmasızdım, bu yüzden oraya dokunulması hoş bir his değildi. Ama sonrasında bunu düşünmeden edemedim.

Lucas bel bandıyla penisime yaklaştığında, duraksıyor. Bu noktada, kolayca kontrolü ele alabilirim, ama onun devam etmesini umarak hareketsiz kalıyorum. Muhtemelen penisime dokunursa iyi tepki vermeyeceğim, ama bir şekilde, dokunmasını istiyorum.

Dokunmaz. Kemerimi vücudumdan çekmek için tutuşunu değiştirir, penisime dokunmadan onu temizler. Sonra benden geri atlayarak kemerim alt karnıma çarpar.

Onu yakından izliyorum, bu yüzden yüzünün kızardığını ve başka yere baktığını görüyorum. Yemek tepsisini almaya giderken ne kadar titrediğini görüyorum.

Ona dokunmamasını söylemek için neredeyse kükrüyorum, ama o benden önce davranıp "Sadece taşıyorum" diyor.

Tepsiyi yatağın yanına götürüp yere koyar. Sonra bana geri döner.

Aniden, bu bana fazla geliyor.

Bu tür insanlarla etkileşime alışkın değilim ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu beni karıştırıyor ve bundan hoşlanmıyorum, bu yüzden onu itiyorum. Geriye doğru sendeliyor. Korkmuyor ya da sinirlenmiyor. Gitmiyor. Sadece orada duruyor ve benim yatağa yürümemi bekliyor.

Düşersen beni yakalayacakmış gibi peşimden geliyor. Tehditkar bir ses çıkarıyorum ama o pes etmiyor. Yatağa vardığımda elini uzatıyor.

"Yardım edeyim," diyor. "Yoksa dikişlerin açılır."

Elini tutmak benim için gerçekten zor, ama yapıyorum ve evet, yardımcı oluyor. Ben oturur pozisyona geçerken ağırlığımı destekliyor, sonra geri çekiliyor ve beni yemekle baş başa bırakıyor.

İlk başta memnun oldum. Yemeğimi oldukça korurum. Oscar Crowley beni satın almadan önce, herkesin birlikte yemek yediği kalabalık bir hapisanede uzun yıllar geçirdim ve yemeğini altın gibi korumak zorundaydın, çünkü öyleydi.

Bunu bırakmak zor, özellikle de burada bana bile zar zor yetecek kadar yemek varken. Ama onun orada yiyeceksiz oturmasını hiç sevmiyorum.

Dikkatini çekmek için sinirli bir ses çıkarırım. Kafasını kaldırdığında, gelmesini işaret ederim. Tereddüt edince, hırlar.

Ayağa kalkar ve hücrenin karşısına geçer. Tepsinin karşısındaki yere çapraz bacaklı oturur ama hiçbir şeye uzanmaz.

Pirinç ve etin olduğu kaseyi alıp ona uzattım. Kabul etti, birkaç lokma aldı, sonra bana geri verdi.

Bütün yemeği bu şekilde, birbirimize uzatarak yiyoruz. Çok garip. Bir yandan her şeyi kapıp kendime saklamak, diğer yandan her şeyi ona verip onun yemek yemesini izlemek arasında gidip geliyorum. Garip bir şekilde tatmin edici.

Her şey bittikten sonra Lucas tepsiyi alır ve servis penceresinin önüne koyar. Yine kararsız kalırım. Bir yanım onun gitmesini istiyor.

O buradayken rahat edemiyorum. Rahatlayamıyorum. Ama bir yanımda, o her zamanki yerine çekilip beni yatağa yalnız bıraktığında mutsuz oluyor.

* * *

Seslere uyarak ağır uykumdan çıkmaya çalışıyorum. Gözlerimi zorla açıyorum. Sonra battaniyeyi bir kenara atıp yataktan fırlıyorum.

Briggs parmaklıkların arasından uzanıyor ve eli Lucas'ın sweatshirt'ünü tutuyor. Lucas'ı ondan çekip parmaklıklardan uzaklaştırıyorum. Elimizi uzatıp Briggs'i yakalıyorum.

Elektrik beni sarsar, düşüncelerimi paramparça eder, bedenimin kontrolünü ele geçirir. Her zamanki gibi, elektrik beni havada asılı bırakır.

Şok geçince, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Lanet olası hayvan, bana bir daha dokunma!" Briggs, şok tabancasını kaldırırken bağıyor. "Ve sen" —agresif bir şekilde Lucas'ı işaret ediyor— "lanet olasıca onsuz da yapabilirsin!"

Yanımda bir şişe su var. Kapağını açıp içeriği boşaltıyor, sonra öfkeyle uzaklaşıyor ve arkasında gardiyan odasının kapısını çarpıyor.

Kalkmam bir saniye sürüyor. O sırada Lucas parmaklıklara dayanmış, ellerini parmaklıklara dolamış, su birikintisine bakıyor. Onu yakaladığımda şaşkınlıkla bağıyor, sonra onu yatağa doğru sürüklerken çırpınıyor. Yatağa düşerken onu da yanımda götürüyorum. Bir düzine yerimde acı hissediyorum ama umursamıyorum.

Lucas benden kurtulmaya çalışarak kıvranıyor, ama bu mümkün değil. Onu

kendime doğru çekiyorum, sırtı bana dönük. Kıvrınmayı bırakmayınca, boynunun arkasını ısırp onu daha sıkı tutuyorum, ona karşı hırıldıyorum.

Donup kalıyor. Onu kendime daha sıkı sarıp ikimizin üzerine battaniyeyi çekiyorum. Dişlerimi açıp öfkeyle başının arkasına nefes veriyorum.

Onun kokusunu içime çekiyorum.

Bir yanımda onu itip yataktan çıkarmak istiyor, ama yapmıyorum. Gitmesine izin veremem. Benden başka kimse ona dokunamaz.

Sessizce homurdanır, "O suyu istedim."

Sinirlenerek homurdanırım. Briggs gibi erkeklerin oynamayı sevdiği oyunları anlamıyor. Briggs ona asla o suyu vermezdi. Lucas'ı onunla barlara çekmişti, ama başka bir şey talep ederdi. Lucas'ın reddedeceği bir şeye ulaşana kadar daha fazlasını talep etmeye devam ederdi. Sonra suyu yine de dökerdi.

Bu tür şeyler böyle yürür.

Ayrıca, banyoda su var. Tadı garip ama sorun değil. Aylardır onu içiyorum. Lucas iç geçirip yerleşmeye başlar.

Benim rahatlamam daha uzun sürüyor. Vücudunu vücuduma değdirmesini hissetmek çok garip. Yıllardır böyle bir şey hissetmemiştim. Çok uyarıcı, çok yabancı. Uzun bir süre hoşuma gitmiyor, ama onu bırakmıyorum. Ama sonunda, bir şekilde, vücuduma değen ağırlığı hoşuma gitmeye başlıyor. Battaniyenin altında vücutlarımız arasında ısı artarken, kendimi aylardır hissetmediğim kadar sıcak hissediyorum.

Bir süre sonra, "Keşke adını bilseydim" diye fısıldıyor.

Bu beni şaşırtıyor. Yıllardır kimse bana adımı sormamıştı.

"Sorun değil," diyor hemen, benim şaşkınlığımı hissetmiş belli ki, "Konuşmadığınızı biliyorum."

Nedense, kelimeler ağzımdan çıkmaya çalışıyormuş gibi kendimi zorluyorum. Konuşmak için çabalarken titremeye başlıyorum. Ya da belki de konuşmamak için çabalıyorum? Emin değilim. Uzun zamandır kelimeleri kullanmak istememişim.

Ben bir insan değilim ve kendimi öyle görmemem daha iyi. İnsan olduğumu kanıtlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Uzun zamandır yok.

Canavar olmak daha kolay. Daha güvenli. Öyleyse neden ona cevap vermeye çalışıyorum?

Ve ne söylemeye çalışıyorum ki? Çünkü adım o kadar derine gömülü ki, onu ortaya çıkarabileceğimi bilmiyorum.

İstedğimden emin değilim.

ALT Canavar

Lucas'ın yatağında olmasını çok sevdiğime karar verdim. Bazen, içgüdülerim çatışmaya o kadar yatkın olduğu için, bana çarptığında sinirleniyorum. Vücudum, benim başlatmadığım her türlü teması saldırı olarak yorumluyor.

Bazen tepkimi kontrol edebiliyorum. Bazen edemiyorum.

Genellikle o hareketsiz kalana kadar hırlarım, ama birkaç kez onu ısırdım. Bunlar uyarılar, ama son seferinde onu o kadar sert ısırdım ki, çığlık attı, yataktan atladı ve her zamanki yerine gitti. Açıkça gelmesini söylediğim halde geri gelmedi, ben de onu kaldırıp taşımak zorunda kaldım. Artık bunu yapacak kadar dengeliyim, ama o panikleyip çırpındı. Sanırım dikişlerimden bazıları yırtıldı. Umurumda değil. İstedığımı aldım, yani Lucas'ın vücudunu benimkine yasladım.

Ona karşı cinsel tepkimin doğası giderek daha belirgin hale geliyor. İlk başta bunu fark etmek zordu, çünkü uzun zamandır hiçbir şeye cinsel tepki vermemiştim. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Kasıklarımındaki kıpırdanma, saldırganlık, belki de öfke gibi geliyor.

Geçmişte seks yaparken böyle olduğunu hatırlamıyorum, ama ben artık Doğu Avrupa'da, mahkumların duvarlarla çevrili bir arenada ölümüne dövuştüğü bir hapishanede bulduğum adam değilim. Artık içgüdülerim farklı. Duygularımın kapsamı daraldı. Beni zayıflatan veya savunmasız kılan her duyguyu kesmek zorunda kaldım ve bu da beni öfkeyle baş başa bıraktı.

Her zaman böyle değildim.

Siktir, geçmişini düşünmekten nefret ediyorum. Onu gömmek için çok uğraştım, ama nedense geri gelmeye çalışıyor.

Dikkatimi başka yöne çekmek için Lucas'a odaklanıyorum. Vücudu benimkine karşı sert, ama kızgın mı yoksa korkmuş mu bilmiyorum. Her halükarda, bu kadar sert olmasını sevmiyorum. Rahat değil. Onunla bu şekilde rahatlayamıyorum. Kafasının arkasına doğru hırlıyorum.

"Bundan daha fazla hareketsiz kalmam imkansız." Sessizce söylüyor, ama sesi üzgün geliyor.

Rahatlamasını istediğimi anlamadığı için sinirlenerek homurdanıyorum. Sinirlenerek oturuyorum ve ikimizin üstündeki battaniyeyi çekiyorum.

İlk başta konuşmayı bıraktığımda, bu bir isyanın sonucuydu. Zaten sözler bana yardımcı olmuyordu. Durumumu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir tartışma, tehdit veya protesto yoktu. Sessizliğim, beni istismar edenlerin ve yönetenlerin yarısının tatminini elinden aldı. Dahası, bu sessizlik, olanlardan kendimi uzaklaştırmama yardımcı oldu, sanki düşüncelerimi ve duygularımı yeterince derine gömdersem, bana gerçekten dokunamayacaklarmış gibi.

Ama bu alışkanlık artık o kadar güçlü, sessizliğim o kadar kök salmış ki, bundan kurtulamıyorum. Daha önce hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim, ama şimdi hissediyorum.

Aynı zamanda, gerçekten konuşmak da istemiyorum. Böyle daha rahatım. Böyle yaşamayı öğrendim. Ama Lucas beni anlamadığında sinirleniyorum. Uzun zamandır nüanslara ihtiyacım olmadı.

Ne yapacağımı bilemeden yüzümü ovuşturuyorum. Lucas sırt üstü dönerek hareket ettiğini hissediyorum. Yatak dar olduğu için ben duvara yapışmış durumdayım, Lucas ise neredeyse kenarda.

Odaklanacak bir şeye ihtiyacım var ve ayakkabıları beni rahatsız ediyor, bu yüzden yatağın ucuna doğru kayıyorum. Ayağını tuttuğumda sıcıyor. Homurdandığımda, hareketsiz kalıyor ve ayakkabısını çıkarmama izin veriyor. Tabanı neredeyse tamamen aşınmış ve parmak kısmının arkasındaki lastik çatlamış. Ayakkabıyı yere bırakıp diğerini de çıkarıyorum.

Soluk siyah çorabında bir delik var. Parmağımı deliğe soktuğumda, Lucas ayağını çekip yüksek tiz bir "eee!" sesi çıkarır ve bu ses beni çok korkutur. İçgüdüsel olarak çömelir pozisyona geçerim. Lucas elini ağzına kapatır.

"Üzgünüm," parmaklarının arasından mırıldanıyor. "Gıdıklanmıştım."

Yüzümün garip bir şey yaptığını hissediyorum ve tanımadığım bir homurtu sesi çıkarıyorum. Lucas elini indirip gergin bir gülümseme gösterince, yine homurdanıyorum ve bu sefer bunun bir kahkaha olduğunu anlıyorum. Lucas'ın gülümsemesi derinleşiyor. Bu hoşuma gidiyor, bu yüzden eğilip ayağını tekrar gıdıklıyorum. Çılgılık atıp ayağını çekiyor. Dizi, dikişlerin olduğu yerin yakınındaki uyluğuma çarpıyor.

Acıyor ama umursayacak kadar değil. Ancak Lucas, dehşete kapılmış bir şekilde oturur. Dizinin çarptığı yere, uyluğuma elini koyar.

"Özür dilerim," diyor, sonra eli bacağımdan çekiliyor ve bandajın kanla ıslandığı karnıma doğru uzanıyor. Yaraya dokunmuyor ama "Kahretsin. Kanaman var," diye mırıldanıyor.

Yataktan kalkmaya çalışırken, onu yakalayıp elini tutuyorum. Kafasını bana doğru çeviriyor. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum çünkü bu, benim de tanımadığım bir ifade. Lucas'ın bunu nasıl yorumladığını bilmiyorum ama hafifçe gülümsüyor. Bu beni rahatlatıyor, ben de onu bırakıp uzaklaşmasına izin veriyorum. İlk yardım çantasını alıp yatağın yanına çekiyor.

Kurtulmaya çalışır. Onu bırakmayınca, elimi sıkar.

Yine ikna oldum, bu yüzden

bıraktım. "Uzan," dedi bana.

Reddetmem otomatik oluyor. Bu tür emirlere uymam. Çünkü uyan erkekler? Böyle yerlerde uzun süre yaşayamazlar. Boyun eğmek zayıflıktır ve zayıflık ölüm demektir.

Lucas bunu anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. Beni incelerken başını bir yana eğiyor. Sonra "Lütfen" diyor.

O kadar şaşıyorum ki, ona bakarken muhtemelen aptal gibi görünüyorum. Onu doğru duydum mu?

"Lütfen," diyor yine.

Nedense, bu kelime göğsümde sıkı ve korkunç bir his yaratıyor. Üzgün bir şekilde başka yere bakıyorum. Çenemi sıkıyorum. Bir daha söylemesen iyi olur. Söylerse, kötü bir şey yapabilirim.

Ama söylemez. Sanki kararı bana bırakıyormuş gibi bekler.

Sakinleşmem bir dakika sürer. Sonra istediğini yaparım. Bunu yaparken ona bakamam, ama sırt üstü yattığımda gözlerim yine ona kayar.

Lucas bana o küçük gülümsemesini atıyor. Bu, bunun boyun eğme olmadığını, sorun olmadığını bana garanti ediyor.

"Dikkatli olmaya çalışacağım," diyor kanlı bandajı çıkarırken. Kaşlarını çatması neredeyse başımı kaldırıp yarayı görmeme neden oluyor, ama gözlerimi onun yüzünden ayırmak istemiyorum. Onun ifadelerine açım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

"Bir dikiş kopmuş," diyor.

Eğer hepsi buysa, kaşlarını çatmasına gerek yok. Önemli bir şey değil. Onu taşıdığımda bir tanesinin yırtıldığından emindim.

Geçen sefer ona gösterdiğim gibi yarayı temizliyor. Çantayı karıştırırken ne aradığını merak ediyorum. Neredeyse her şeyi çıkarıyor, yere saçıyor.

"Makas yok," diyor. "Kırık dikişi kesemem."

Burun kıvırıyorum. Orada makas olmayacağını ona söyleyebilirdim. Bana asla gizlenebilir bir silah verilmezdi.

Aslında ona bunu söyleyemeyeceğimi fark edince eğlencem kaybolur. Bunun için kelimelere ihtiyacım olurdu.

Bir kutu yara kapatma bandı bulur. Bana gösterir. Başımı sallarım.

Bunu kendim de yapabilirdim, ama onun yapmasını seviyorum. Beni itip kakmasını sevmiyordum çünkü her zaman beklenmedik bir şeydi, ama bu farklı. Bu... hoş. Bana dokunmasına alışmaya başlıyorum.

Yarayı düzgünce sarar ve yeni bir bandajla kapatır. Elleri siyah eşofmanımın bel kısmına doğru uzanıyor. "Um," diye mırıldanıyor, yatakta yer değiştiriyor.

Beni zaten çıplak görmüştü. Sık sık çıplak kalırım ve birçok kişi tarafından bu şekilde görülmüşümdür. Bu durum uzun zaman önce benim için hiçbir anlam ifade etmeyi bırakmıştı.

Ama ona karşı tepkimin giderek cinsel hale gelmesi, bunu farklı kılıyor. Uzun süredir seksten uzak kalmam ve yaralanmanın ve ilaçların etkisiyle, bu tepki yavaşlamıştı. Hafif bir heyecan. Onun ve benim vücudumun farkındalığının artması. Hafif bir saldırganlık. Şu ana kadar sertleşmedim, ama ona dokunmaya devam etmesine izin verirsem, sertleşebilirim.

Böyle bir durumda nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Korkarım ki iyi olmayacak.

Ama bunun durmasını istemiyorum.

Kalçalarımı kaldırıyorum. Lucas'ın gözleri benimkilere kayıyor, sonra tekrar belime dönüyor. Elleri titriyor, parmakları kumaşla cildim arasında kayıyor. Pantolonumu indirirken parmaklarının hafif dokunuşunu aşırı derecede hissediyorum.

Gözlerim Lucas'a kilitlenir, onun gözleri ise kalçama yaslanmış olan penisime kilitlenir. Onun ilgisi kasıklarımın sıcaklık yayar. Sonra kendini sarsar gibi görünür. Boğazını temizler ve işine koyulur.

Lucas yarayı temizlerken kendimi sabit tutuyorum, ama vücudum üzerinde kontrol edebildiğim tek şey bu. Nefesim hızlanıyor. Kasıklarım ısınmaya başlıyor. Penisim sertleşmeye başlıyor.

Vücudumda saldırganlık uyandıkça, haklı olduğumu anlıyorum. Bu kötü bir şey.

Ama yine de onu durdurmuyorum. Durdurmam gerek, ama durdurmuyorum.

Lucas yarayı yeni bir bandajla kapattığında, penisim o kadar sertleşmiştir ki kalçamdan kalkmaya başlar. Lucas ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi ona bakar. Dokunmaz, ama işi bittiğinde bile elleri uyluklarımdan ayrılmaz. Hatta parmakları orada kasılır ve kasıklarımın yeni bir sıcaklık yayılır.

Göğsünün inip kalktığını görebiliyorum. Dudakları aralık.

Gözleri benimkilere kayıyor. Buna hazır değilim, bu yüzden ifademi saklamadım. Zaten nasıl saklayacağımı da bilmiyorum. Çok üzgünüm, bunu saklayamıyorum ve bir şeyleri saklamaya alışkın değilim. Uzun zamandır buna gerek duymadım.

Nedense, benim üzgün olduğumu görünce Lucas rahatlıyor. Rahatlamamalı.

Şu anda onun yanında olmak benim için çok tehlikeli. Vücudumdaki kıpırdanma çok güçlü, çok yabancı. Bunu saldırganlık dışında nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum.

Ne yapacağım bilmiyorum. Genelde böyle şeyler hissetmeye başladığımda patlarım.

Lucas belimden çekince, pantolonumu yukarı çekebilmesi için kalçalarımı kaldırıyorum. Kumaş hassas penisime sürtünüyor. Bir ses çıkıyor ağzımdan.

Bu Lucas'ı ürküttü. Elleri benden uzaklaştı. Bundan hoşlanmadım. Gitmemesi için uyarıcı bir şekilde kükredim, ama bu ters etki yarattı. Kaçmaya çalıştı.

Bu, tam da yapmaması gereken şeydi çünkü saldırganlığımı tetikledi. Ona atıldım.

Sweatshirt'ünün bir kısmını yakalarım. Panikleyerek, ben daha iyi tutunamadan giysiyi kıvrıp çıkarır. Aniden serbest kalan, yere düşer. Onu belinden tutup yatağa geri çekmek için ayağa kalkmama bile gerek kalmaz.

Onu kendime doğru çekerim, sırtı bana dönüktür. Yüzümü onun başının arkasına gömerim ve düşünmeye çalışırım. Ona karşı titriyorum. Çatışma vücuduma tüm yanlış sinyalleri gönderdi ve şimdi penisim tamamen sertleşmiş ve onun kıcına bastırıyor.

Lucas sert nefes alıyor, karnı onu saran koluma karşı sarsılıyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım" diye mırıldanıyor.

Ona susması için homurdanıyorum. Kontrolüm her saniye daha da zayıflıyor. Eğer hareketsiz yatarsa, sakinleşirse, belki düşünebilirim.

Kendimi kontrol etmeye alışkın değilim. Bu, uzun zaman önce kaybettiğim bir beceri. Ayrıca insanlarla etkileşime girmeye veya onları tehdit olarak görmemek dışında düşünmeye de alışkın değilim.

Alışkın olduğum şey, başkalarının ve kendimin saldırganlığı. İşlev görebilmemin tek yolu bu.

Ama Lucas saldırgan değil. Nedenini bilmiyorum, ama ona zarar vermek istemiyorum. Sadece burada olmasını istiyorum. Benimle olmasını istiyorum.

Yine yalnız kalmak istemiyorum.

Onu daha iyi tutmak için elimi kaydırıyorum ve sertleşmiş penisini hissediyorum.

Donup kalıyorum. Kendi beklenmedik cinsel tepkime o kadar odaklanmışım ki, onun tepkisini hiç düşünmemiştim. Aslında cinsel eylemleri hiç düşünmemiştim bile. Doğrudan değil. Spesifik olarak değil.

Geçmişte erkeklerle bolca seks yaptığımı biliyorum, ama bu çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar ben farklı bir insandım. Vücudum farklıydı. İçgüdülerim farklıydı. O zamanlar bir erkektim. Şimdi değilim. Ben bir hayvanım. Bir canavarım.

Lucas'ı kendime doğru çekmeye devam ederken, benim ve onun uyarılmasının farkında olarak, vücudumdaki saldırganlık netleşiyor. Artık anlıyorum. Evet, *bu* saldırganlık, ama bu onu avlamak ya da incitmek istediğim anlamına gelmiyor, çünkü Lucas benim avım değil.

O benim malım.

YEDİ Lucas

Aman *Tanrım*. Hiç başka bir erkeğin penisiyle fiziksel temas kurmamıştım, ama şu anda çok büyük, çok sert bir penis kıcıma bastırıyor. Anlamadığım şey, neden kendi penisimin kot pantolonumun içinde sertleşip ağrıdığı - ve bu ilk kez olmuyor.

Neler oluyor? Neden sürekli sertleşiyorum?

Mastürbasyon yaparken sertleşmem çok uzun sürüyor. Genellikle boşalabilmek için sinirlenip sertleşmem gerekiyor. Ve seks yapmaya çalıştığımda, bitiremedim bile.

Fiziksel olarak bir sorunum olduğunu düşündüm. Ama son ilişkimde sertleşemeyen penisim şimdi kaya gibi sert ve ben ona dokunmadım bile.

Zordu çünkü *ona* dokunuyordum. Çünkü *onun* penisine bakıyordum. Çünkü sertleşmesini izliyordum ve bundan hoşlanıyordum.

Ama şimdi o penis kıcıma bastırıyor ve ben korkuyorum. Ne yapacağını bilmiyorum. Ne yapmasını *istediğimi* bilmiyorum.

Şimdiye kadar bana zarar vermedi, ama bu zarar vermeyeceği anlamına gelmez.

Ve bana gerçekten zarar vermezse bile, onun beni sikmesini istiyor muyum? Seçme şansım var mı ki? Seçmek *istiyor* muyum?

Siktir, kafam çok karışık.

Onu rahatsız ettiğini bildiğim için kıvrınmamaya çalışıyorum, ama onun ön kolu benim penisimin başına bastırırken hareketsiz kalmak zor. İlk kez ereksiyonumu hissettiğinde donakaldı – evet, bunun çok bariz olduğunu biliyorum – ama şimdi bana karşı daha hızlı nefes alıyor ve eli çıplak göğsümde dolaşmaya başladı.

Bu tür bir temas, beni sık sık tutuş şekli, benim asla başlatabileceğim bir şey değil. O ısrar etmeseydi, bunu kabul edebileceğimden bile emin değilim. Ama o ısrar etti ve onunla mücadele etmenin bir anlamı yoktu.

Sanırım bu yüzden ilk kez yaptığımda bu kadar çabuk rahatladım, bu kadar kolay kabul ettim. Ve onun tehlikeli olduğunu bilsem de, beni tutuş şekli

beni tutuş şekli şaşırtıcı derecede iyi, hatta... güvenli hissettiriyor.

Ama şimdi bilmiyorum. Ne yapacağını bilmiyorum.

Keşke benimle konuşabilseydi. Ama bunu yapabileceğini sanmıyorum. Ona adını bilmek istediğimi söylediğimde üzüldü. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibi hissettim.

O, ses tonuyla bir şekilde iletişim kurabilir, ama şu anda bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Ne yapacağını bilmem gerekiyor...

Parmakları meme ucumu okşarken nefesim kesiliyor. Benim tanımadığım küçük inlemeler çıkarana kadar onu okşuyor ve ovuyor, sanki bu uyarılma bir yandan çok fazla, bir yandan da yetersizmiş gibi. Sonra eli boğazıma kayıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor, ama hafifçe sıktığında göz kapaklarım titriyor. Sanki zihnimdeki düşünceleri çalıyor gibi, onun tutuşunda gevşiyorum. Yeni bir heyecan içimi kapladığında titriyorum.

Hoşnutmuş gibi homurdanan bir ses çıkarır, sonra eli tekrar aşağı kayar, meme uçlarımı alaycı bir şekilde okşar ve sonra karın kaslarımın üzerinden geçer. O benim kot pantolonumun düğmesine ulaştığında ben nefes nefeseyim.

Düğmeyi açtığında kalbim hızla atmaya başlar. Bunun yeni bir şey olması mı, yoksa biraz korkmam mı nedeniyle bilmiyorum, ama her duyumu aşırı derecede farkındayım ve fermuarımı aşağı doğru kaydırırken penisime uyguladığı hafif baskı beni titretir, ama tam olarak kötü bir şekilde değil.

Korkuyorum, ama merak ediyorum. Çok, çok tahrik oldum ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Hâlâ arkamda, hâlâ beni tutarken pantolonumu açıyor. Sert penisi hâlâ kıcıma bastırıyor. Boynumun arkasına sertçe nefes alıyor.

Eli pantolonumun içine giriyor ve iç çamaşırımın üzerinden sertleşmiş penisimi kavırıyor. Hangimizin daha yüksek sesle inlediğini bilmiyorum.

O oturuyor. Yataktaki ani hareketle sırt üstü yuvarlanıyorum. Hücrenin dışındaki çıplak ampuller, onun zayıf, sert ve yakışıklı yüzünü görebilmem için yeterli ışık sağlıyor. Ama o sadece yakışıklı değil. O yoğun. O tehlikeli. Bunu gözlerinde, ifadesinde, kot pantolonumu ve iç çamaşırımı tutuşunda görebiliyorum.

Ağzım açılıyor, ama ne söylemek istediğimden emin değilim. Hayır mı?

Evet mi? Bekle mi?

Korkuyor muyum?

Hiçbir şey söylemiyorum.

Söylersem bir şey değişir mi? Durur mu? Durmasını ister miyim?

Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı çekiyor. Sertleşmiş penisim aşağı çekildiğinde çılgık atıyorum, ama serbest kaldığında tekrar yukarı çıkıyor. O yataktan aşağı inip her şeyi, hatta çoraplarımı bile çıkarıp beni tamamen çıplak bırakırken, otomatik olarak ellerimle kendimi örtüyorum.

Bileklerimi tutup ellerimi penisimden çekince kalbim hızla atmaya başlar.

O bana bakarken ben utanarak kıvranıyorum. Heyecanımı nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Heyecanım beni alt üst ediyor. Penisim karnıma sertçe baskı yapıyor. *Sızıntı yapıyor.*

Sanki vücudum benim kontrolümde değilmiş gibi. Sadece ona tepki veriyor. Bana dokunma şekline. Bana bakışına. Çünkü utanç duygum azalmaya çalışsa da, onun bakışları altında titriyorum, onun ilgisi, çıkardığı aç sesler ve bana bakarken titremesi beni çaresizce tahrik ediyor. Penisim karnımdan yukarı doğru seğiriyor. Tanrım, bunun kendi kendine olabileceğini bile bilmiyordum.

Hâlâ bileklerimi tutarak beni hareketsiz tutması, yüz kat daha yoğun hale getiriyor. Aramızda kelimeler değil, sadece eylemler olması da öyle.

Bir şey söyleyebileceğimi biliyorum, ama söylemiyorum.

O, benim bileklerimden birini serbest bırakır. Onun eli benim sertleşmiş penisimin etrafını kavradığında, büyülenmiş bir şekilde onu izlerim. Bunu görmek, hissetmek kadar şok edicidir. Ancak, o beni okşamaya başladığında gözlerim geriye doğru yuvarlanır ve bunu uzun süre göremem.

Vücudumda hissettiğim duygu patlamasıyla, sözsüz, nefes nefese sesler çıkarırım.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Dokunuşu aniden kaybolur. Yatak hareket eder. Gözlerimi açıp onun ayakta durduğunu görürüm. Siyah eşofmanını aşağı indirir.

Gözlerim onun kocaman, dik penisine kilitlenir. Vücudundan agresif bir şekilde dışarı çıkıntı yapar, kalın ve damarlıdır, geniş, dışa doğru kıvrımlı ucuna doğru hafifçe yukarı doğru kıvrılır. Tabanında, testisleri büyük ve şişmiştir.

Onu görünce kıvranıyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece beni o kadar tahrik ettiğini biliyorum ki, midem kasılır, ağzım sulanır ve penisimden daha fazla ön sıvı akar.

Ama aynı zamanda, soğuk bir korku da bu ateşli tepkiyle karışıyor. O penisin kıcımda olduğunu hayal edemiyorum. Sikişmeyi hayal edemiyorum.

Böyle mi olacak?

Eğilip yerdeki dağınık malzemelerin arasından bir şişe alıyor. Bir çeşit yağ, avucuna sıkıyor. Şişenin kapağını kapatıp yere bırakıyor. Doğrulup, o kocaman penisi eliyle kavrayıp yağıyor.

Aman Tanrım.

O devasa sik, yağla parıldayarak ve beni sikmeye hazır bir şekilde yatağa uzandığında, panikledim. Hiçbir düşünce, hiçbir karar yoktu. Sadece kaçmaya çalıştım.

Tabii ki beni yakalıyor. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi beni yere yatırıyor. O kadar büyük, o kadar güçlü ki. Birkaç saniye içinde, ben yan yatmış, o arkamda, bir kolu gövdem etrafına dolanmış durumda. Dişleri boynumun yan tarafına yapışıyor, acıtacak kadar sert değil ama... ne için? Bana emir vermek için mi? Beni uyarmak için mi? Beni sakinleştirmek için mi?

Aslında emin değilim, ama vücudum sakinleşerek, onun hakimiyetini kabul ederek tepki veriyor.

Kaygan penisi, hamstringime sertçe yapışıyor. Dikkatim o kadar bu gerçeğe odaklanmış ki, kaygan parmakları kırımın arasına kayınca şaşkınlıkla zıplıyorum. Yağlı parmak ucu deliğime dokunduğunda otomatik olarak kasılınca çığlık atıyorum.

O beni masaj yapmaya başladığında, yüzümü battaniyeye çevirip inliyorum. Orada hiç dokunulmadım. Çok yabancı bir his. Korkuyorum.

Ama içeri girmiyor. Acı vermediğini anlayana kadar beni masaj yapmaya devam ediyor. Aslında... iyi hissettiriyor.

Siktir, *gerçekten* iyi hissettiriyor.

Nefes nefese kalıyorum. İnlemeye başlıyorum. Memnunmuş gibi homurdanıyor. Isırmaktan, ısırıp yalamaya geçiyor.

Bunu kontrol edemediğim için mutlu olmam garip mi? Bunun olacağını biliyorum, bu yüzden bırakabilirim. Karar vermem gerekmiyor. Düşünmem gerekmiyor.

Parmağı içeri giriyor. Korku yükseliyor ve ben bu izinsiz girişe karşı direniyorum. O homurdanıyor ve bekliyor. Ben direnmeye devam edince, dişleri yine boynumun yan tarafına kapanıyor.

Gevşediğimde, sessizce mırıldanır ve başımın arkasına burnunu sürter. Parmağı içimde okşamaya başlar. Hareketsiz yatıp bunu kabul etmeye zorlarım kendimi. Başka seçeneğim yok. Başka seçenek *istemiyorum*. Bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bu yüzden sessizim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Söyleseydim, hayır derdim ve hayır demek istemiyorum.

Sonra sessizliğim bozulur.

"Ohhh," diye inlerim. "Siktir. Aman *Tanrım*."

Yabancı hissi azalırken kıvranıyorum ve eline karşı itiyorum, ama bunun gerçekten çok iyi hissettirdiğini fark ediyorum.

Başka bir parmak daha içeri girer. Zihnim dalıp gidiyor. Zaten açık ve savunmasız durumdayken, beklenmedik bir zevk patlaması beni sarsar ve bağırمامı sağlar.

Tekrar hissettiğimde çığlık atarım. Vücudum, içimdeki zevke yeniden odaklanırken daha da gevşer. Düşünüyorum — aman tanrım, sanırım bu prostatım. Yani, iyi hissettirmesi gerektiğini biliyordum ama...

O daha derine ittiğinde inleyip kıvranıyorum, içimi gerip okşuyor, ta ki tek düşünebildiğim o his olana kadar.

Penisim ağrıyor, zonkluyor. Ona dokunmak istiyorum, ama içimde okşamanın verdiği zevke o kadar kapılmışım ki, o beni yukarı çekip yüzüm yatağa degecek şekilde dizlerimin üzerine çöktürdüğünde gevşemiş ve itaatkar bir haldeyim. O arkamda, bacaklarımın arasında.

Onun parmakları çekilip yerine hemen kocaman penisinin başı geçince, heyecanımın sisinden korku yükseliyor.

Aman Tanrım. Beni *sikmek* üzere. Bu, hiç hayal etmediğim bir şey. Aklım almıyor.

İçime girmeye başladığında, beni imkansız bir şekilde genişleterek, çığlık atıyorum. Kaçmaya çalışıyorum, ama kolunu kalçama doluyor. İtmeyi bırakıyor ama geri çekilmiyor. Yüzümü battaniyeye gömüyorum, titriyorum. Eli sırtıma yerleşiyor. İlk başta tereddütle, sonra daha sertçe ovuyor.

Derin bir nefes alıyorum, deliğimin onun penisi etrafında gerilme hissine alışmaya çalışıyorum.

Nasıl bu kadar titreyip, bu kadar bunalmış ve hala tamamen sert olabildiğimi anlamıyorum, ama öyleyim.

İçimde itmeye başlar.

"Siktir!" Battaniyeye doğru bağıriyorum. "Siktir!"

Bu çok fazla. Yapamıyorum. *Yapamıyorum* lan. Battaniyeyi tırmalamaya başlıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor. O uyarıcı bir şekilde homurdanıyor ve beni yavaşça ama acımasızca içime doğru iterek tutuşunu sıkılaştırıyor.

Ve daha derine.

Ve, lanet olsun, *daha derine*.

Onun pelvisi sonunda kıcıma çarptığında nefes nefese, titriyor ve terliyorum.

Bu gerçeği asla hayal edemezdim. Bir hapishane hücresinde, yüzüm yastığa gömülü, dizlerimin üzerindeyim ve çok tehlikeli bir adamın kocaman sikini

kıçıma gömmüş. Ve yanma hissine, yabancı hissine, bunun çok korkutucu olmasına rağmen, sikim hala sert.

Ona dokunmadım bile.

Kendi vücudumu böyle tanımıyorum. Ben cinsel bir adam değilim.

O geri çekilirken inliyorum. Penisinin başı içimden geçiyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor. Kısa, sert nefesini duyabiliyorum. Sanırım kendini kontrol etmeye çalışıyor.

O tekrar içeri girerken ikimiz de inliyoruz. Birkaç yavaş pompalama daha yaptıktan sonra yanma hissi geçiyor. Sadece dolgunluk var. Baskı. Sinirlerimde bir titreme ve derin, güçlü bir tahrik. Penisimin karnıma bastırdığını hissedebiliyorum. Testislerim dolu ve ağrıyor. Ve o beni gerçekten sikmeye başladığında, inliyorum ve kendimi ona teslim ediyorum.

Onun penisi içime giriyor. Pelvisi kıçıma çarpıyor. Testisleri bana çarpıyor. Geri itiyorum çünkü, lanet olsun, bu çok iyi geliyor.

Elini belimin altına koyuyor ve beni arkaya doğru itiyor...

"Siktir!" diye bağıyorum, zevk içimde patlıyor ve neredeyse boşalıyorum. Beni daha sert ve daha hızlı sikiyor, derine vuruyor, prostatımı tekrar tekrar vuruyor, ta ki zihnim parçalanana ve ben sadece inleyip battaniyeye yarı ağlayana kadar, çünkü bu çok fazla, çok fazla, çok fazla.

Sonra lanet olasıca patlıyorum.

Hayatımın en yoğun orgazmı içimi parçalarken yatağa doğru çığlık atıyorum. Testislerim yukarı çekiliyor. Penisim zonkluyor ve titriyor. Sıcak sperm karnıma ve göğsüme çarpıyor.

Ve o beni sikmeye devam ediyor. Homurdanıyor, vuruyor, kıçıma sertçe giriyor. Parmakları kalçalarıma gömülüyor. Vücudunun her vuruşunu, sikişinin her santimini hissediyorum.

İçimde süzülürken inliyorum. Zevk, daha sönük ama daha derin, yeniden yükseliyor. O ileri doğru yumruk attığında ve bağırdığında, sikini içimde salladığında ve sıcak sperminin fişkırdığını hissettiğimde, çırpınıp çığlık atıyorum çünkü bir şey oldu ve, aman Tanrım, sanırım yine boşaldım.

Spazmlar bedenimi sarsıyor. Kendimden geçiyorum. Parçalanmış durumdayım. O içimden çıkarken gevşiyorum ve düşünemiyorum. Geride bıraktığı boşluk hissine hafifçe inliyorum. Hoşuma gitmiyor. Beni yan çevirip bedeninin kıvrımına çekiyor. Bu yeterli değil. Temas dışsal. Aynı şey değil.

İhtiyacım var... Lanet olsun, ihtiyacım var...

O, kalçalarımı ayırıyor ve yarı sert sikini tekrar içime sokuyor.

Boşluk hissi kaybolduğunda rahat bir nefes alıyorum ve kendimi... dengede hissediyorum.

Topraklanmış.

Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Eminim ki bu sadece yaşadığım yoğun deneyimin kafamı karıştırmamasından kaynaklanıyor, ama ben böyle hissediyorum.

Sanki bu doğruymuş gibi.

Tam da ait olduğum yerdeymişim gibi.

SEKİZ

Lucas

Şimdi yatakta tek başıma kaldığım için kendimi biraz aptal hissediyorum. Tamamen dağıldım. *İki kez* boşaldım. Penisime hiç dokunmadan. Bir erkek tarafından sikilirken.

Hiç böyle bir cinsel deneyim yaşamamıştım. Bu, içimdeki bir şeyi yeniden yazdı, beni temelden değiştirdi. Ya da belki de sadece gerçeği ortaya çıkardı, bana ihtiyacım olanı gösterdi.

Beni kontrol etmesini çok sevdim. Korkutucuydu, ama kontrolü bırakmak bu kadar iyi hissettiren şeyin bir parçasıydı. Karar vermek veya düşünmek zorunda değildim, bu da her zamanki gibi fazla düşünmediğim anlamına geliyordu. Tek yapmam gereken hissetmektir.

Ve tanrım, bu çok iyi geldi.

Böyle ellerimi kullanmadan orgazm olabileceğimi bile bilmiyordum. Bir erkeğin penisinin içimde olması bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmiyordum.

Daha da ötesi, istenmek çok iyi hissettiriyordu. O kocaman penisin benim için bu kadar sert olduğunu görmek, beni nasıl siktiğini hissetmek, nasıl boşaldığını, içimde penisi sanki oraya aitmiş gibi beni nasıl tuttuğunu görmek... Kesinlikle istenildiğimi hissettim.

Onun kollarında, o içimdeyken, hayatımda ilk kez içimdeki endişeli, huzursuz bir parça sakinleşti. Huzur hissettim.

Ama yataktan kalkıp banyoya yıkamaya gittiği anda, o endişeli, huzursuz tarafım tekrar kıpırdanmaya başladı ve her zamanki zavallı ve aptal hissim tüm gücüyle geri döndü.

Çok gürültücüydim. Asla gürültücü olmam. Öyle bağırmam. İnlemem. Ve sonrasında çok muhtaçtım. Bu ben değilim.

En kötüsü, buna çok fazla anlam yüklüyorum. Mantiken, yanıldığımı biliyorum. Yanılmak zorundayım. Yani, hadi ama. Onu tanımıyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Adını bile bilmiyorum. O da beni tanımıyor.

Ve tüm bunların ne anlama gelebileceğini hayal ediyorum ki?

Bir hapishane hücresindeyim, hem de yasal olmayan birinde. Frank borcunu ödesin ya da ödemesin, buradan çıkamayacağım.

Kaybolmam kimsenin dikkatini çekmeyecek bile. Temizlik yaptığım spor salonunun sahibi beni aramaya çalışabilir, ama cevap vermediğimde sinirlenip başka birini işe alacaktır. Kirayı ödemediğimde ev sahibim eşyalarımı toplamakla uğraşacaktır, ama hepsi bu kadar.

Kimse beni aramayacak. Kimse kaybolduğumu bildirecek. Kimse umursamayacak.

Bu düşünceler o kadar kolay, o kadar otomatik olarak oluşuyor ki, saniyeler içinde kendimi bu düşüncelerin içinde kaybediyorum. O kadar kendimi kaybediyorum ki, Briggs'in kapıya yaklaştığını görmüyorum. Kilidi açana kadar onu fark etmiyorum.

Kapıyı açar ve parmağını dudaklarına koyar. Kalbim hızla çarpar. Banyoya doğru bakarım. Yarı duvarın arkasındaki dövüşçüyü göremiyorum ve tek duyduğum musluğun sesi.

Briggs'e tekrar bakıyorum. Bana ilerlememi işaret ediyor.

O açık kapıyı görünce *neredeyse* ayağa kalkıyorum. Tabii ki dışarı çıkmak istiyorum. Tabii ki özgürlük istiyorum. Ama bunu bana sunan adam hakkında çok kötü bir hisse kapılıyorum.

Briggs kapıyı daha da açar. Banyoya bir göz atar, sonra hücreye girer. Silahını çeker ve bana doğrultur.

"Ses çıkarırsan," diye fısıldadı, "seni öldürürüm. Buraya gel.

Hemen

."

Siktir.

Banyoya gitmeden önce, dövüşçü bir bezle karnımdaki sperm izlerini temizledi, ama ayağa kalktığımda deliğimden sızdığını hissedebiliyorum. Sikişmenin acısını hissedebiliyorum. Buna bir de çıplak olduğum gerçeği eklenince? Kendimi çok savunmasız hissediyorum.

Ve bu, Briggs'in siyah pantolonunun içindeki sert çıkıntıyı fark etmeden *önceydi*.

Siktir.

Duruyorum. Musluğun hala açık olduğu banyoya tekrar bakıyorum. Bizi duyamaz. Neler olduğunu bilmiyor.

Ama ne yapabilir ki? O bir tutsak. Briggs üzerinde hiçbir gücü yok ve beni silahtan koruyamaz. Neden denesin ki? Vurulabilir, hatta öldürülebilir. Benim için bu riski almaz.

Briggs bana doğru yürür. Bir adım geri çekilirim. Gözlerindeki bakış hoşuma gitmez. Bana dokunmasını istemiyorum.

Bir elinde silahı hazır olan Briggs, diğer eliyle bileğimi yakaladı. "Çekil, kaltak," diye alçak sesle tısladı ve beni ileri doğru çekerek beni açık kapıya doğru sürükler.

Tökezlerken dengemi sağlamaya çalışıyorum ama botu sırtıma iniyor ve beni uçuruyor. Hücrenin dışındaki betona acı içinde ellerimin ve dizlerimin üstüne çakıldığımda, arkamda bir kükreme duyuluyor. Briggs bağılıyor. Silah ateşleniyor.

Görmek için etrafıma bakınana kadar, dövüşçü Briggs'e saldırmış ve onu parmaklıklara çarpıyor. Silah uçuyor.

Dövüşçü ellerini Briggs'in boynuna doladı, ama Briggs kemerinden bir şey çıkardı. Dövüşçü acı içinde bağırdı ve geri sıçradı. Briggs kapıya doğru koştu. Dövüşçü onun peşinden koştu. Dengesizdi, yarı düşüyordu, ama yine de Briggs'i dizlerinden yakalamayı başardı.

Briggs yere çakılır. Elindeki şok tabancası yere düşer. İki adam boğuşur, ama Briggs'in hiç şansı yoktur. Dövüşçünün az önce şok tabancasıyla vurulmuş olması fark etmez. Çıplak, tamamen savunmasız ve omzundaki yeni yaradan kanaması olması da fark etmez.

Briggs ölecek.

Sonunda Briggs'in arkasında, dövüşçü dizlerinin üzerine çökmüş, boynunu boğazlayarak tutuyor. Briggs'in yüzü kızarmış ve gergin, elleri dövüşçünün güçlü, kaslı koluna tutunmaya çalışıyor.

Gardiyan odasının kapısı açılır ve üç adam silahlarını kaldırarak içeri girer.

"Onu bırak, Beast!" diye bağıırır gardiyanlardan biri.

"BENİM!"

Bu kelime odada yankılanınca herkes donar. Herkes bakakalır.

Az önce *konuşt*u mu? Tanrım, konuşabildiğini bile bilmiyordum.

Muhafızların yüzleri tam bir şok yansıtıyor. Onlar da onun konuştuğunu hiç duymamışlar.

Dövüşçünün yüzü öfkeyle çarpılmış. Hâlâ bir kolunu Briggs'in boynuna dolamış durumda. Diğer eliyle Briggs'in kafasını kavıyor, parmak eklemleri bembeyaz. Onu boğmaya ya da boynunu kırmaya hazır.

İsteddiği bu mu? Kendine ait olduğunu iddia ettiği şey bu mu? Öldürmek mi?

Muhafızlardan biri öyle düşünüyor gibi görünüyor. Sinirli bir şekilde hareket ediyor, bu durumu kontrol edemeyebileceğinin farkında olduğu açık. Dikkatli bir

"Bırak onu, Beast. Buna değmez."

"O BENİM!" diye bağırır dövüşçü, sesi kaba ve derindir.

Kırmızı saçlı gardiyan, eşofmanı getiren, "Sanırım istediği çocuk" diyor.

Fiziksel olarak, bu çatışmanın kenarında çömeldiğim yerden kıpırdamıyorum, ama içimden bir sarsıntı geçiyor. Ne? Hayır. Bu mümkün olamaz...

Dövüşçü açıkça onaylayarak homurdanır.

Briggs boğuk bir sesle bağırır, "Sadece kafasına ateş et!"

"Patron bizi mahvedecek, gerizekalı, sen ne yapıyordun ki?"

"Artık çocuğa ihtiyacı yok, onu ortadan kaldırıyordum..."

Dövüşçü hırlar ve yüzünü Briggs'e çevirir, dövüşçü onu ısırır gibi görünürken Briggs yüksek sesle çığlık atar. Dövüşçü kanlı bir et parçası tükürür, ısırıldığı kulak memesinin pürüzlü ucundan Briggs'in boynuna kan akar.

Kaos patlak verir.

Muhafızlar bağırır ve etrafta dans ederler. Silahlar havada sallanır.

Hala donmuş durumdayım, hala bunun dışında kalmışım gibi hissediyorum, sanki bunun benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Her zaman dışlanmış, uzaklaştırılmışımdır. Hiçbir şeyin merkezinde değilim, bu yüzden hayal bile edemiyorum...

Muhafızlardan biri bana doğru koşar. Silahını kafama doğrultur. Geri çekilirim, ama o beni yakalar ve yukarı çeker.

Kükreyerek, dövüşçü Briggs'i ayağa kaldırır. Dövüşçü öfkeli, öfkeden titriyor. Gözleri öfkeyle yanıyor. Ama kendini kontrol ediyor çünkü Briggs, istediği şey için tek kozudur.

Ben.

Her nasılsa, kaos ve tehlikenin ortasında bile, garip bir koruma tabakası üzerime çökmüş gibi. Dövüşçü buradaki en tehlikeli adam. Çıplak ve silahsız olsa bile, diğerleri ondan korkuyor ve o onlardan korkmuyor. Onlara karşı duruyor, onlara karşı koyuyor... benim için.

"Tanrım, istediğini ver ona!" diye bağırıyor kızıl saçlı gardiyan. "Çocuğu lanet hücreye koyun!"

Kapıdan itilip kakılıyorum, ama direnmiyorum. Olmak istediğim yer burası. Kesinlikle gardiyanlarla birlikte hücre dışında olmak istemiyorum.

"Tamam, koca adam," diyor kızıl saçlı gardiyan, "istediğini aldın. Çocuk senin. Briggs'i bırak."

Dövüşçü Briggs'i serbest bırakır, Briggs kendini uzaklaştırır ve düşürdüğü silahını arar. Silahı kapar ve bana doğrultur. Parmaklıkların önündeki yerimden geri atlarım.

Dövüşçü ona doğru sendeler ama bana yönelik tehdit karşısında durur. "Siktir, Briggs," kızıl saçlı gardiyan der. "Bırak gitsin. Bitti."

"Bitmedi lan, O'Neil!" Briggs, öfkeyle yüzünü buruşturarak bağırır. "Lanet hayvan kulağımı ısırıldı!"

Kızıl saçlı gardiyan O'Neil, "Hücreye girdiğin ortada, ne beklediğini bilmiyorum," der.

"Siktir, hemşireye ihtiyacı var gibi mi görünüyor? Fazla çöpü çıkarıyordum. Eğer çocuğu siktir edici bir oyuncak olarak tutmak istiyorsa, bunun onu iyi davranmaya motive edeceğini kanıtlasın."

"Tanrım, Briggs, ne..."

Briggs dövüşçüye sert bir bakış atar. "Diz çök, hayvan. Uslu duracağını kanıtla, yoksa çocuğun güzel yüzünü vururum."

Dövüşçünün göğsü inip kalkıyor, karnı sertçe kasılıyor. Gözleri öfkeli. Yumrukları sıkı sıkı kapalı.

Ama yapar. Dizlerinin üzerine çöker.

Aptalca, çaresizce, umarım hepsi bu kadar olur, hücreye girmesini söylerler, Briggs yapmaz...

Briggs kemerinden copunu çıkarır, dövüşçüye doğru fırlar ve karnına sertçe vurur.

"Hayır!" diye bağıryorum, açık kapıya doğru koşuyorum ama gardiyanlardan biri beni yakalıyor.

Dövüşçü, korkunç darbeye yüksek sesle homurdanır, ama düşmez. Briggs'e dişlerini göstererek hırlar.

Briggs alaycı bir şekilde, "Aynen öyle, canavar, ne olduğunu unutma. Sen lanet bir hayvansın." der.

Briggs copla ona tekrar vurur.

"Durun!" diye bağıryorum, gardiyanın tutuşuna karşı direniyorum. "Durun!"

O'Neil, Briggs'in copu tekrar sallamadan önce kolunu yakalar. "Patronun onun ring dışında zarar görmesini istemediğini biliyorsun. Ona bu saçmalığı açıklamak ister misin?"

Briggs kolunu çekip kurtarır. Copunu ve silahını kaldırıp, birkaç adım uzaklaşarak düşürdüğü şok tabancasını alır.

"Tamam," diye bağırır Briggs geri dönerken. "Görünür bir hasar yok."

Bunun üzerine, şok tabancasıyla dövüşçünün sırtına vurur ve elektrik akımı vücudunu sararken, dövüşçü acı içinde kıvrılır ve çığlık atar.

Ben çığlık atıyorum, gardiyan beni tutarken çırpınıyorum, ama bu devam ediyor. Bu çok korkunç ve dövüşçüm bunu kabul ediyor. Uslu duracağını kanıtlamak için. Beni elinde tutabilmek için. Bana zarar vermemeleri için.

Briggs, dövüşçü ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp kusana kadar ona tekrar tekrar şok tabancası ile vurur.

"Hayvan!" Briggs tekrar bağırır ve dövüşçünün karnına tekme atar, sonra gardiyan odasının yanındaki koridordan hızla uzaklaşır.

"Tanrım," diye mırıldanır O'Neil, Briggs'in ayak sesleri uzaklaşırken alnını koluyla siler. "Sakin ol, tamam mı koca adam? Hücrene geri dön. Her şey bitti."

Dövüşçü titreyerek ayağa kalkar. Beni tutan gardiyan beni itip, dövüşçü sendeleyerek hücreye doğru yürürken hücreden dışarı fırlar. O içeri girer girmez, kapı arkasında gürültüyle kapanır.

"Aman *Tanrım*," diye mırıldanıyorum ve ona doğru koşuyorum. Ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum, ama bu çok geçmeden önemsiz hale geliyor çünkü o beni yakalıyor ve yatağa doğru sürüklüyor. Beni yatağa itiyor ve kalmam için uyarıcı bir homurtu çıkarıyor. Sonra uzaklaşıyor ve hücrede ileri geri yürümeye başlıyor.

Dışarıda, gardiyanlar kendi aralarında tartışıyorlar. İçlerinden biri ayrılıyor. Diğerleri kalıyor ve hücrede bir ileri bir geri yürüyen, onlara bakış atan dövüşçüye ara sıra göz atıyorlar. Hareketleri sert, biraz dengesiz. Acı çektiğini anlayabiliyorum, ama yataktan kalkmaya başladığımda, bana kalmam için homurdanıyor.

Giden gardiyan, bir paspas kovanı ile geri döner ve yeri temizler — çünkü, *tanrım*, az önce *kusana* kadar dövülmüş ve elektroşokla vurulmuştur. Sonra hepsi giderler ve gardiyan odasının kapısını arkalarından kapatırlar.

Onlar gittikten sonra, dövüşçü kum torbasına doğru yürür ve ona vurmaya başlar. Bir süre onu rahat bırakırım. O üzgündür ve ben onunla tekrar burada olduğum için rahatlamış olsam da, o hala beni biraz korkutur. Bu gerçeği sevmiyorum, ama durum böyledir. O çok güçlüdür. Çok öfkeli.

Ama... kızgın olmak için her türlü hakkı var.

Gücüne gelince, inanılmaz bir güç ve bu sadece fiziksel bir güç değil.

Nasıl bu kadar dayanıklı olduğunu bilmiyorum, ama vücudundaki yaralar ve davranışlarındaki küçük ayrıntılar bana onun uzun zamandır bu koşullara katlandığını söylüyor. Esir tutulmuş. İstismara uğramış. İşkence görmüş.

Sanırım... Lanet olsun, sanırım bu yüzden konuşmuyor. Konuşabildiği açık. Fiziksel bir engeli yok. Zihinsel bir engeli var. Ya da belki de bu onun tercihi.

Ama bugün konuştu ve söylediği şey "benim"di - ve *beni* kastetti. Daha önce kimse beni sahiplenmemişti.

Git

buradan.

Sessiz ol.

Sen yokmuşsun gibi davranalım.

İnsanlardan beklediğim budur. Kendim hakkında bildiğim budur. İstenmediğim. Gereksiz olduğum. Engel olduğum.

İçimdeki kötü bir ses diyor ki, *Seni sahiplendi çünkü yalnız kalmak istemedi. Çünkü sahiplenecek başka bir şey yoktu.*

Belki de bu doğrudur.

Belki de başka seçenek olmadığı için isteniyorum.

Ama beni istemesi gerekmiyordu. Ve ilk başta istemedi de. Beni uzaklaştırdı. Ve onu beni öldürmesini beklediler.

Oysa beni sahiplendi.

Beni elinde tutmak için kendisine kötü davranılmasına izin verdi. Ben zarar görmedim, çünkü o beni korudu.

Yataktan kalkıyorum. Dikkatlice ona yaklaşıyorum. O, kum torbasına vurmaya devam ediyor. Çıplak olduğu için, kum torbasının deri tarafına vururken vücudundaki her kasın gerildiğini görebiliyorum.

Sanırım daha önce hiç bir erkek vücuduna bu kadar dikkatle bakmamıştım. Sanırım ne kadar güzel olabileceğini hiç anlamamıştım. Yapısı. Gücü. Her yumrukta yan tarafındaki latissimus dorsi kasları belirginleşiyor. Karın kasları geriliyor. Kasları kolları ve bacakları boyunca ve kıvrımlı kalçalarında hareket ediyor. Ağır penisi bacakları arasında sallanıyor.

Kendimi bilinçli hissetmeye başlıyorum. O benden çok daha güçlü. Çok daha sert. Yaralı vücudu, maçtan sonra henüz iyileşmemiş yaralar taşıyor. Az önce dövülmüş ve şoklanmıştı. Omzunda yeni bir yara, bir kurşun sıyrığı var.

Buna kıyasla ben neyim ki?

Çuvalı vurmayı bırakır. Ellerini çuvalın üzerine koyar ve kanayan omzunun üzerinden bana bakar. Sonra onu görürüm. Öfkenin içinde bir parça kırılmalık. Bir şeye ihtiyacı var ama isteyemiyor.

Ya da belki neye ihtiyacı olduğunu bile bilmiyordur. Ama ben biliyorum. Biliyorum. Bu yüzden güvensizliğimi bir kenara bırakıp elimi uzattım.

Sanırım daha önce hiç kimseye elimi uzatmamıştım. Başka biri için bir şey olabilecek durumda olduğumu hiç hissetmemiştim. Bunu ilk kez bu kadar güçlü ve tehlikeli biriyle yaşamak garip.

Ama şu anda bunun ötesini görebiliyorum. Onun bir şeye ihtiyacı olduğunu görebiliyorum.

Bana...

Sunduğum eli ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor.

Sanki, belki de, ondan biraz korkuyormuş gibi.

Bir adım öne çıkıyorum. Bir adım daha. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Parmakları seğiriyor. Benim parmaklarım onun parmaklarını kavıyor. Elini kum torbasından çekip nazikçe çekerek onu takip etmesini istediğimde, o da öyle yapıyor.

Benimle yatağa doğru yürürken, parmakları benimkine hiç dokunmuyor, ama sorun değil. Benimle gelmesi yeterli.

Baskı ve vücut dilimle ona oturmasını söylüyorum. Omzuna bakmak istiyorum. Kan, omuz kaslarına akmış. Eski yaralarını da görmek istiyorum. Henüz iyileşmemişler ve az önce karnına birkaç kez yumruk yemiş.

O oturur, ama ona bakma fırsatı vermez. Beni kucağına çeker. Karşılıklı otururuz, ben onun üzerine çömelmiş, bacaklarım onun iki yanında katlanmış halde. Kollarını bana dolayarak beni kendine çeker, bana sarılır. Yüzümü boynuna dayarım. Sakallı çenesi şakağımı okşar.

O beni tutarken kendimi sakinleşirken hissediyorum. Önceden sakin olduğumu sanıyordum, ama şimdi öyle olmadığımı anlıyorum. Ona yaslanıp rahatladıkça farkı hissediyorum.

Erkek vücudunun benim vücuduma değmesinin verdiği hissi bu kadar sevmem garip. Onun büyüklüğünü ve gücünü seviyorum. Kokusu hoşuma gidiyor. Onunla çıplak olmayı seviyorum, aramızda hiçbir şeyin olmamasını, birlikte yaptıklarımızı ve yakında tekrar yapacağımızı bilmemi sağladığını seviyorum.

Belki bu korkunç bir şey, ama onun şiddetini de seviyorum. Beni korudu, beni savunmak için başkalarını incitti.

Ama ne kadar güçlü ve sert olursa olsun, az önce dayak yedi. Ve kim bilir ne zamandır ilk kez konuştu. Titriyor. Ben de kolumu onun kolunun altına sokup sırtına doluyorum. Parmaklarım yara izinde seğiriyor. Nedense bunu beklemeyi unutmuştum. Ama elimi onun yaralı sırtına uzatıp tutuyorum.

Hâlâ adını bilmiyorum. Hâlâ neden bu hücrede olduğunu bilmiyorum. Hâlâ birbirimize yabancıydık.

Peki neden öyle hissetmiyorum?

Kollarında birkaç saniye içinde, kendimi yeniden iyi hissediyorum. Seks yaptıktan sonra hissettiğim aidiyet duygusunu hissediyorum. Ama bu sefer daha güçlü çünkü hiçbir özgüven eksikliği, onun sessizliğini bozan kelimeyi unutmamı sağlayamaz.

Benim.

Geri çekilmeye çalışıyorum. Yaralarını görmek istiyorum. Ona doktor lazım, ben değil, ama yine de görmek istiyorum. O bundan hoşlanmıyor. Direniyor, daha sıkı sarılıyor. Tereddütle elimi başının arkasına götürüyorum. Kalın, kısa kesilmiş saçlarını okşuyorum.

"Bakayım," diye mırıldanıyorum.

Küçük bir itiraz sesi çıkarır, ama izin vereceğini anlarım, bu yüzden geri çekilirim. Sol omzundaki kurşun sıyrığını incelerken elleri belime doğru kayar. Dikiş atılması gerektiğine eminim, ama en azından üzerine yara kapatıcı bant yapıştırabilirim.

Ondan uzaklaşırken, gitmediğimi anlaması için elini tutuyorum. Bu daha önce de bir sorun olmuştu ve ben bunu anlıyorum. O da benim gibi gerçekten yalnızdı, hatta benden daha kötüydü. Fiziksel olarak, hala burada olduğumu hissetmesi gerekiyor.

Ve ona bunu vermek gerçekten çok iyi hissettiriyor. Bana da geri dönüyor.

Yaralarını tedavi etmek için elimden geleni yaparken fiziksel temas halinde olmamıza rağmen, bana hiç bakmıyor. Her zamanki kararlı bakışlarına kıyasla, bu kaçınma dikkat çekici.

Konuştugu için mi?

Ondan daha fazla konuşmasını istiyorum. Adını bilmek istiyorum. Neden bu hücrede olduğunu bilmek istiyorum.

Beni neden istediğini bilmek istiyorum.

Ama şimdilik, beni istediğini bilmek yeterli. Birlikte olmak yeterli.

Bir mucize eseri, cop karnındaki dikişlerin üstüne isabet etti.

Korkunç bir morluk olacak, ama yırtılan dikişler artık yok.

"Temizlenmek istiyorum," yapabileceğim her şeyi yaptıktan sonra ona söylüyorum. "Ben..." Sesim kısılıyor, yüzüm kızarıyor. Neden kaşındığını söylemekten utandığımı bilmiyorum, ama utanıyorum. Hala kıcımin arasında sperm hissedebiliyorum.

Sonunda bana bakıyor. Bariz utangaçlığım karşısında kaşlarını çatıyor, şaşkın görünüyor, sonra anladığını gösteren bir ifadeyle gözleri genişliyor. Beni korkutacak kadar hızlı kalkıyor.

Battaniyelerden birini kapar ve elini belime koyarak beni banyoya götürür.

"Ben yapabilirim..." Banyo girişine vardığımızda deniyorum, ama o reddeden bir ses çıkarıyor.

Nöbetçi odasının kapısına bakıp duruyor. Sanırım beni gözünün önünden ayırmaya korkuyor.

Sıcak su yok, ama battaniyenin bir köşesini ıslatıyor. Ondan almaya çalışıyorum.

Beni zorla eğiyor. Lavaboya tutunuyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, o benim kığımın arasına temizlemeye başladığında utançtan ölürüm. "Ben yapabilirim..."

Bu sefer bir hırıltı sözümü keser ve belimdeki el, hoşuma gitse de gitmese de bunu yapacağını söyler.

İlk başta hiç hoşuma gitmedi. Çok utanç vericiydi.

Neden değiştiğini bilmiyorum. Belki de burada çok az ışık olduğu ve ayna olmadığı içindir. Görsel unsurlar olmadan, tek sahip olduğum şey hislerim ve sesler.

O, hassas cildime bezi sürerken, vücudumda bir sıcaklık hissetmeye başlıyorum. Eli belimin altında ağır ve emin. Derin, guruldayan, zevk dolu sesler çıkarıyor.

Bez, açılmış bacaklarımın arasında hareket edip testislerime değdiğinde nefesim kesildi. Arkamda çömeldi ve nazik temizliğine devam etti, sonra dili deliğimi okşadı. Tanıdık olmayan bu his karşısında nefesim kesildi. Sessizce mırıldandı ve beni tekrar yaladı.

O benim deliğimi okşamaya devam ederken, benim sikim sertleşir. Ellerim lavaboya sıkıca tutunur.

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Tanrım."

Neden bu kadar iyi geliyor? Neden bunun iyi geldiğini bilmiyordum?

Kendi vücuduma bu kadar yabancı olduğuma inanamıyorum. Onun dokunuşuna, hakimiyetine bu kadar tepki verdiğine inanamıyorum.

Dili sıkı kas halkasını geçince, tanımadığım, ihtiyaç dolu küçük bir ses çıkarırım.

Bunu seviyorum. Çok seviyorum.

Elleri kalçalarımaya kayıyor, uyluklarımdan aşağıya doğru inip tekrar yukarı çıkıyor, sıkıyor ve masaj yapıyor. Bu sırada beni yalamaya devam ediyor. Penisim sertleşiyor, yukarı doğru seğiriyor.

Eğilip kendimi kavıyorum, elimle okşamanın ve deliğimdeki dilinin verdiği çifte zevkten inliyorum. Sanki memnunmuş gibi bana karşı homurdanıyor

ve bu titreşim beni daha sert okşamaya itiyor.

Başka bir dünyada, başka bir gerçeklikteymişim gibi hissediyorum. Onunla burada yaşadığım deneyim, kendim hakkında bildiğim her şeyin tamamen dışında. Bu yerle ilgili bir şey var. Yalıtılmışlık, çıplaklık. Tabii ki o da var. Sessizliği, fiziksel varlığı ve hakimiyeti.

Sanki her şey soyulmuş, ham, filtrelenmemiş benliğim ortaya çıkmış gibi. Düşünmüyorum. Karar vermiyorum. Sadece deliğime değen dilinin erotik dokunuşunu ve kalçalarım ve bacaklarımdaki ellerinin lezzetli yoğurmasını yaşıyorum. Onun homurtularını ve kendi yumuşak inlemelerimi dinliyorum. Bu tür bir zevke hakkım varmış gibi kendimi okşuyorum.

Taşaklarım gergin ve dolu hale geliyor ve keskin bir çığlık atarak boşalıyorum, boşalırken kendimi sıkı sıkı tutuyorum, sikimin karanlığa fişkırmasına izin veriyorum. Bu kadar kolay boşalmak garip, sanki vücudumda hiçbir sorun yokmuş gibi, sanki neye ihtiyacı olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Titreyerek ve nefes nefese kalarak lavaboya yaslanıyorum. Bana fisıldıyor. Dilini son bir kez okşuyor, sonra beni çekip kığım lavaboya değene kadar döndürüyor.

Dili hassas penisimin başını okşarken, boşalmamın izlerini silip süpürürken çığlık atarım. Burada ışık o kadar az ki, ayağa kalktığında belirsiz bir şekil, kocaman ve güçlü bir siluet görünüyor. Bana homurdanır ve elini göğüs kafesime koyar. Kal, demek istiyor galiba, çünkü banyodan çıkar.

Boş kapı çerçevesinden dışarı bakıp, hücrenin içinde hareket etmesini izliyorum. Sert, pek iyi hareket edemiyor, açıkça acı çekiyor - ve bu hiç de şaşırtıcı değil. Sırtında, ona ne olduğunu hatırlatan birçok izden biri olan, şok tabancasından kaynaklanan bir yanık izi var.

Bu onun için yeni bir şey değil. Her tarafında yara izleri var. Korkunç kırbaç izleriyle sırtı neredeyse en kötü durumda. Acıya dayanıklılığı açıkça yüksek, bu yüzden yatağın yanına çömelip bana yan profilini gösterdiğinde, penisinin kısmen sertleştiğini görmek beni pek şaşırtmadı. Sanırım çoğu erkek onun yaşadıklarından sonra böyle olmazdı.

Ama bunu görmekten memnunum çünkü bu, beni yalamaktan zevk aldığını gösteriyor. Bunu görmekten memnunum çünkü çok güzel.

Yatağın içinde bir delik olması gereken yere uzanıp bir diş fırçası çıkarıyor. İçimde bir özlem uyanıyor. Tanrım, dişlerimi fırçalamayı çok isterdim. Belki lavabonun yanındaki eskimiş olanı bana verir? Az önce neredeyse onu kullanacaktım ama kullanmadım. Bunu yaparsam nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Banyoya geri dönüyor ve az önce çıkardığı diş fırçasını bana uzatıyor. Kollarından yeni olduğunu anlayabiliyorum. Yatağın içine saklanmış olmasından, onu sakladığını anlayabiliyorum.

"Bunu bana mı veriyorsun?"

O homurdanıyor. Loş ışıkta yüzünü göremiyorum ama hareketlerini seçebiliyorum. Diğer diş fırçasını, eski olanı alıyor ve üzerine biraz diş macunu sürüyor. Dişlerini fırçalamaya başlarken tüpü bana uzatıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu hücrede çok uzun süredir bulunmuyorum, ama böyle bir hediyenin ne kadar büyük bir şey olduğu benim için hala çok açık.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ne kadar içten söylediğimi duymasını umarak.

Elini kaldırıyor. Tereddütle, kararsızca, başımın arkasını okşuyor. Beni... okşuyor.

Kendimi göremesem de, yüzümdeki gülümsemeyi hissettiğimde, bunun şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümseme olduğundan hiç şüphem yok.

DOKUZ

Canavar

Lucas'la yatakta birkaç saat dinlendikten sonra kendimi daha iyi hissediyorum, bu yüzden boynunu ısırmağa başlıyorum. Penisim sertleşmiş ve seks yapmak istiyorum, ama önce yapmam gereken bir şey var.

Lucas uykusundan uyanınca, onu sırt üstü çeviriyorum. Uykulu gözlerle bana bakıyor. Sonra dudaklarını keskin bir nefesle aralıyor ve çenesini eğerek boğazını ısırmağa için bana izin veriyor. Bacaklarım onun bacaklarının arasında, sert penisim onun kasıklarına doğru eğik bir şekilde, onun üzerine yarı yatmış durumdayım. Boğazını yalayıp emerek çalışırken, penisim ona sürtünüyor.

Onun nefes nefese çıkardığı küçük sesleri seviyorum. Vücudu uyanırken altımda kıvrılmaya başlamasını seviyorum. Penisinin benimkine karşı sertleşmeye başlamasını seviyorum.

O bana ait. Vücudu dokunmak, tutmak, sikmek için benim. İşaretlemek için benim ve ben de bunu yapıyorum.

O da bunu içgüdüsel olarak kabul ediyor, boğazını bana açıyor. O kadar güzel bir şekilde itaatkar ki.

Onunla savaşmak zorunda olmamam büyük bir rahatlama. Her zaman nazik olabileceğimden emin değilim, ama hayatta kalmak için incitmek zorunda olmadığım biriyle birlikte olmak çok güzel.

Ama başkalarını inciteceğim. Ona dokunmaya çalışan herkesi. Onu benden almaya çalışan herkesi.

O benim.

Benim.

Bu kelimeyi söylemek içimde bir şeyleri parçaladı. Bir yara gibi hissediyorum. Ama ona bakmaya hazır değilim. Onu düşünmeye hazır değilim. Bu yüzden boğazını emmeye devam ediyorum.

Pembe izlerin koyulaşacağından emin olduğumda, kulağına doğru ilerliyorum. Kulak memesini ısırduğımda nefesi kesiliyor. Eminim birkaç saat önce birinin kulağının bir kısmını ısırığımı hatırlıyordur. İlk başta korktuğunu düşünüyorum, ama sonra titriyor ve penisi karnıma doğru seğiriyor.

İlginç. Belki de şiddetimi sevdi? Keşke ona sorabilseydim.

Bu dürtü beni rahatsız ediyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Konuşmak istemem hoşuma gitmiyor. Denemekten biraz korktuğumu hissetmem hoşuma gitmiyor.

Öfkeyle, elim Lucas'ın boğazında buluyorum. Sıkıyorum.

Bağırmasını, belki de bileğimi tırmalamasını bekliyorum. Öyle yaparsa, muhtemelen daha sert sıkarım. Ama yapmıyor. Hareketsiz kalıyor, sanki bana güveniyormuş gibi bekliyor.

Tanrım. Onun nesi var?

Elimi boğazından çekiyorum. Elimini gövdesinden aşağıya doğru kaydırıp, onun yerine kışını sıkamak için altına sokuyorum. Bana doğru itiyor.

Onun vücudunu görebilmek için geri çekiliyorum. Başka bir erkeğin vücudunu gerçekten zevkle seyretmeyeli uzun zaman oldu ve onunki mükemmel. Hafif kaslı. İnce kalçaları ve güzel penisıyla belirgin bir erkek.

Elimi onun etrafına doladım, benim için sertleşmesini, bu kadar duyarlı ve cinsel olmasını sevdim. Bir an için, kaç erkeğin ona dokunduğunu, onu siktiğini, onu boşalttığını merak ederken zihnimde kıskançlık hissettim. Ama geçmiş burada yok, bu yüzden bu düşünceyi kafamdan attım.

Bu ayrı bir gerçeklik ve bu gerçeklikte Lucas benim ve sadece benim.

Onun penisini okşarken çıkardığı yumuşak seslerden zevk alıyorum. Kalın, sert ve sıcak. Alt kısmında damarlar var ve ucu baştan çıkarıcı bir şekilde genişliyor.

Ağzım sulanarak aşağı kayıyorum. Ona deliğinin benim olduğunu zaten gösterdim. Penisinin de benim olduğunu anlaması gerekiyor.

Dilimi alt kısmı boyunca gezdirip, yavaşça ucuna doğru okşarken, zevkten inliyor ve benim için sızan tatlı ön sıvısını emerek besleniyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Ohhhh... *sik beni.*"

Kalçalarını kaldırırken elleri yanlarında yumruk oluyor. Onu aşağı itiyorum, yerinde tutarken tekrar yalıyorum. Bu sefer testislerinden başlıyorum, titreyip kendinden geçene kadar dilimle yalıyorum, sonra yukarı doğru yalayarak yarıktaki biriken taze ön sıvıyı yakalıyorum.

Şu anda elleri yüzünü kaplıyor. Testisleri sanki boşalacakmış gibi gergin ve sert, bu yüzden ona hayır demek için penisinin başını sıkıyorum.

Parmaklarım orada kalıyor, nazıkçe sıkarken, kasıklarındaki hassas deriyi emmeye başlıyorum. Aklını kaçırmış, inliyor ve kıvranıyor. Acele etmiyorum, kokusunu içime çekiyor ve nasıl tepki verdiğini öğreniyorum.

Vazgeçtiğimde kendi uyarılmamdan başım dönüyor. Bacağını kaldırıp yukarı çekip

makas pozisyonuna getirirken tamamen gevşemiş ve uysal. Yukarı sürünerek mineral yağına uzanıyorum. Yağ kadar iyi değil, ama en azından elimizde bir şey var.

Gerçekten de, o kadar çok akıyorum ki, onsuz bile onu sikebilirdim. Kendime bakıyorum, hala bu tür bir cinsel tepki vermeme şaşkınım. Ereksiyonum bana neredeyse yabancı bir şey gibi geliyor, vücudumdan büyük ve sert bir şekilde dışarı çıkıyor.

Deneme amaçlı dokunuyorum. İyi hissettiriyor, bu yüzden tekrar yapıyorum, sert uzunluğunu okşuyorum. Elimi aşağıya uzatıp şişmiş testislerimi kavrayıp çekiyorum. Duyguların seli karşısında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Zevk almak bana hala garip geliyor.

Gözlerimi açtığımda Lucas'ın omzunun üzerinden beni izlediğini görüyorum. Mavi gözleri tahrikle kararmış. Dudakları, benim kendime dokunmamı izlemekten zevk alıyormuş gibi aralanmış. Hala benim için makas pozisyonunda. Bekliyor.

Elime yağ damlatırken onun dolgun kıkına bakıyorum. Ben penisimi yağlarken o yumuşak bir ses çıkarıyor, sonra yağlı parmaklarımı kıkının arasına sokup deliğini masaj yapıp içeri ittiğimde benim için inliyor.

Bu sefer daha kolay açılıyor. İçinde okşarken daha rahat, daha istekli. Kendimi onun üzerine eğip sikimi deliğine yönlendirdiğimde, bana hevesle karşı koyuyor.

Bunu o kadar çok seviyorum ki, kollarımı sıkıca ona doluyorum, dişlerimi omzuna geçiriyorum ve sert, acımasız bir kayma ile içine giriyorum. Ben bunu yaparken o lezzetli küçük sesler çıkarıyor. Zevk. Acı. Kabullenme.

Tamamen oturduğumda, mümkün olduğunca derine girmek için zorlanırken, birleşmeyi gerçekten hissetmek için duraklıyorum. Lucas altımda nefes nefese ve titriyor. Isırığımı bırakıyorum ve burnumun kenarını ona sürtmeye başlıyorum. Derin bir nefes alıyor, gevşiyor, sonra onu sikmeye başlıyorum.

Bu çok iyi hissettiriyor. Ben ona girerken, kıkı benim sikimi mükemmel bir şekilde kavıyor. Daha derine girmek için bacağına daha yukarı itiyorum.

Vücudunun altımda erotik bir şekilde kıvrılmasını seviyorum, ama onu görmek istiyorum, bu yüzden çekip onu sırt üstü çeviriyorum. Şaşkınlıkla bağılıyor ama bacaklarını kaldırıp tekrar içine girdiğimde bana direnmiyor.

Bunu daha da çok seviyorum. Derin darbelerle inleyip nefes nefese kalırken yüzünü görebiliyorum. Vücudu bükülmüş, karnı kasılmış. Sert sikini kızarmış ve sızıyor. Ona uzanıyor ama ben elini itiyorum. İzlemek istiyorum. Boşalmasını görmek istiyorum.

Prostatına çarpmaya başladığımda bunu anlıyorum, çünkü çığlıkları daha yüksek ve keskin hale geliyor ve penisi o kadar çok, o kadar güzel bir şekilde akıyor ki, orgazmımı tutmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Eli yine sikine doğru dans ediyor, ama ben uyarıcı bir homurtu çıkarıyorum ve o da bunun yerine battaniyeyi yumrukluyor. Kıvranmaya ve bükülmeye başlıyor, başını geriye atıyor. Onu daha sert ve daha derine sikiyorum, kıcını sikiyorum, ta ki çığlık atmaya başlayana ve sikinden krem rengi spermler gövdesine ve boynuna fışkırmaya başlayana kadar.

Bu manzara benim de boşalmamı tetikliyor ve onun penisi titreyip fışkırırken testislerinin nabızı atıp gerilmesini izlerken, onun içine boşalmak beni tamamen kendimden geçiriyor. Orgazmım azalırken, bu hissi sürdürmek için kalçalarımı ona doğru sallıyorum. O inliyor, ben de öyle.

Yavaşça çekilirim, onu yavaşça indiririm. Hala kendinden geçmiş halde, yumuşak bir şekilde inlemektedir. Üzerine eğilip spermlerini yalamaya başladığımda irkilir. Dilim aşırı duyarlı penisini okşadığında çığlık atar, sonra gövdesine doğru ilerlerken inler. Boğazında bitiririm, onu temizlerim, ondan ne kadar memnun olduğumu, benim için böyle boşalmasının ne kadar iyi olduğunu göstermeye çalışırım.

Bu eylemlerin yeterli gelmemesi beni sinirlendiriyor. Ona söylemek istiyorum.

Ama tekrar konuşmaya başlarsam her şey değişecek. *Ben* de değişeceğim.

Yine de, belki de çoktan değişmiş olduğundan biraz korkuyorum.

* * *

Bir saat sonra, bundan eminim.

Nöbetçi odasının kapısı açılır ve O'Neil elinde şok tasmaıyla içeri girer.

Lucas ile birlikte yatakta yatıyorum. Normalde daha aktif biriyimdir. Boks torbam ve barfiks demirim var. Genelde bütün gün jimnastik yaparım. Yaralandığımda bile, dinlenmenin sıkıcılığına dayanamıyorum.

Ama Lucas burada olduğunda durum farklı. Dinlenmek istiyorum. Seks yapmak ve ona sarılmak istiyorum. Rahat olmak istiyorum.

İstemediğim, *gerçekten* istemediğim şey ise o tasmayı takmak.

O'Neil onu hücre parmaklıklarının çapraz kirişine asıyor. "Duş zamanı, koca adam."

Duş almak haftanın en önemli anıdır benim için. Sıcak su. Tamamen temizlenmek. Tıraş olmak. Bazen geri döndüğümde temiz battaniye ve giysiler olur. Harika bir şey. Ama o tasmayı takmak zorundayım.

Lucas'ın önünde takmak istemiyorum.

"Hadi, koca adam. Benim vardiyamdayken taksan daha iyi olur."

O haklı. Şimdi duş almazsam, beni götüren Briggs olabilir. Fazladan bir şey olmayacak ve Lucas'ı da düşünmem gerek.

Yataktan kalkıyorum. Normalde duşa giderken giyinmeye zahmet etmem, ama bugün eşofmanımı giyiyorum. Sonra, O'Neil'in görüşünü bedenimle engellemek için yatağın yanında çömelip Lucas'a kot pantolonunu uzatıyorum.

Onun benimle gelmesi tartışmaya açık değil. Ondan ayrılmayacağım. Belki O'Neil bunu zaten tahmin etmiştir, çünkü Lucas'ı ayağa kaldırıp benimle birlikte parmaklıklara doğru yürüdüğümüzde hiçbir şey söylemiyor.

Lucas'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama çapraz kırıştan yakayı tutarken ona bakmıyorum. Boğazıma çatal uçları gelecek şekilde boynuma takarken midem bulanıyor.

Siktir, neden bu kadar kötü hissediyorum? Buna alışkın değilim de değil. Lucas'ın beni bunu takarken hiç görmediği de değil. Onu ilk gördüğümde de bunu takıyordum.

Ama şimdi farklı hissediyorum. Hissediyorum... Lanet olsun, bilmiyorum. Hoşuma gitmiyor.

O'Neil hücre kapısını açar ve kenara çekilir. Soyunma odasına ondan önce girmem gerekiyor. Elinde şok tasmaının uzaktan kumandası, kemerinde silah, cop ve şok tabancası olsa bile, arkasında beni asla güvenmez. Haklı da.

Lucas'ı önüme çekiyorum çünkü ben de O'Neil'e güvenmiyorum. Onun Lucas'ın arkasında olmasını istemiyorum.

Lucas omzunun üzerinden bakıyor. Kararsız olduğunu, bunun ne olduğunu sormaya çalıştığını anlayabiliyorum, ama onun gözlerinin üzerimde olmasını istemiyorum. Sanırım ifadelerimi kontrol etme becerimi kaybetmişim. Böyle yerlerde görünüşünü korumaya çalışan erkekler hayatta kalamaz. Hayatta kalabilmek için başka bir şeye, insan olmayan bir şeye dönüşmek gerekir ve insan olmayan şeyler ifadelerini kontrol etmezler.

Yıllardır buna gerek duymadım çünkü ifadem her zaman yırtıcıydı. Ama şimdi...

Siktir.

Yüzümde ne var bilmiyorum, ama Lucas'ın gözleri yumuşuyor. Elimi tutuyor.

Ben çekiliyorum.

Yüzünde, benim yorumlayamadığım bir ifade beliriyor. Kızgın değil, ama mutlu da değil. İleriye bakıyor ve yürümeye başlıyor.

Lucas yanlışı bir varsayımda bulunup nöbetçi odasının kapısına doğru yöneldiğinde, O'Neil arkadan "Koridor" diye seslenir.

Beton bloktan yapılmış nöbetçi odasının dışından geçen loş koridoru geçip, açık bırakılmış çelik kapıya varıyoruz. Lucas tekrar arkasına bakıyor.

Şimdi daha iyiyim, bu yüzden Lucas'a başımı sallayarak sorun olmadığını belirtirim. Merdiven boşluğuna doğru ilerler. En üste çıkarız, burada başka bir çelik kapı açık durmaktadır ve bizi soyunma odasının duş alanına alır.

Yarım duvar, açık duşları çevreliyor. Durup pantolonumu çıkarıyorum ve bekleyen havlu, sabun ve elektrikli tıraş makinesinin yanındaki yarım duvara asıyorum.

"Ben...?" Lucas cümlesini tamamlamadan soruyor.

Onunla O'Neil arasında kalmak için yerimi değiştirip başımı sallıyorum. Bu hareket, boğazıma batıran çatal uçları hatırlatıyor ve bir köpek gibi tasma takıldığını hatırlatıyor.

Lucas kot pantolonunu çıkarır ve benim eşofmanımın yanına koyar, kasıklarına bıraktığım, onu benim olarak işaretlemek için yaptığım öpücük izleri ortaya çıkar. Bu beni biraz rahatlatır.

Lucas bana tekrar bakar, sonra duş kabinine girer. Onu takip ederek, elektrikli tıraş makinesini ona uzatırım.

Ne yapmamı istediğimden emin değilmiş gibi tıraş makinesine bakar. Yüzünü işaret ederim. İstersen tıraş olabilirsin.

Bununla mücadele ediyor. Muhtemelen bıçaklara alışkındır, ama burada bu bir seçenek değil. Birkaç dakika sonra, tıraş bıçağını ondan geri alıyorum. Çenesini nazikçe kavrayarak başını eğiyorum ve yüzündeki ve boğazındaki kalan hafif sakalları temizliyorum. Çalışırken, onu sahiplenmek için boynuna bıraktığım izleri görerek kendimi sakinleştiriyorum. Kimse onun benim olduğundan şüphe edemez.

Ben çalışırken gözleri yarı kapalı hale geliyor. Rahatlıyor. Yanaklarında hafif bir renk beliriyor. Gözlerimi hafifçe kalınlaşmış penisine kaydırıyorum.

Tıraşını bitirdiğimde "Üzgünüm" diye fısıldadı. "Neden bu kadar... Bilmiyorum... Sen bana dokunduğunda kendimi iyi hissediyorum."

Nefesim kesildi. Keşke yalnız olsaydık, ama değiliz, bu yüzden tek yapabileceğim uzanıp saçlarını okşamak ve ona dokunmaktan hoşlandığımı göstermek.

Kendi yüzümü tıraş etmeye başlıyorum. O'Neil, Briggs ve diğerlerinden daha sabırlı, ama bu sonsuza kadar sürmeyecek.

Elektrikli tıraş makinesine ve aynanın olmamasına alışkınım - artık nasıl görüldüğümü bile hatırlamıyorum - bu yüzden yüzümü ve boynumu çabucak tıraş ediyorum. Saçımın uzunluğunu kontrol etmek için elimi başımın üzerinden geçiriyorum, ama geçen hafta saçımı kestirdim, bu yüzden olduğu gibi bırakmaya karar veriyorum. Zamanın yetmeyeceğinden endişeleniyorum.

Tıraş makinesini sabunla değiştirirken O'Neil'i kontrol ediyorum. İfadesi nötr, ama beni izliyor. şok tasmaşının uzaktan kumandası hala elinde.

Lucas'ı duş başlıklarının yanına götürüyorum. Birlikte duş almak isterdim, ama yine zaman sorunu var.

Onun için bir duş başlığını, kendim için de bir duş başlığını açtım. Ona sabunu uzattım. Lucas'ı görmemek için elimden geleni yaparken, sıcak ve keyifli su altında durmaya çalıştım. Daha önceki kavga sırasında O'Neil ve diğer gardiyanların onu görmüş olmasını sevmedim.

Lucas hızlıca yıkanıyor, saçlarını ve vücudunu ovuyor. Heyecanı geçmişti, belki de benim gerginliğimi hissettiği için, evet, ben de çok gergindim.

Geçen hafta duş zamanında gergin değildim. Acele etmek konusunda inatçıydım. Beni gözetleyen gardiyan bana uyarıcı bir şok verdi. Bu işe yaramayınca, duş alanına gelip benimle uğraşmak istemediği için diğerlerinden birine telsizle su hattını kapatmasını söyledi. Bu beni o kadar sinirlendirdi ki, duş zemini fayanslarına işedim, böylece sonra temizlemek zorunda kalacaktı.

şimdi, böyle riskler alamam. Kaybedecek bir şeyim var.

Endişe içimi kaplıyor. Yıllarca kendimi savunmasızlıklardan arındırmaya çalıştım, ama Lucas'ı kendime ait ilan ettiğim anda, tam da bunu kendime verdim. Bir savunmasızlık. Sömürülecek bir zayıflık.

Lucas bana sabunu uzatıyor. Yaralarımdeki ıslak bandajları çıkarıp, banyoda soğuk suyla yıkarken kaçırdığım kan izlerini ovmaya başlıyorum.

İşimi bitirince suyu kapatıyorum. Lucas da aynısını yapıyor ve beni yarı duvara kadar takip ediyor. Sabunu bırakıp havluyu ona uzatıyorum. Benim önümde kullanmak istemiyormuş gibi tereddüt ediyor. Ona sorgulamayı kesmesini söyleyen homurtum, istemediğim kadar sert çıkıyor ve Lucas irkiliyor, bu da beni sinirlendiriyor.

Lucas çabucak kurulandıktan sonra nemli havluyu bana uzattı. Hızlıca kullandım. Acelem artık zamanla ilgili değil, daha çok hücreme geri dönmek istememle ilgili. Genelde bunu istemezdim, ama şu anda istiyorum. Lucas için endişelenirken, kontrolümün olmadığı bu yerde bulunmaktan hoşlanmıyorum.

Ve bu lanet tasmayı çıkarmak istiyorum.

Havluyu yere atıp pantolonumu alıyorum. Lucas da kot pantolonunu giyiyor.

Onun paniği beni sinirlendiriyor, bu yüzden ona sert bir bakış atıyorum, ki bu tabii ki durumu daha da kötüleştiriyor. Gözle görülür şekilde gerginleşiyor ve gözleri etrafta dolaşmaya başlıyor.

ve ondan gözlerimi ayırıyorum. Öfkemi kontrol etmeye alışkın değilim.

O'Neil bizi çıkarmak için geri çekilir. Lucas bu sefer talimatlara ihtiyaç duymaz. Kapıya geri döner ve merdivenlerden aşağı iner. Koridorda yürür ve doğruca hücreye gider. Sorunsuz bir şekilde içeri gireriz.

Her şey yolunda gitti çünkü ben uslu davrandım. Zorlamadım. Lucas'ı düşünmek zorunda olduğum için zorlayamazdım.

Kapı arkamda gürültüyle kapanırken, ona dönüp sırtımı Lucas'a çeviriyorum ve boyunduruğu çözmek için uzanıyorum. Onu çapraz kırışe asıyorum. O'Neil onu alıyor. Tek kelime etmeden ayrılıyor ve nöbetçi odasına giriyor.

Lucas arkamda duruyor. Kolunu tutup onu yatağa çekiyorum, orada tıbbi ekipmanın kaybolduğunu fark ediyorum. En azından birkaç şeyi yatağın içine saklayacak kadar öngörülüydüm. Lucas'ı yatırıp yumruk torbasına doğru yürüyorum.

Geçen sefer çantaya gittiğimde Lucas beni almaya geldi. Bu sefer gelmedi. Geri kalmakta haklı. Ona gerçekten kızgınım.

O yanlış bir şey yapmadı. Suçu yok. Ama bunun önemi yok. Böyle bir yerde adalet diye bir şey yoktur. Tek yapabileceğim, öfkemi torbaya yönlendirmek.

Zayıf görünmemek için çok uğraştım. Kendimden çok şey çıkardım. Ve işe yaradı. *Yıllarca* korku hissetmeden yaşadım.

Ve şimdi...

Gözümün ucuyla Lucas'ı gördüğümde, yatakta oturmuş beni izlediğini fark ettim. Dizlerini kendine çekmiş, kollarını etrafına dolamıştı. Ona hırıldadım. Bakılmak istemiyordum.

Gözlerinden yaşlar akıyor. "Ne hata yaptığımı bilmiyorum," diyor.

Homurdanıp tekrar kum torbasına vuruyorum. Hayatıma girdi, yaptığı yanlış bu. Onu istememi sağladı. Ona değer vermemi sağladı. Boynumdaki tasma gibi, yıllardır yaşamadığım insanî duygularla kendimi zayıflatmamı sağladı.

Lucas bana bunu yaptı, tüm bunları hayatıma, *kendime* geri soktu. Her şeyi mahvetti.

"Konuşabildiğini biliyorum," diyor. "Neden bana söylemiyorsun?"

Ben patlarım. Odaklanmamın ve kontrolümün aniden bozulduğunu hissediyorum. Bir kükremeye ona doğru dönerim. Ben ona doğru fırlarken, o da yatak üzerinde geriye doğru atlar. Sırtı duvara çarpar. Ben yatakta ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp onu orada hapsederim.

Gidecek hiçbir yeri yok, benden güvenli hiçbir yeri yok. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ne olduğumu hatırlayınca dehşete kapılmış. Bir avcı. Bir canavar. Başkasının kontrol ettiği bir tasma olmadan kafesinden çıkamayan bir hayvan.

Sonra... lanet olsun, *sonra...* titrek bir elini uzatıp yanağıma koyar.

Korkarak sinmesi gerekirdi. Altına işemesi gerekirdi. Yalvarması gerekirdi—ve benim onu parçalamam gerekirdi.

Bunun yerine, yanağımlı okşuyor.

Bunun yerine, ben o kadar şiddetli titriyorum ki düşecekmişim gibi hissediyorum.

Lucas'ın yanaklarından daha fazla gözyaşı akıyor, ama şimdi bunların anlamı farklı gibi geliyor. "Sorun yok," diyor yumuşak bir sesle, hala yanağımlı okşayarak. "Sorun yok."

Boğazım düğümleniyor. İyi *değil*. Hiçbir şey iyi değil. Bir hafta önce iyiydi. Şimdi değil. Bu kabul edilemez.

Öyleyse neden onun bana dokunmasına, beni çekip yatakta yanına yatırmasına izin veriyorum? Neden kollarımı ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum?

Neden onu kaybetmek zorunda kalırsam ölecekmişim gibi hissediyorum?

ON Lucas

Duşta ne olduğunu gerçekten anlamadım. İyi durumdaydı, sonra birdenbire kötüleşti.

Ama... aslında iyi değildi, değil mi?

Hcrenden çıkmadan önce zgnd. Sanırım sorun tasmaydı, ya da en azından bunun da etkisi vardı. Onu bunun için suçlamıyorum. Ben de nefret ediyordum. Bu durumun her şeyinden nefret ediyorum.

Ama... bir şekilde nefret etmiyorum.

Garip ve beklenmedik bir şekilde, aslında hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum.

Hala onun adını veya geçmişini bilmesem de, ona daha önce hiç hissetmediğim bir yakınlık duyuyorum. Aramızdaki sözsüz bağda inanılmaz derecede dürüst ve gerçek bir şey var. İgdlerime gvenmeliyim ve bunun iyi bir rehber olduğunu görüyorum, tıpkı duştan sonra kızgıken ona uzandığımda olduğu gibi. Bunu yapmak korkutucuydu, ama onun hissettiğinin aslında öfke olmadığını anlayabiliyordum. O acı çekiyordu. Bunun için bir açıklamam olup olmadığı önemli değildi, önemli olan onu fark edip ona uzanmış olmamdı — ve onun da benim bu jestimi kabul etmesiydi.

Kelimelerin bundan daha derin bir bağ kuracağını sanmıyorum.

Bu, benim sorularım olmadığı anlamına gelmez, ama onu gözlemleyerek ve dokunarak bu şekilde tanımak saf bir şey.

Neredeyse kendimi de tanıyormuşum gibi hissediyorum. Burada, onunla birlikte, kimliğimden ve geçmişimden zgr hissediyorum. Başka bir şeye, başka birine dnşuyorum ve bu, benim daha gerçek bir versiyonum gibi geliyor, sanki başından beri olmam gereken gibi.

Bu çok özgürleştirici.

Bunun bir kısmı bu mekanın yalınlığından, sosyal karmaşanın yokluğundan geliyor, ama çoğu ondan geliyor. Onun ilkelliği, benimkine erişmeme yardımcı oluyor.

Sezgilerime.

Cinselliğime.

Daha önce arzuyu hiç tanımamıştım, ama şimdi onu seviyorum. Daha önce teslimiyeti hiç tanımamıştım, ama şimdi onu sürekli arzuluyorum.

O sık sık arkamda yatarken, vücudu benimkine değiyor, ısısı bana geçiyor, kolları beni sarıyor, ben sürekli sertleşiyorum. Onu sürekli içimde istiyorum. Vücudunun benimkini sikme ritmini istiyorum. Beni tekrar tamamen kendimi bırakabileceğim o yere götürmesini istiyorum.

Belki nefes alışım beni ele veriyor, ama o başımın arkasına fısıldıyor ve eli karnımdan kasıklarına doğru iniyor. Sertleşmiş penisimi bulduğunda kulağıma yumuşak bir şekilde mırıldanıyor ve okşamaya başlıyor. Rahat bir nefes alıyorum. Bir süre, onun beni boş boş okşamasına izin veriyorum.

Aceleyle gerek yok.

Zamanımız bol ve ben, sıcak ve lüks bir şekilde tahrik olmanın keyfini çıkarabilirim. Ama arkamda onun penisi sertleşirken, huzursuzlanıyorum. Ereksiyonu kıcıma yakın bacağımanın arkasını dürtüyor, buna kayıtsız kalmak imkansız.

Beni bırakıp vücutlarımızın arasına uzanıyor. Kendi penisini kavrayıp bacaklarımın arasına yönlendiriyor. Onun için açılıyorum.

"Ohhh," sert penisinin kıcıma sıkıca yapışması ve geniş penis başının şişmiş testislerime baskı yapması hissiyle nefes alıyorum. Titriyorum ve hissi yoğunlaştırmak için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Nefes nefese bir ses çıkartıyor ve kalçalarını sallıyor. Eli tekrar penisimi kavlıyor ve okşamaya devam ediyor.

Hem çok fazla hem de yetersiz olduğu için kıvranmaya ve inlemeye başlıyorum. Bana yaptığı şey bu. Beni çok aç, çok muhtaç, çok cinsel hale getiriyor. Bunları olmamı normalleştiriyor.

Ben daha da huzursuzlaştıkça o da homurdanır. Kendini yukarı çekerek beni sırt üstü çevirir ve üzerime yeniden yerleşir. Dirseklerine dayanarak, penisini benimkine dayar ve ön sıvımızın kayganlığıyla beni okşamaya başlar.

O sallanırken benim penisim onun penisine karşı zonkluyor ve nabız gibi atıyor. Bu ritmin nesi var böyle? Bayılıyorum ve bir süre sadece tadını çıkarıyorum, ama istediğim bir şey var.

Ancak, nasıl tepki vereceğini bilmediğim için sormaya çekiniyorum. Sanırım ona dokunmamdan hoşlanıyor, ama onun için de biraz zor olduğunu düşünüyorum. Yavaşça başlıyorum, ellerimi onun yanlarına koyarak deniyorum.

Bu köşeye pek ışık girmiyor, ama gözlerim karanlığa alıştığı için çenesinin gevşediğini, dokunmamı kabul ettiğini görebiliyorum.

Ellerimi kalçalarına, sonra da kıcına kaydırıyorum. Bu onu duraklatıyor. Ama hareketsiz kalmasına rağmen bana kükreliyor. Kızgın değil;

sadece şaşırmış. Hareket etmese de, ben onun sıkı kalçalarını keşfederken, onun penisi ve benimki birbirine karşı zonklamaya devam ediyor.

Tanrım, vücudunu seviyorum. Gücünü. Erkekliğini.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldıyorum, bedenlerimizin arasında paylaştığımız küçük, karanlık alanda.

Nefesi kesildi. Ne demek istediğimi biliyor. Penisine dokunmak istiyorum.

Saniyeler geçtikçe kalbim hızla atıyor. Genelde bir şey istemeyi sevmem, ama sözümü geri alma dürtüsüne direniyorum. Ona gerçekten dokunmak istiyorum. Eğer izin verirse, dokunacağım.

Kalçaları benimkinden kalkarken, hayal kırıklığı içimi kaplar. O uzaklaşıyor.

Ama hayır, çekilmiyor. Yer açıyor. Evet diyor. Benden uzak duruyor, ben bunu fark edip elimi kışından alıp penisine kaydırıncaya kadar bekliyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, sonunda onun penisine dokunduğumda içimi yeni bir heyecan kaplıyor. İkimizin de sızdırdığı ön sıvıyla kayganlaşmış ve elim onun sert, sıcak penisi üzerinde yukarı aşağı kayarken hissettiğim zevki çok seviyorum. O inliyor ve yüzünü boynuma yaslıyor.

Oh, bunu seviyorum.

Diğer elim başını ve boynunu okşuyor, ben onun penisini okşarken o bana inliyor. Onun bu kısmının bana ne kadar zevk verdiğini, kendim hakkında bildiğim her şeyi nasıl değiştirdiğini düşünmek şok edici.

Aşağı uzanıp ağır testislerini buluyorum. Dolu ve sertler. Ben onu okşayıp masaj yaparken dişleri omzuma nazikçe batıyor. Kendimi kaybediyorum, onun hoşuna gitmesini seviyorum.

Onun penisini okşamaya geri dönüyorum, sertliğini tadını çıkarıyor, sonra geniş, dışa doğru açılan ucuna hayranlıkla bakıyorum. O bana doğru itmeye başlıyor, benim tutuşuma doğru itiyor. Bu, elimin arkası benim kendi penisimi ovuşturuyor.

Bu çok iyi geliyor ve onun vücudunun ritmine ve gücüne o kadar kapılıyorum ki, ona doğru kendimi kaldırıyorum ve penisim aramızda sıcak bir şekilde boşalırken çığlık atıyorum.

Utaniyorum. Onunla çok kolay boşalıyorum. İsteyerek yapmadım. Ama o boynumu ısıyor ve memnunmuş gibi, mutluymuş gibi, boşalmamın doğruymuş gibi bir ses çıkarıyor. Sonra benden kalkıyor, gevşemiş elimden penisini çekiyor ve açılmış bacaklarımın arasına diz çöküyor.

Sikini sert ve kalın, damarlarla kaplı, ucu genişlemiş bir şekilde yukarı doğru çıkıntı yapıyor. Onu izlemekten ne kadar hoşlandığımı bir türlü unutamıyorum. Diğer erkeklere ilgi duyup duymayacağımı bilmiyorum, ama inkar edilemez bir şekilde, ona derinden ilgi duyuyorum.

Eli karnımı okşayarak spermimi topladığında sırtımı kamburlaştırıyorum. Penisini onunla kayganlaştırır.

Aman Tanrım, beni kendi spermimle sikiyor. Sessizce mırıldanıyorum, yatakta kıvranarak taze bir heyecan uyandırıyorum. Hayatım boyunca neredeyse hiç cinsel tepki göstermedikten sonra, boşaldıktan birkaç saniye sonra tekrar sertleşebilmem hala bana tuhaf geliyor. Onunla birden fazla kez oldu.

Beni öne doğru çevirip kalçalarımı yukarı çekince gevşerim ve düşünemem.

"Evet," diye mırıldanıyorum, o sikini deliğime dayayıp içeri girmeye başladığında. Son seansımızdan beri zaten gerginim, onu almaya hazırım. O daha derine ve derine girerken sikim sertleşiyor ve kalkıyor. Bu yarı fiziksel, çünkü iyi hissettiriyor, ama yarısı da zihinsel. Doldurulma düşüncesi, gelecek olanın beklentisi.

O tamamen içime girdiğinde, inleyip battaniyeyi kavradım.

Beni sikmeye başlar. Her derin itişte, kendimi okşamak için yarı yarıya cazip geliyorum, ama yüzümü battaniyeye gömmek ve vücudumun tam kontrolünü ona vermek inanılmaz bir şey. Beni boşaltacağını biliyorum. Hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

Bu yüzden kendimi erotik ritme bırakıyorum. Onun homurtularını ve pelvisinin kıcıma çarpmasını dinliyorum. Testislerinin bana çarpma hissine ve penisinin içime girme şekline odaklanıyorum.

Ben daha fazla eğildikçe, o prostatımı vurmaya başlıyor. Penisim karnıma çarpmak için yukarı doğru sıçrayınca bağıriyorum ve kasılmalar yaşıyorum. O homurdanıyor ve beni sertçe vurmaya başlıyor, tatlı noktayı vuruyor, beni sıkıca tutuyor, böylece ben boşalırken ona karşı çırpınıp direnebiliyorum. O bağırarak ileri doğru yumruk atmadan önce zaten kontrolümü kaybetmişim, ama penisi içimde hareket etmeye başlayıp beni sıcak menisiyle doldurunca tamamen kendimi kaybettim. Çığlık attım, kıvrandım ve kasılmalar geçirdim. Battaniyeleri ısırdım ve son boşalmamın sonuna kadar zorlandım.

Sonra kendimden geçmeye başlıyorum.

Beni sırt üstü çevirip temizlerken, ben zar zor kendimdeyim. Bizi yan yatırırken, ben gevşek ve uysalım. *Neredeyse* doğru, *neredeyse* mükemmel.

Sonra penisini spermle dolu deliğime geri sokar. Ona karşı iterek, temasın her santimini talep ederim. Rahat bir nefes alırken, o

bana karşı memnuniyetle
homurdanır.

* * *

Bana kum torbasını doğru şekilde nasıl kullanacağımı gösteriyor. Ayaklarımla benim ayaklarıma hafifçe vurarak ve kalçalarımı eğerek duruşumu düzeltiyor. Sonra bileğimi düzeltip kolumu hareket boyunca hassas bir şekilde yönlendiriyor.

"Tamam," diyorum.

Geri çekilip izlemeye başlıyor.

Son birkaç gündür zamanımızı seks, uyku ve jimnastik arasında bölüştürüyoruz. Formumun iyi olduğunu sanıyordum. Yaklaşık bir yıldır spor salonunda temizlik yapıyorum. Salon sahibi ekipmanları kullanmama izin verdiği için lise yıllarında güreş yaparken kaybettiğim kondisyonumu bir ölçüde geri kazandım, ama görünüşe göre sandığım kadar değilmiş. Her yerim ağrıyor.

Tabii ki, o imkansız derecede yüksek bir standart belirliyor. Push-up'larla beni neredeyse öldürüyordu.

Biliyorum, hepsi benim kafamda. O sadece işini yapıyor. Ona ayak uydurmaya çalışan benim. Sürekli durmamı söylüyor. Tabii ki mecazi olarak. Hala konuşmuyor.

Şınav yaparken titreyip gürültü çıkardığımda, burnunu çekip tek elle devam etti, böylece diğer eliyle beni itebildi. Yere düştüğümde, sanki gülünçmüşüm gibi başını salladı ve işine geri döndü.

Garip olan, o benimle dalga geçtiğinde kendimi kötü hissetmemem. Beni sevdiği için dalga geçtiğini hissediyorum.

Ben de ondan hoşlanıyorum.

O beni tekrar düzeltmeden önce kum torbasına birkaç kez yumruk atıyorum. Bunu yaparken bana çok dokunuyor. Beni okşuyor. Bundan hoşlanmam kötü bir şey mi? Her yaptığında, ben eriyorum.

Bir süre sonra, parmaklarımı esnetmek için kum torbasına vurmayı bırakıyorum. O da araya girip ellerimi tutuyor ve parmak eklemlerimi inceliyor. Beni kum torbasından uzaklaştırıp, şimdilik bu kadar yeter diyor.

Çekme barını göstererek, onun yerine onu önerir.

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayatta olmaz. Dünden beri hala ağrım var."

O burun kıvrır ve bara tutunur. Çok uzun olduğu için kullanmak için bacaklarını yukarıda tutmak zorundadır.

"Bunu yapman doğru mu?" diye soruyorum. "Omzun henüz iyileşmedi."

Belki de dün de aynı şeyi söylediğim için, asılı dururken bir an durup bana sinirli bir bakış attı. Kelimeler olmadan da çok şey ifade edebiliyor.

Ve bunu seviyorum. Gerçekten seviyorum. İletişim kurma şekli saf bir şey var. Kelimeler olmadan yalan, kaçamak, dikkat dağıtıcı şeyler olmaz. Her şey gerçek ve samimidir.

Yine de... Ben yine de kelimeler istiyorum.

Bazen onun da istediğini düşünüyorum. Bazen tamamen hareketsiz kalır ve gözlerinde içe dönük bir bakış olur, sanki kendine bir soru soruyormuş gibi. Sanki konuşmayı düşünüyormuş gibi.

En azından fiziksel olarak yapabileceği açık. Onu neyin engellediğini bilmiyorum. Kelimelerin onun için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Barfiks çubuğuyla işini bitirince, benim durduğum kum torbasına geri geliyor. Kullanabilmesi için geri çekiliyorum.

Onu bir süre izliyorum. Her zamanki gibi keyif alıyorum, ama sonunda sıkılıyorum. İç çekip yere oturuyorum. O da duruyor, kum torbasını sallamayı bırakıyor. Bana soru dolu bir bakış atıyor.

"Keşke bir kitap falan olsaydı."

Kaşlarını çatar.

"Bilirsin, okumak için."

Bu sözüm ona çok sinirli bir bakışla karşılık bulur. Az önce ima ettiğim şeyden dolayı kızarırım. Elbette kitabın ne için olduğunu biliyor. Sadece sessizliği doldurmak için söylemiştim, çünkü ortam garipti.

Savunmacı bir şekilde, "Benimle konuşmak zor..." derim. *Kendimi* durdururum. Kulağa cadalozca geliyor ve aslında demek istediğim bu değil.

Yine kaşlarını çatarken, onda bir dinginlik, gözlerinde bir içe dönüklük görüyorum, sanki benimle konuşmak istiyormuş gibi. Bu beni cesaretlendirir.

"Sadece... seninle konuşmak güzel olurdu. Seninle konuşmak."

Kaşlarını daha da çatıyor. Konuşmayacağını anlıyorum ve bu o kadar hayal kırıcı ki, "Keşke en azından adını bilseydim" diye mırıldanıyorum.

Bu onu tamamen susturur.

Bunun olduğunu izliyorum. Geri çekildiğini, soğuduğunu, beni dışladığını ve tekrar kum torbasına vurmaya başladığını görüyorum.

Siktir.

Dışlanmaktan hoşlanmıyorum. Bu, Frank'in evinde hissettiğim gibi, aynı anda hem görünmez hem de ayak altında gibi hissetmeme neden oluyor.

Bu his, hayatımın o kadar büyük bir parçasıydı ki, neredeyse kimliğimin bir parçası haline gelmişti. Bu şekilde hissetmemek o kadar güzel ki, artık

geri gelmeye hazırlıklıydım. Tam bir velet gibi göründüğümde emin olsam da, yerden kalkıp duvara dönük olarak yatağa uzandım. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum, ama elimde değil.

Yumrukları kum torbasına vurmaya devam ediyor, ama aralar var. İlk başta kısa, sonra daha uzun. Sonra çıplak ayakları bana doğru hareket etmeye başlar.

Yatağın kenarında durur. Bir süre öylece durur, sonra bir nefes verir. Yatak hareket eder. Belimin alt kısmında bir temas hissedirim, ama hepsi bu kadar. Omzumun üzerinden bakarım. Bana sırtını dönerek yatağın kenarında oturmaktadır. Dizlerini kendine doğru çekmiş, dirseklerini dizlerinin üzerine koymuştur. Bir eliyle başının arkasını ovuşturmaktadır. Sinirli.

Suçluluk duygusu beni onun tarafına doğru yuvarlıyor. Bu benimle ilgili değildi. Beni görünmez yapmaya çalışmıyor. Bunu biliyorum. Sadece mücadele ediyor.

Vücudum onun etrafında yarı kıvrılıyor. Derin nefes alış, benim orada olduğumu fark ettiğini ve bunu kabul ettiğini gösteriyor.

Ona özür dilemek üzereydim, ama o yine düşünür gibi hareketsiz kalmıştı. Onu rahatsız etmek istemedim. Bir süre sonra, "Ben..." dedi.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, zihnimin bana oyun oynadığını düşünmeye başlıyorum. Belki de konuşmadı? Sanırım şöyle dedi...

"Ben... *lanet olsun.*" Elleriyle yüzünü sertçe ovuşturuyor. Titrediğini hissedebiliyorum. Elimi beline doluyorum, onun için üzülüyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Karar verme şansım olmadı, onun da olmadı, çünkü bir kapı gürültüyle açıldı. Güvenlik odasının kapısı değildi. Daha uzaktaydı.

Yukarıda. Merdiven boşluğunun en üstündeki kapıydı, Frank beni bu yerin sahibine satmaya çalıştığı zaman indiğim kapı.

Birkaç çift ayak sesi merdivenlerden aşağı inerken, parmaklarım onun eşofmanının beline dolanır. Burada kalmasını, benimle kalmasını istiyorum. Bunun olmaması için dua ediyorum, çünkü bunun iyi bir şey olmadığına eminim.

Ama o numara yapmamak gerektiğini çok iyi biliyor. Elimden kurtulup ayağa kalkıyor.

Bana kalmam için uyarıcı bir bakış atar.

Ayakta durup parmaklıkların önünde beklerken, sahibi Oscar Crowley, Briggs ve O'Neil'in peşinden bodrum katına girer.

Crowley, tişörtünün üzerine bir takım elbise ceketi giymiş. Elleri kot pantolonunun ceplerinde, ceketi açık ve ellerinin etrafında ayrılmış, sanki sert ve havalı biriymiş gibi. Parmaklıkların diğer tarafında olmak kolaydır. Onlardan oldukça geride durur ve içeriye bakar.

"Ee, Beast? Başka bir kavgaya hazır mısınız?"

Yarıya kadar kalkarım. Ciddi mi bu adam? Son kavgadan aldığı yaralar henüz iyileşmemiştir.

Parmaklıkların arkasından Crowley'e bakıyor. O anda anlıyorum. O anda anlıyorum.

Davranışındaki değişiklik çok ince. Onun sakinliği. Hazırlığı. Uyanıklığı. Yine bir avcıya dönüşüyor.

Yine, tam olarak insan olmaktan çıkıyor.

Onun bunu kabul ettiğini görüyorum. Onun bu durumdan rahat olduğunu, neredeyse rahatladığını görüyorum. Aniden fark ediyorum ki, bu yüzden konuşmuyor.

O kadar uzun süre insan gibi muamele görmedi ki, bunu kabullenmiş. Belki de bu sayede hayatta kalabilmiş.

Yani, onu kafese kapatan, işkence eden, bir hayvan gibi savaşmaya zorlayan insanlara ne söyleyebilir ki?

Ve benimle birlikte, yeniden insan oluyor. Bu o kadar yavaş, o kadar doğal bir şekilde oluyor ki, fark etmedim. Ama kaybolurken görüyorum.

Crowley bir adım öne çıkıyor ve bir hırıltıyla karşılanıyor. Duruyor.

Briggs, "O iyi. Kesinlikle lanet olası bakıcısına ihtiyacı yok," der.

Crowley'in gözleri bana kayar ve bu da ona bir hırıltı daha kazandırır.

O'Neil ekliyor: "Çocukla birlikteyken onu idare etmek çok daha kolay oldu."

Crowley parmaklıkların arkasından düşünceli bir şekilde bakar. "Oyuncağını sevdin mi, Beastie? Onu elinde tutmak için uslu durur musun?"

Bu soru, burnunun deliklerinin genişlemesiyle karşılanır. Yırtıcı bakışları Crowley'den hiç ayrılmaz. Parmaklıkların diğer tarafında güvende olan Crowley, ifadesiz kalır. Dövüşçü serbest olsaydı, böyle olmazdı. Ölmüş olurdu. Buradaki herkes ölmüş olurdu. Ben hariç herkes.

Çünkü ben onun oyuncağı mıyım? Ben buyum? Bu fikir hoşuma gitmiyor, ama bunu görebiliyorum. Dışarıdan.

"O uslu durmayacak," diye tartışır Briggs, "uzun vadede. Aklına fikirler gelecek, kendini bir şey sanmaya başlayacak. Çocuğu buradan götürmeli, her şeyi eski haline döndürmeliyiz."

Bu sözlere yine bir homurtu ile karşılık verilir.

"Belki," diye kabul ediyor Crowley, "ama bu sorun yaratır. Şu anda bunu istemiyorum. O, kar getirmeye yeni başladı. Bana bir servete mal oldu."

Crowley parmaklıkların arasından düşünceli bir şekilde bakar. "Bunu biliyor muydun, Beast? Senin için ne kadar ödediğimi? Kuzenim Liam deli olduğumu söyledi, ama sen

benim itibarım için gerçek bir değer oldun. İtibar her şeydir. Ama aptal bir canavar bunun hakkında hiçbir şey bilmez, sanırım."

"O dönecek," diye tartışır Briggs. "Çocuğu öldürecek. Sana söylüyorum..." Crowley elini kaldırır. Briggs sessizleşir.

"İşte şöyle yapacağız," diyor Crowley, kendinden memnun bir sesle. "Beastie bu gece tam olarak istediğim şeyi verecek bana: gerçek kan dökölmesi. Katliam. Boğazların parçalanması. Uzuvarın kopması. Hepsini istiyorum. Herkese gerçekte ne olduğunu göstermeni istiyorum, tıpkı arenadaki son dövüşünde bana gösterdiğin gibi. O adamın kafasını ezip püre haline getirdiğini hatırlıyor musun? Senin için bir servet harcadım, çünkü bu gece bunu istiyorum. *Gerçek* eğlence, Oscar Crowley'in mekanında dışında kimsenin göremeyeceği türden bir eğlence."

Tanrım...

"Bana bunu ver, Beast, o zaman buraya, güzel oyuncağınla birlikte rahat küçük yuvana geri dönebilirsin. Ve geri döndüğünde onu kırarsan, sorumluluk sana ait."

ELEVEN

Lucas

Uzun koridorun sonunda, görüş alanımın çok ötesinde bulunan çelik kapı gıcırdayarak açıldığında yataktan fırladım. Botlar beton zeminde gümbür gümbür ses çıkarıyordu. Çıplak ayak seslerini duyamıyordum. Geri döneceğinden, hayatta olduğundan emin olamıyordum, ta ki...

Kanla kaplı vücudu ve yüzü sert bir ışıkla aydınlatılır. Kan çenesini kaplar ve boğazından şok tasmaına kadar akar. Göğsüne sıçramıştır. Elleri kırmızıdır. Siyah taktik pantolonu lekeleri gizler, ama ayakları da kanla kaplıdır.

Belki dehşete kapılmam gerekirdi, ama kapılmadım. Onu gördüğüm için çok rahatladım. Çünkü ne kadar güçlü ve dayanıklı olursa olsun, bu kavgalar tehlikelidir ve o zaten yaralanmıştı.

Yan tarafındaki dikişler bandajlanmış ve bantlanmıştı, ama orası hedef alınmıştı. Beyaz bandın üzerinde kanlı bir yumruk izi vardı.

Silahlı iki gardiyan eşliğinde hücre kapısına doğru yürürken gözleri odaklanmamış. Gardiyanlardan biri şok tasmaı kumandasını da taşıyor.

Muhafızlardan biri kapıyı açarken o kenarda duruyor. İçeri giriyor. Kapı arkasında gürültüyle kapanıyor.

"Tasma," diye emreder gardiyan, ama dövüşçü sırtını onlara dönerek öylece durur.

Yaka tekrar isteniyor, ama emre hala yanıt yok. İki gardiyan ona dikkatle bakıyor. Sonra, kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giymiş, yatağın yanında durduğum yere bakıyorlar. Ayrılıyorlar ve gardiyan odasına giriyorlar.

Karanlık, yırtıcı bir bakış bana doğru yönelir.

Döndüğünde onu kırarsan, sorumluluk sana ait.

Ama o bunu yapmayacak. Bana nasıl baktığı umurumda değil. Bana zarar vermeyecek. Bundan eminim. Ama onun emin olmadığını düşünüyorum ve bu yüzden bana sırtını dönüp uzaklaşıyor. Bana göre bu sadece bunu kanıtlıyor.

O banyo duvarına doğru yürürken onu takip ediyorum. O döndüğünde tam yolunun üzerindeyim.

Yüzüme kükrer. Hayvani bir kükreme. Canavarca. Tüm vücudumdaki tüyler diken diken olur. Beni yakalamadan önce bile kalbim deli gibi çarpmaya başlar.

Dönerek beni duvara çarptı. Boğazımı yakaladı ve sıktı. Onunla mücadele etmedim ve onu yatıştırmaya çalışmadım. Şu anda ihtiyacı olan şey, onu olduğu gibi kabul etmem. Çünkü onun bu yanı gerçek. Derin. Ve ben bundan korkmuyorum. Bundan dehşete düşmüyorum.

O beni duvara sıkıştırıp boğarken yüzleşmek zorunda kaldığım gerçek, benim en temel yanımin onun en temel yanını sevdiği. Bu yüzden sikim sertleşmeye başlıyor. Bu yüzden o dönmeden önce buna hazırlandım. Neye ihtiyacı olacağını zaten biliyordum.

Şimdiye kadar fark etmediğim şey, benim de buna ihtiyacım olacaktı.

Eli boğazımdan çekiliyor. Eli göğsümden göğüs kafesime doğru kayarken nefes almaya çalışıyorum. Beni duvara sıkıştırıyor. Hücrenin dışından gelen ışık, kanlı, hırlayan yüzünün bir tarafını aydınlatıyor. Şok tasmaının yeşil ışığı boğazında yanıp sönüyor.

Ona tek kelime etmiyorum. Şu anda konuşmaya gerek yok. Pantolonumu açıp aşağı indiriyorum. İçinden çıkıyorum.

Sweatshirt'ümün önünden dışarı çıkan sert penisime bakıyor. Ona uzanmamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden kendime uzanıyorum. Elimi kendi penisime doluyorum ve okşamaya başlıyorum.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, ne olduğunu zar zor fark ediyorum. Bacaklarımı tuttuğunu hissediyorum. Kaldırılırken bacaklarımın açıldığını hissediyorum.

Elinin altımda çalıştığını hissediyorum, fermuarını duyuyorum. Sonra yağlanmış deliğime sikinin başının sertçe dokunduğunu hissediyorum. O içeri girerken ben de bastırıyorum. Onu içimde istiyorum. Orada olmasına ihtiyacım var.

Daha derine girerken homurdanıyor, vücuduma zorla giriyor. Bağdırmamak için kendimi tutamıyorum, ama acıyı kucaklıyorum. Bu ham, ilkel birleşme eyleminde beni ona, onu da bana bağlıyor.

Beni sertçe kavrar, duvara yapıştırır, duvara dayar ve beni siker. O penisini içime derinlemesine sokarken, kollarım ve bacaklarımla ona sarılırım. Gözlerimi kapatır ve kendimi ona bırakırım.

Cildi ter ve kanla ıslak ve sıcaktır. Kasları gergin ve bana karşı esnek. Homurdanıyor ve hırslıyor. Sonra beni ısıtıyor. Acının şimşek çakmasıyla çılgılık atıyorum. Bunu kabul ediyorum, hatta zevk alıyorum. Vücudumu her şekilde ele geçirmesine izin veriyorum. Beni sahiplenmesine izin veriyorum.

Boşalırken yüzümü boynuna gömüyorum. Şok tasmaının kayışına karşı çığlık atıyorum. Onun saldırısı devam ederken, akılsızca inliyorum. Prostatımı vuruyor, beni sağıyor ve penisim, bedenlerimiz arasında sıkışmış halde sızıyor.

Bu çok fazla. Bittim.

Ama o bitmedi. Beni sikmeye devam ediyor. Kemiklerim çözülmüş, aklım başımda değil, zar zor dayanıyorum, ikinci orgazmım birdenbire geliyor. Ona karşı çığlık atıyorum. Onu ısııyorum.

Dişlerim ona kapandığında, kükrer ve içime yumruk atar. Penisi içimde sertçe hareket eder, beni spermleriyle doldurur. O kadar kendimden geçmişim, o kadar hassaslaşmışım ki, içimdeki her nabzını ve fişkırışını hissediyorum. Vücudunun gerginliğini hissediyorum. Tüm öfkesini aştığı anı hissediyorum ve bana karşı gevşemeye başladığında onun içinden kaybolduğunu hissediyorum. Onun öfkesinin öbür tarafına geçtiği anı hissediyorum.

Elimi başının arkasına koyup onu kendime doğru çekiyorum. O yere doğru çökmeye başlıyor. Yere kadar inerken, onun penisini içimde tutmak için onunla birlikte hareket ediyorum. Hala ona tutunarak, onun üzerine oturuyorum.

Nazıkçe şok tasmaını çözüyorum. Ses çıkarmıyor, ama vücudundaki mikro hareketler bana onun sıkıntılı olduğunu gösteriyor. Yine de bana izin veriyor. Tasmayı boğazından çıkarıp atıyorum. Tasmanın olduğu yeri hafifçe ovuyorum. Sonra çenesinin altına eğilip, çatalın durduğu kanlı boğazını öpüyorum. Yutkunduğunu hissediyorum. Titremeye başladığını hissediyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyorum ona. "Senin için endişelenmişim."

Yüzünü boynuma gömer. Yumuşakça, sertçe, tenime karşı konuşur. "Ben..." Sesi kesilir, uzun süre bana doğru nefes alır, sonra sertçe "Roman" der.

Yarım saniye boyunca kafam karışır. Bana Roma'dan geldiğini söylediğini sanırım. Sonra bana ne verdiğini anlarım.

Sonunda bana adını vermiş.

ON İKİ Roman

Burada olduğun için çok mutluyum. Senin için endişeleniyordum.

Dün gece bu sözlerin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Neden aklıma gelen ilk şeyin benim adım olduğunu da bilmiyorum. Ama geri dönüşün olmadığını biliyorum.

Geri dönmek istemiyorum.

Lucas'la burada kalmak istiyorum. Dinlenmek istiyorum. Çok yorgunum. Dün gece o bana temizlikte yardım ettikten sonra yerden zar zor kalkabildim. Yatağa zar zor ulaşabildim. O zamandan beri kıpırdamadım.

Yemek tepsimiz bir süredir kapının içinde duruyor, ama Lucas'ı yukarı çıkarmayacağım. Onun burada, benimle olmasına ihtiyacım var.

Sonra karnının guruldadığını duyarım. İç geçirip kendimi yukarı doğru çekmeye başlarım.

Lucas bu fırsatı değerlendirip benden uzaklaşır.

"Ben alırım," diyor ve yataktan atlıyor. Çıplak ve açıkta kalmasını sevmediğim için onu yakalamaya çalışıyorum, ama o kaçıyor ve tepsiyi almak için hücrenin diğer ucuna koşuyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırarak geri koşar. "Bir kitap!"

O'Neil tepsiyi getirdiğinde, ben o yıpranmış kitapçığı çoktan fark etmiştim. Dün gece, tüm dikkatimi dövüğe vermem gerekmeden önce O'Neil'e işaret ettiğimde, beni anladığından emin değildim. Anlaşılan anlamıştı. Benden istediğimi vermişti.

Belki de tepsiyi daha önce almak istemememin nedenlerinden biri de buydu. Lucas'ın dikkatinin başka yöne kaymasına hazır değildim.

Ama o bu kadar mutluyken kızgın kalamıyorum. Yüzümde bir gülümseme belirmeye çalışıyor. Garip bir his.

Oturarak battaniyeyi açıyorum. Lucas tepsiyi yere koyuyor ve benimle birlikte battaniyenin içine giriyor. Isınmak için yarı yarıya kucağıma tırmanıyor. Bu hoşuma gidiyor, bu yüzden onu bacaklarımın arasına, sırtı bana dönük olacak şekilde çekiyorum. Dün gece kaburgalarım çok darbe aldığım için ağrım var, ama onu yakınımda tutmak buna değer. Vücudunun benimkine değmesi hoşuma gidiyor. Kokusu hoşuma gidiyor.

Tepsiden kitabı alır. *The Shining*. Kahrolası bir korku romanı, harika. Onu elinden alıp kenara koyarım.

"Hey!" diye itiraz ediyor.

"Yemek," diyorum sessizce kafasının üstüne.

Biraz şaşırmış gibi duruyor, ama sadece bir saniye. Bana yaslanıyor, dizime dokunuyor ve "Tamam" diyor.

Ciğerlerimde sıkışmış nefesimi veriyorum. Rahatlıyorum.

Bir yanımda bunun çok kötü olduğunu biliyor. Onunla ne kadar çok konuşsam, ona karşı kendimi o kadar rahat hissedersen, geri dönmem o kadar imkansız hale gelir. Ama diğer yanımda bunun için çok geç olduğunu biliyor. Çünkü onu kaybedersen? Ölüyorum. Bir şekilde bunu gerçekleştiririm.

Diğer sorun ise, hala uzun zamandır olduğum gibi olmak zorunda olmam. Ringde. Muhafızlarla. Lucas'la birlikte olduğum bu oyulmuş alan dışında her yerde.

Geleceği de düşünmek zorundayım. Uzun zamandır benim için bir geleceği yoktu. Hayvanlar, insanlar gibi geleceği düşünmezler.

Kaçma umudumu uzun zaman önce bıraktım. Bırakmak zorundaydım. Umutlarım her hayal kırıklığına uğradığında, bu umutsuzluğa davetiye çıkarmak gibiydi. Bu yüzden yıkılan insanlar gördüm. Umutsuz bir yerde gelecek için yaşayamazsın. Sadece mücadele için yaşayabilirsin.

Ben de bunu yapmayı öğrendim. Bu kabullenme içimde o kadar derinleşti ki, Oscar Crowley tarafından satın alınıp Amerika'ya geri getirildiğimde bile içimde hiçbir şey kıpırdamadı.

Lucas gelene kadar.

Sorun şu ki, o burada olamaz. Bu doğru değil. Onu, bizi buradan nasıl çıkaracağımı bulmalıyım. Bir plan yapmalıyım.

Bu beni çok korkutuyor çünkü uzun zamandır kendime yasakladığım şeyi yapıyorum: umut ediyorum.

Bu korkuyla başa çıkabilmemin tek yolu, Lucas'a bir şey olursa yıkılmayacağıma dair kendime söz vermem. Patlayacağım. Mümkün olduğunca çok insanı benimle birlikte götüreceğim.

Şu anı gerçekten yaşamaya başladığım anda, ona alışamamam acı bir ironi. Beni çeken sadece gelecek değil. Geçmiş de öyle. Adımı söylediğimden beri böyle.

O ismin bana geri dönemeyecek kadar derine gömüldüğünü düşünmüştüm, ama onu tekrar kabul ettiğim anda, o isme bağlı olan her şey geri gelmeye çalışıyor

geri gelmeye çalışıyor.

Hapishaneye girmeden önce kim olduğumu.

Kim olduğum.

Roman Constantine.

Amcam ve kardeşimden sonra Constantine suç ailesinin üç numarası.

Erken dönem hayatım, hem arenaya girmiş olmamın hem de hayatta kalmamın sebebiydi. Sıradan insanlar Boston'da uyuşturulup, Doğu Avrupa'da mahkumların gladyatör arenasına gibi bir yerde ölümüne dövüştüğü uzak, yasadışı bir hapishanede uyanmazlar. Ya da uyanırlarsa, kesinlikle çok uzun yaşamazlar.

Ben hayatta kaldım çünkü başından beri sıradan bir insan değildim. Zaten acımasızdım.

Bu yüzden giderek daha da acımasız hale gelmem garip... sadece bu tatlı çocuk bana bir kase çırpılmış yumurta uzatırken burada oturmak için.

Kaseyi ona geri vermeden önce soğuk yumurtalardan biraz yiyorum. Sığır eti, protein shake ve biraz meyve de var. En azından artık daha fazla yemek alıyoruz. Bize yeterince yemek vermezlerse, Lucas'ı beslemek için kendimi aç bırakacağımı fark ettiler galiba. Bunu istemiyorlar. Beni zayıf ama iri olmayı seviyorlar. Savaşmak için güçlü olmam lazım.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Lucas kitaba uzanıyor. Ben iç çekiyorum. "Ne?" diye soruyor.

Normalde, homurdanarak ve uzaklaşarak, kitaba ilgim olmadığını gösterirdim. Ama kendi duygularımı iletmektense, onu tanımakla daha çok ilgilendiğimi fark ettim. Bunun için kelimelere ihtiyacım var.

Konuşmakta zorlanmam beni üzüyor. Sessizliğimin bir tercih olduğunu ve başka bir şey olmadığını çok iyi biliyordum. Ama bu doğru olsaydı, kalbim şu anda bu kadar hızlı atmazdı. Boğazım bu kadar sıkışmazdı.

Zorla geçiyorum.

"Sen... korku filmlerini sever misin?" diye soruyorum ona.

Daha önce olduğu gibi, benim konuştuğumu duyunca şaşırır. Ama mutlu olduğunu anlayabiliyorum. Çok mutlu. Bana sokulur ve zevkle cevap verir.

"Bayılırım. King en sevdiğim yazarlardan biri. Sen korku filmlerini sevmez misin?" "Hayır."

"Neden?"

"Korkutucu."

Şaşkın bir kahkaha atıyor. Sonra bana bakabilmek için yana dönüyor. "Ciddi misin? Aman Tanrım, ciddisin."

Kahkahalarla gülüyor.

Elimi ağzına kapatıyorum. Gardiyanların gelmesini istemiyorum.

Şimdi neredeyse tamamen kucağımda yatıyor ve elime karşı gülüyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Bana gülmesinden bir yandan çok rahatsız, bir yandan da çok memnunum. Hala neyin bu kadar komik olduğunu anlamıyorum.

Sessizleşince, elimi ağzından çekiyorum. Koluma hafifçe vuruyor.

"Biraz şımarsın, biliyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum. Şimdi de yaramazlık yapıyor. Çıplak karnı bana tamamen açık bir şekilde kucağımda yatarken bu pek de iyi bir fikir değil. Onu gıdıklıyorum.

Çığlık atıp debeleniyor. Karnını bana doğru çevirip karnını bana değdiriyor, böylece ona ulaşamıyorum, ama bu da bana kıcını gösteriyor. Hafifçe tokatlıyorum ve kıcı hoş bir şekilde sallanıyor. Zıplıyor.

"Hey!"

Elimle o bölgeyi yatıştırırken, o da sakinleşir. Kıcını ovmaya devam ederim. O daha da gevşer. Ellerim iki sert yuvarlak üzerinde dolaşmaya başlar, sonra bacaklarına iner ve tekrar yukarı çıkar. Benim için kalçasını kaldırır, pelvisini eğirir, açar.

Kıcının çatlağını izleyerek, büzülmüş deliğini okşuyorum. Bacaklarının arasına uzanarak, kasıklarını ve testislerini keşfediyorum. Benim için daha fazla kaldırıyor, böylece penisine ulaşabiliyorum. Bu noktada sadece biraz kalınlaşmış durumda, bu yüzden penisini ve testislerini hafifçe tutuyorum ve diğer elimle sırtını ovmaya başlıyorum.

Penisi elimde şişmeye başlar. Nefesi derinleşir. Başы yatakta yana döner. Sırtını okşayan elimi boynuna ve başına kaydırırım. Saçlarını okşarım. Gözleri kapanır ve memnuniyetle zevk dolu bir ses çıkarır.

Onun vücudunu bu şekilde okşamak garip ve harika bir deneyim. Bu şefkat inanılmaz derecede samimi geliyor.

Penisinin elimde uzaması ve sertleşmesi beni o kadar tahrik ediyor ki, kendi penisim de onun kavisli vücudunun altında sertleşiyor ve kalçasına değiyor.

"Tanrım," diye nefes alır, hala rahat ama hafifçe sallanmaya başlar. Saçlarını tekrar okşarım. Kirpikleri titrer. Gerçekten çok güzel kirpikleri var.

"Buraya gel," diyorum ona. Şu anda ona sert davranmak, ellerimle onu yönlendirmek istemiyorum, bu yüzden sadece konuşabilmek gerçekten çok güzel.

Kendini yukarı çekiyor.

Diz çökmüş pozisyonda üzerime otururken, kollarımı onun etrafına doladım. O da kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Bana doğru sallanmaya başladı, sikini benimkine sürüyordu.

Bu çok hassas, cinsel ve güzel. Çok iyi hissettiriyor. Beni boşaltmayacak, ama boşalmama gerek yok. Sadece ona ihtiyacım var.

Boğazımda yumuşak bir şekilde inlemeye başlar. Titremeye ve daha sert bir şekilde sürünmeye başlar.

"Ben... aman Tanrım," diye inliyor, tahriki yoğunlaşırken bana karşı titriyor. "*Siktir*, ben... aman Tanrım, boşalacağım."

Sessizce homurdanıyorum, onu bana daha sıkı sarıyorum, onu cesaretlendirmek için bir kolumu beline doluyorum.

Dişlerinin boğazımı hafifçe tırmalaması, onu yere yatırıp becermek istememe neden oluyor, ama bunu çok seviyorum. Vücudunun her titremesini, her nefesini, her tırnak izini hissetmek istiyorum. Onun orgazmını istiyorum ve o da bana bunu veriyor.

Penisi benimkine çarparak boğazıma doğru bağıyor ve vücutlarımızın arasına sıcak spermlerini boşaltıyor. İnliyor ve titriyor. Kafam hafif, neredeyse uçuyor gibi, o son damlaları peşinde koşarken onun titremelerini içime alıyorum.

O bana yaslanıp gevşemeye başlarken onu okşuyorum ve sarılıyorum. Penisim sert ve ağrıyor, ama kendimi tutuyorum. Onu aceleyle getirmek istemiyorum.

Sonra beni öpmeye başlıyor.

Dün gece de bunu yapmıştı. Tıpkı o zaman olduğu gibi, vücuduma çelişkili sinyaller gönderiyor. Birinin boğazıma yaklaşması bir tehdittir. Dişleri, savunmasız olduğum yere çok yakın.

Ama boğazıma sarılan *biri* değil. O Lucas ve hissettiğim dudakları. Boğazımın çukuruna hafifçe öpüyorlar, sonra yukarı doğru hareket ediyorlar.

Gözlerim kapanıyor. Başımı geriye eğiyorum. Onun dışında kimse için bunu yapmazdım. Çenemin altını öpmeye başlıyor. Şimdi yarısı üzerime çıkmış durumda. Elleri omuzlarımda.

Başımı aşağı eğiyorum. Bu onu geri çekilmeye zorluyor. Mavi gözleri kararmış. Dudakları aralanmış. Öne eğiliyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda, aniden nefes aldığını hissediyorum. Onu daha önce hiç öpmemiştim.

Dudaklarını dudaklarımla keşfederken, o bunu yumuşakça kabul ediyor. Bana zaman tanıyor, ben daha fazla bastırdıkça kendini açıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Kollarımı onun etrafına dolayarak onu yatağa yatırıyorum. Onu yatırıp üstüne uzanıyorum. Öpücüğü derinleştirip dilimi ağzına sokuyorum. Onun küçük zevk seslerini yutuyorum. Kalçalarım sallanmaya başlıyor.

Öpüşmeyi bırakıp boğazına yöneliyorum. Onu ısıtırıp emiyorum, onun bana yaptığı gibi ona zevk veriyorum, ama aynı zamanda izler de bırakıyorum. Ona yaklaşırken inliyor, boynunda solmuş öpücük izlerini tazeliyorum.

Aşağı doğru ilerliyorum. Onu ısıtırıyor, emiyor ve alay ediyorum. Benim için boşaldığı spermi yalıyorum. Onun kıvrılması, mırıldanması ve tekrar sertleşmesinden zevk alıyorum. Kalçasının boyunca, penisinin etrafında derisine öpücük izleri bırakıyorum.

Onu ters çevirdiğimde, yüzüstü düşer ve kıcını benim için kaldırır. Onu sikeceğimi sanıyor, ama sikeceğim. Dün geceden dolayı ağrısı olduğunu biliyorum.

Kendi karnımdan onun sperminin izlerini topluyorum ve penisimi kayganlaştırıyorum. Onu bacaklarının arasına yerleştiriyorum, üzerine eğiliyorum ve kasıklarına doğru itmeye başlıyorum. Penisim onu okşuyor, testislerine ve penisinin alt kısmına doğru itiyor.

"Oh, siktir," diye mırıldanıyor. "*Aman Tanrım.*"

Pozisyonumu değiştiriyorum, bir süre kıcının çatlağı boyunca çalışıyorum, sonra tekrar bacaklarının arasına geçiyorum, ikimizin de her şeyi hissetmesini sağlıyorum. Bir süre sonra geri çekiliyorum ve bacaklarının arasına uzanıyorum. Penisini tutup kendime doğru çekiyorum.

Ne yapmasını istediğimi bilmiyor, bu yüzden ona söylemek zorundayım. "Uzan," diyorum.

O itaat ederken çıkardığı küçük inlemelerden zevk alıyorum ve bacaklarının arasında yatağa sertçe yaslanmış penisinin görüntüsüne bayılıyorum. Kendi ağrıyan, ıslak penisini onun kıcının arasına yerleştirip aşağı doğru itiyorum. Benim penisimle onun penisini sikmeye başladığımda o kadar çok kıvranıyor ki onu yere bastırmak zorunda kalıyorum.

Boşalırken çırpınıyor ve bağırıyor. Onun sikinin sıcak fişkırmasını, nabızı atışını ve zonklamasını hissetmek için ucumu ona dayıyorum. Boşalmaya başlarken homurdanıyor ve dişlerini sıkıyorum. Bundan boşalacağımı düşünmemiştim, ama lanet olsun, çok iyi geliyor. Onun sikinin üzerine boşalıyorum, nefes nefese kalıp ona karşı titreyene kadar zonklayan dalgalar halinde boşalıyorum.

Bir süre mutluluk içinde yüzeriz, sonra uzaklaşıp temizlenmeye başlarız. Battaniyeler yıkanmalı, ama şu anda ıslanmalarını istemiyorum, bu yüzden

en iyi şekilde düzenlemeye çalışıyorum. Lucas kalkıp yardım etmeye çalıştığında, elimi kaldırıp ona hareketsiz kalmasını ve benim yapmama izin vermesini işaret ediyorum.

"Acı çekiyorsun," diyor beni izlerken.

Bunu anlayabildiğine şaşıyorum. Bunu anlayabilmesini sevdiğimden emin değilim. "Sorun yok," diyorum ona, battaniyelerin düzenine odaklanarak.

"Hiç de iyi değil," diye cevaplıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Karnının üstüne yatmış, başını bana doğru çevirmiş. Kaşlarını çatmış.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ona kitabı uzatıyorum. Üzerinden geçip arkasına uzanıyorum. Onu yan çevirip bana yaslanmasını sağlıyorum.

"Oku," diyorum.

Konuyu bırakmak istemiyormuş gibi iç çekiyor, ama tartışmanın bir anlamı yok.

Boynunun arkasını ısıırıyorum. "Oku."

Bir iç çekiş daha. Kitabı birinci bölüme açıyor ve okumaya başlıyor, "Jack Torrance düşündü ki..."

Onun üzerinden uzanıp kitabı kapatıyorum. "Sessizce."

Elimin altından kitabı çekip tekrar açar. Koluma hafifçe vurur. "Seni koruyacağım," diye söz verir ve tekrar yüksek sesle okumaya başlar.

Hırıldarım ve boynunun arkasını ısıırıyorum. Titrer. Sesi titrer, ama okumaya devam eder.

Elimi karnından aşağıya, penisine kaydırırım. Tehditkar bir şekilde onu tutarım, ama o *hala* yılmaz.

Onun meydan okumasından o kadar şaşkınım ki, öylece yatıyorum. Ta ki onun okuma sesini sevdiğimi fark edene kadar. Ta ki bunun gerçekten çok hoş

olduğunu fark edene kadar. Onun penisini tutmaya devam ediyorum, ama tehdit ortadan kalkıyor. Sadece elimdeki hissini seviyorum. Sanırım o da bunu seviyor, çünkü kalçalarını daha iyi yerleşmek için ayarlıyor

İç çekip gevşiyorum ve onun beni dehşete düşürmesine izin veriyorum.

ON ÜÇ Lucas

Kot pantolonum ve sweatshirt'ümle yatakta otururken, kitabın üstünden Roman'ı izliyorum. Kitabı birkaç gün önce bitirdik — en azından birkaç gün önce olduğunu düşünüyorum; burada zamanı takip etmek çok zor — ve başka seçenek olmadığı için tekrar okuyorum. Roman kum torbasının başında.

Sanırım üzgün. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum.

Bana adını söyledikten sonra, birkaç güzel gün geçirdik. Harikaydı. Ona kitap okumak. Onunla seks yapmak. Onun konuşmasını dinlemek.

Çoğunlukla bana soru sormak için kelimeler kullanıyor. Sanırım artık benim hakkımda hiç kimsenin bilmediğinden daha fazla şey biliyor. Başlangıçta kendim hakkında konuşmak zordu, ama giderek daha iyi oluyorum. Başka seçeneğim yok. O çok ısrarcı.

Ayrıca çok inatçı ve karşılık vermiyor. Kendisiyle ilgili bir şey sorduğumda kendini kapatıyor.

Yine de ilerleme kaydediyorduk. *The Shining'e* verdiği tepkilerle dalga geçmeme izin verdi. Korku filmlerini sevmediğini şaka yapmıyordu. Bir ara kitabı benden aldı, yatağın altına sıkıştırdı, titredi ve "Hayır" dedi.

Ama kitabı bitirdikten sonra, günlerimiz tekrar uyku, seks, yemek ve sporla dolduktan sonra, ruh hali bozulmaya başladı.

Kitabı bir kenara koyup kalktım. Saatlerdir kum torbasına vuruyordu. Yeter artık.

Hücreyi geçip ona doğru yürüdüm. Boks torbasının karşı tarafına geçip onu tuttum. Bu kadar cesur davranmak beni hala şaşırtıyor, özellikle de Roman gibi tehlikeli biriyle. Ama garip bir şekilde, onunla bu daha kolay. Asla alaycı ya da dolaylı davranmaz. Alt metin yoktur. Tepkilerine ve ifadeleri güvenebilirim. Söylediği sözlere güvenebilirim.

Bir sonraki yumruğuyla torba bana çarptı. Ve bir sonraki. Yarı güçle vuruyordu ama yine de dişlerimi titretmeye yetiyordu. Vazgeçeceğimi düşünüyordu ama vazgeçmeyecektim.

Çanta hareketsiz kalır. Çantanın etrafına bakarım. Alçaltılmış kaşlarının altından, koyu renkli gözleri bana doğru kayar.

Şiddetli olduğunu biliyorum. Gerçekten tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama bana zarar vermeyeceğini de biliyorum.

"Çekil," diyor.

"Ne olduğunu söyle."

Kaşlarını çatıp çantaya odaklanır. Hafifçe yumruk atar. "Roman."

Adını duyunca irkilir. Daha önce hiç söylememiştim. Söylemek istemişim ama ona bunu söylemenin ne kadar zor olduğunu bildiğim için söylemedim. Bu yüzden irkilmesi beni pek şaşırtmadı ama yine de rahatsız etti.

Birçok şey beni rahatsız ediyor.

Aniden içimi bir umutsuzluk dalgası kaplar.

Onunla burada olmaktan hoşlandığım şeyler yeterli değil. Burası kötü, tehlikeli ve yanlış bir yer. Biz esiriz. Her an öldürülebilir veya istismar edilebiliriz. Güvende olmamın tek nedeni, Roman'ın benimle bizi esir alanlar arasında durması. Onu istismar edenler.

Ve onlar onun ilk istismarcıları değil. Crowley'in Roman'ı satın aldığı hapisane ve arenadan bahsettiği şeyi bana söylemiyor, ama kendi tahminlerimi yapabilirim. Roman'ın yaralarının farklı yaşlardan olduğunu ve uyum sağlama biçiminden, uzun süredir korkunç koşullarda yaşadığını anlayabiliyorum.

Bu yüzden bana kendisi ve geçmişi hakkında hiçbir şey anlatmıyor. Bu onun için çok travmatik.

Ve buradaki gelecek de aynı şeylerin devamı olacak. Bunu biliyorum. Sonunda onun da öldürüleceğini biliyorum, ben de öyle.

Çoğu zaman kendimi bunu düşünmeye izin vermiyorum, ama bu düşünce her zaman zihnimin bir köşesinde duruyor. Bu, benim şimdiki ana bu kadar yoğun bir şekilde odaklanmamın, onu bu kadar çok keyifle yaşamamın bir parçası — çünkü bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum ve şimdiki an bile karanlık anların arasında parıldayan bir an. Sadece Roman'a odaklandığımda ve daha büyük gerçekliği görmezden geldiğimde parlıyor.

Bu doğru değil. Elbette değil.

Roman'ın bakışları yine benimkilerle buluşuyor. Belki de gözlerimdeki umutsuzluğu görüyor. Ben onun gözlerinde kesinlikle görüyorum. Sonra öfke yine gözlerine yansıyor.

"Çekil," diye bağırır ve bu sefer çekilirim.

O tekrar kum torbasına vurmaya başladığında, öfkesinin onu nasıl kurtardığını izliyorum. Onu nasıl ayakta tuttuğunu, nasıl savaşmaya devam etmesini sağladığını, hayatta kalmasına nasıl yardımcı olduğunu görüyorum.

Ama bu benim için işe yaramıyor. Gözlerim yanıyor. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor. Dünya bulanıklaşıyor ve eğiliyor.

Sonra Roman orada. Beni yakalıyor ve kendine sıkıca sarıyor.

Kollarımı onun terli gövdesine doluyorum. Beni tutmasına izin veriyorum. Nefesi başıma çarpıyor. Eli enseme kavırıyor.

Sessizce, korkutucu bir şekilde, "*Bunu düzelteceğim*" diyor.

* * *

Birkaç gün gergin geçirdim. Roman'ın ne yapacağından, sonuçlarının ne olacağından korkuyordum. Geri döndüğümüzde bir sonraki düşumuzun, hatta temiz battaniyelerin tadını çıkaramadım. Giysilerim nihayet alınarak yıkanınca neredeyse hiç tepki vermedim.

Ama hiçbir şey olmuyor, çünkü olabilecek hiçbir şey yok.

Roman bunu düzeltemez çünkü fırsat yok. Hiç olmadı, yoksa bu durumda olmazdı. Vücudunda yılların izleri olmazdı.

Rahatladığım için suçluluk duyuyorum ve güvenlik hissimin sahte olduğunun çok iyi farkındayım. Bunu hatırlamak için yaralarına bir bakış atmam yeterli. Boynundaki şok tasmaını ya da Briggs'in ona bakışındaki tehditkarlığı hatırlamam yeterli. Suistimale karşı savunmasızız, özellikle de beni koruduğu için o. Yine savaşmak zorunda kalacak. Kötü bir durumdayız.

Bunu *biliyorum*.

Ama sonra yatakta uzanıp yeni kitabımız *Starship Troopers*'ı okurken, onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Hayatımda ilk kez, kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Çünkü sadece ikimizin olduğu bu alan güzel.

Cümlelerin ortasında kendimi esnerken buluyorum. Neden bu kadar uykulu olduğumu bilmiyorum. Kahvaltı yapalı daha birkaç dakika oldu. Gözlerim kapanmaya başlamadan önce birkaç cümle daha okuyorum.

"Lucas."

Roman'ın omzumdaki eli beni yarı uyanık hale getirir. Elimden düşen kitabı aramaya başlarım.

Roman kalkarken yatak sallanır. Bu, onun üzerimden geçmesini izleyecek kadar beni harekete geçirir. Sendeler, zar zor dengede kalır.

Kalkmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdan sadece endişeli bir mırıldanma çıkıyor. Bir kapı açılıyor ve kapanıyor. Roman hırlıyor ama

parmaklıklara yaklaşan kişinin kim olduğunu göremiyorum. Gözlerim kapalı, fark ediyorum. Açamıyorum.

Briggs'in "Boston'a yol uzun, Beast. Belki sıra bana gelir" dediğini duyarım.

Başka bir hırlama duyuyorum, ardından Roman'ın vücudunun yere çarpmasının ağır sesi geliyor.

ON DÖRT

Roman

Gürültü, soğuk ve boğazımdaki şok tasmaının baskısıyla uyanıyorum. Göz kapaklarımdan ışık sızıyor. Bir tür bankta oturuyorum. Kollarım arkamda, bileklerim bir şeye kelepçelenmiş. Ayaklarım da bağlı.

Tamamen uyanmakta zorlanıyorum. Uyuşturulmuş olmalıyım.

Uyanmaya çalışıyorum, hatırlamaya çalışıyorum, sonra bir düşünce kafamdaki karışıklığa giriyor. Kafam birden kalkıyor. Etrafımdaki dünya dönüyor. Büyük, parlak bir alanda olduğumu belli belirsiz fark ediyorum, ama hepsi arka planda kalıyor. Gözlerim siyah giysili bir figüre takılıyor.

"Lucas," diye sesleniyorum.

O'Neil, sesimi duyunca yüzünde şaşkınlık belirir. Eli, yakadaki uzaktan kumandada seğirir.

Görüş alanımın kenarında, ortam netleşir. Pleksiglas bir duvar ve bir buz pateni pisti fark ederim. Bir hokey stadyumundayım.

"Lucas," diye tekrar ediyorum.

O'Neil yana dönüp çenesini sallar. "Yukarıda."

Gözlerim, yaklaşık iki yüz kişinin toplandığı tribünleri tarar. En üstte onu bulurum.

Stadyum gerçek bir VIP bölümü için çok küçük, ama ana kalabalık ile daha küçük grup arasında boş bir alan var. Crowley'in birkaç koruması onun tarafındaki alanı koruyor. Crowley'in sağındaki adamı tanımıyorum, ama kendi adamları hazır bekliyor. Crowley'in solunda, hemen yanında ve Briggs arkasında duran Lucas var.

Hırlıyorum.

"İşte anlaşma şöyle, koca adam..."

O'Neil, bakışlarımı ona çevirdiğimde, diş fırçasının onu kurtarmaya yetmeyeceğini anladığında sözünü keser. Bana attığı kırıntılar - kitaplar, battaniyeler, sabun - onu kurtaramaz.

Şu anda beni idare ediyor çünkü ona karşı her zaman en iyi şekilde davrandım, çünkü onunla uysal olduğumu düşünüyorlar. Çünkü manipülasyonun zorlamadan daha kolay olduğunu fark edecek kadar akıllı olan tek kişi o.

Bu ona bir hak kazandırmaz, beni burada, Lucas'tan ayrı, bu bankta bağlı tutarken olmaz. Bunu gerçekleştirmek için ikimizi de yere seren yemeği getiren o olduğunda olmaz.

Kesinlikle, yüzde yüz, onu öldüreceğim.

Gözlerimde bunu gördüğü için zorlukla yutkunuyor. Umarım görmüştür. Umarım kemerindeki sakinleştirici silahı kullanmak için tek ve tek şansının bu olduğunu biliyordur. Çünkü bu kelepçelerden kurtulur kurtulmaz, bu tasma çıkarılır çıkarılmaz, bir daha takılmayacaklar.

New York'a dönmeyeceğim. Bir daha asla hücreme adımımı atmayacağım, Lucas da öyle.

Crowley benim Bostonlu olduğumu bilmiyor olsa da, bu yeni mekanın benim için bir fırsat olduğunu biliyor. Bu yüzden Lucas'ı yanına aldı. Bu yüzden O'Neil kemerinde sakinleştirici tabancasını taşıyor.

Hiçbiri beni durduramaz.

İçimde, hayatımı riske atmanın Lucas'ı da riske atmak anlamına geldiği konusunda derin bir öfke var. Ben öldürülürsem, onu da öldürecekler.

Ama bu kaçınılmaz. Eğer bizi kurtaramazsam, eninde sonunda yine aynı şey olacak. Bu benim şansım ve ben bu şansını değerlendireceğim.

O'Neil kemerinden bir telsiz çıkarır. Bana dikkatli gözlerle bakar ve telsize konuşur. "Epinefrin iyi bir fikir olmayabilir. Zaten oldukça heyecanlı."

Crowley'in sesi cızırtılı bir şekilde duyulur. "Lanet olası işini yap, O'Neil."

"Anlaşıldı," diye cevaplar O'Neil ve telsizi kemerine geri takar.

enjeksiyon iğnesi çıkarır ve tezgahın etrafından dolaşarak arkama geçer. İğne çıplak koluma batar. Üzerimde gömlek yok, sadece pantolon var. O, ayaklarımı serbest bırakmak için çömeldiğinde botlarımı da fark ederim.

Ayaklarım zemine sürtünüyor ve takılıyor. Buz için krampon giyiyorum.

O'Neil kelepçeleri açarken, enjeksiyonun etkisiyle kalbim deli gibi atıyor.

"Kalk," diye emrediyor. "Kapıya yürü."

Ayağa kalkıyorum. Kramponlarım patenler için yapılmış zemini parçalayarak kapıya doğru yürüyorum.

O'Neil yavaşça, dikkatlice yaklaşıyor. Duyuyorum, hissediyorum, ama gözlerimi buzdan ayırmıyorum. Hala boş. İlk ben çıkacağım. Rakibim yanıma gelene kadar ona bakmayacağım.

Önemli değil. Onu öldüreceğim. Lucas'la aramda duran herkesi öldüreceğim. "Sakin ol, koca adam," diyor O'Neil arkama geçerken. şok tasmaşının tokasına dokunarak, çatal uçlarını boğazıma doğru çekiyor, sonra da onu çekip alıyor. Aceleyle geri çekiliyor.

"Bu dövüşü kazan, sonra oğlunu alabilirsin."

Ona bir daha bakmayacaktım, ama bu yalan beni buna zorladı. Gözle görülür şekilde yutkundtu. O sakinleştirici tabancanın neden kemerinde olduğunu bildiğimi biliyordu. Sonrasında Lucas'ı göremeyeceğim. Hücremde uyanacağım, belki de yalnız.

"Devam et," diyor bana. "Başka seçeneğin yok." Ben de bunu biliyorum.

Buzun üzerine çıkıyorum. Merkezine doğru yürürken, kramponlarım kaygan yüzeye saplanıyor ve tutunuyor. Kafamı belirgin bir şekilde çevirmiyorum, ama gözlerimle görebildiğim her şeyi tarıyorum. Çıkışlar. Gardiyanlar. Lucas.

O, dik bir şekilde oturuyor. Sakinleştirici ilacın etkisi çoktan geçmişti. İyi. Onun uyanık olmasına ihtiyacım var.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Titriyorum, terliyorum, heyecanlanıyorum. Bu yüzden, Lucas'ın arkasında duran Briggs'ten gözlerimi ayırmam gerekiyor. Öfkemin beynimi ele geçirmesine izin veremem. Bir canavar gibi davranırken bile bir erkek gibi düşünmeliyim. Bu gece ikisi birden olmalıyım.

Diğer takımın kulübesindeki hareketler dikkatimi çekiyor. Üç adam, hayır, dört adam, gürültüyle geçiyor. Onlar çivili ayakkabılarla buzun üzerine çıkarken yumruklarım sıkılıyor. Doğal ve kimyasal adrenalin vücudumda yükseliyor. Buna ihtiyacım olacak, her bir damlasına.

Bu yüzden zaman kaybetmiyorum.

Bir kükremeye, ilk adama saldırıyorum. O benim için hazır değil. Benim ne yapacağımı düşünürken, sayıca üstün olan benim, o ise havalı havalı dolaşıp somurtacağını sanıyordu.

Yere daldım ve bacaklarını tekmeledim. Kanlı kramponlarımla tutunabilmek için birkaç metre kayarken, o çığlık atarak buzun üzerine düştü.

Adamlar bağırırken ayağa fırlıyorum. Biri saldırıyor. Alçakta kalıp ona doğru fırlıyorum. Onu omzumun üzerinden atıyorum. Arkamdaki buza çarpıyor.

Bir diğeri, benim meşgul olduğumdan yararlanarak bana saldırır. Yumruğunu kaçırırım. Omuzladığım adam ayağa kalkarken, ben de dönüp ayağa kalkmadan ona tekme atarım. Kramponlarım yüzünü parçalar. Çığlık atarak geriye düşer.

Yumruğundan kaçtığım adam arkamdan bana saldırır. Üzerime çullanmalarına izin veremem, bu yüzden buzun üzerine düştüğümüzde ivmeyi artırıp diğerlerinden uzaklaşırız. Çok çirkin bir mücadele olur, ama kasıklarına dizimi indirerek ondan kurtulmayı başarırım.

Ayağa kalktığımda, başka bir rakibim üzerime saldırıyor. Onun yolundan dönerek, kolunu yakalıyorum. Dönmeye devam ederek onu başka bir adama doğru fırlatıyorum.

Bu kavgayı bitirmek isteseydim, henüz bitmiş sayılmazdı. Biraz hasar verdim ama kimse kavgadan tamamen çıkmış değil. Yüzünü parçaladığım adam bile ayakta.

İçgüdülerim kendimi serbest bırakmam için çılgılık atıyor. Adrenalin içimi kaplarken, öfkem bu kadar güçlü bir şekilde tetiklenirken, bu pislikleri parçalamak istiyorum.

Bu dürtü gerçekten çok güçlü. *Yıllar* boyunca keskinleşti. Ama Lucas ile sadece birkaç hafta geçirdikten sonra bu dürtü silindi.

Kavgadan uzaklaşıyorum. Koşuyorum.

Seyirciler ilk başta tepki göstermiyor. Pleksiglastan onların şaşkınlığını ve hareketsizliğini görüyorum. Ama zıpladığımda çılgılık atıyorlar.

Kramponlarım tahtaları yeterince kavrar ve pleksiglas kalkanı tırmanmamı sağlar. Kalkanın tepesine tutunur ve kendimi yukarı çekerim. Çoğunluğu erkek, az sayıda kadından oluşan seyirciler telaşlanmaya başlar.

Silahlar ateşlenir, ama tribünlere düşerken bana hiçbir şey isabet etmez. Lucas'ı kontrol etmek isterim, ama yapamam. Hareket etmeliyim. Daha fazla silah ateşlenirken tribün merdivenlerini koşarak çıkarım. Sol ön kolumda bir acı hissedirim, ama o kadar çok hareket ve panik vardır ki, tepeye ulaşmam birkaç saniye sürer ve bana hiçbir şey tam olarak isabet etmez.

Crowley, adamlarının onu benden kurtaramayacağını çok geç fark eder. Silahını çektiğinde, ben oradayım. Yüzünü tutup kafasını duvara olabildiğince sertçe vuruyorum. Onu hedef almak pratik bir karar, başka bir şey değil. Onu öldürmekten özel bir tatmin duymuyorum çünkü o benim düşündüğüm biri değil. O, benim hapsedilme yapısının bir parçasıydı, ama hepsi bu. Gerçekten nefret ettiğim kişi o değil. O yere yığılırken, Briggs'le ilgilenmek için dönüp ona yöneliyorum.

Onu Lucas'tan ayırmam gerekeceğini düşünürken, gördüğüm şey beni şok eder. Briggs, Lucas'ı bana karşı kalkan olarak kullanmak için tutmuştur, ama Lucas elinde kırık bir bira şişesinin boynunu tutmaktadır

. Körü körüne omzunun üzerinden yukarı doğru bıçaklıyor. Kırık cam Briggs'in köprücük kemiğine ve göğsüne saplanınca Briggs çığlık atıyor.

Lucas'ı yakalayıp onu o kadar sert bir şekilde itiyorum ki, koridora yuvarlanıyor. Briggs'le ilgilenmek istiyorum, ama diğer korumalar bana silah doğrultmuş durumda. Önce onları halletmeliyim ve bunu hızlı yapmalıyım. Kramponlarımla birinin dizini, sonra da kasıklarını parçalıyorum. Yere düşen bir korumanın silahını alıp, bana silah çeken Briggs'e bir kurşun sıkıyorum, ama dönüp geri kalan alanı taramam gerekiyor. Crowley'in arkadaşı, korumaları tarafından dışarı çıkarılırken çıkışa doğru ilerliyor.

Crowley'in adamlarından biri bana doğru gelirken onu da vuruyorum. Biri kaçıyor. Onu sırtından vuruyorum.

Briggs'in ayağa kalktığını fark ediyorum, ama Lucas'ı arıyorum. O daha önemli. Onu kırık şişeyle Briggs'e doğru sürünürken buluyorum. Gözlerinde vahşi bir bakış var, yabani bir bakış. Bunu daha önce çok zorlanan adamlarda görmüştüm. Ben de bu bakışı takınmıştım ve şu anda takınmamamın tek nedeni, bunu göze alamamam. Düşünmem gerekiyor.

Ama şu anda düşündüğüm şey, Lucas'ın buna ihtiyacı olduğu, bu yüzden ona izin veriyorum.

Briggs'e saldırıyor ve onu sırtından bıçaklıyor. Briggs kıvrılıp çığlık atarken, Lucas onu güreşçi tutuşuyla yakalıyor ve yere indiriyor.

Lucas bana lisede güreştiğini söylemişti. Bunun onun için önemli olduğunu anlayabiliyordum, ama şimdiye kadar ne kadar iyi olduğunu fark etmemiştim. Briggs'ten daha küçük, ama hızlı ve yetenekli. Briggs'in etrafında dönerek onu etkisiz hale getirir ve onu bıçaklar.

Bir el ateş edilir ve yanımdaki beton duvara isabet eder. İçgüdüsel olarak eğilir ve dönerim. Tanımadığım birini vururum. Muhtemelen Crowley'in arkadaşının korumalarından biridir.

Briggs'i mahveden Lucas'a bir göz atıyorum.

"Lucas!" diye bağıryorum. "Gitmeliyiz!"

O, Briggs'i tekrar bıçaklar. Ben de ona bir saniye daha veririm ve bu saniyeyi, her ihtimale karşı Crowley'in parçalanmış kafasına bir kurşun sıkmak için kullanırım.

Hızlıca etrafa bir kez daha bakıyorum. Crowley'in arkadaşının kaçtığı yönden daha fazla adam geliyor. Zamanımız kalmadı.

Lucas hala Briggs'i boğazlamaya devam ediyor, ben de Briggs'i kemerinden tutup kaldırıyorum. Lucas'ı da onunla birlikte yukarı çekiyorum. Lucas sonunda bırakıyor. Briggs'i yere atıyorum. Ölmemiş, ama yaralarından kurtulması pek olası değil. Yine de kramponlarımla yüzüne basıyorum.

Sonra Lucas'ın elini tutup onu da yanımda sürüklerim.

ON BEŞ

Lucas

Roman'la birlikte stadyum merdivenlerinden aşağı koşuyorum. Kramponları pürüzsüz betonda kayıyor, ama ikimiz de vurulmadan buz pateni pistinin duvarlarına kadar inmeyi başarıyor. Buz üzerinde kavga ettiği adamlar çoktan gitmiş. Beni önüne geçiriyor ve takipçilerimizden kaçarken vücuduyla sırtımı koruyor.

Ana çıkışa doğru yöneliyorum, ama Roman dirseğimi yakalayıp beni takım locasına doğru çekiyor. Oradan, loş bir koridordan geçerek bir kapıya doğru acele ediyoruz. Soyunma odasına giriyoruz.

Koşmaya devam ediyorum, ama Roman "Bekle!" diye bağıyor.

Kayarak dururum ve çılgınca dönerim. Roman kapıyı kilitliyor. Bunu düşünmemiştim. Hiçbir şey düşünmüyorum.

Bana doğru geliyor. Sırtıma dokunuyor. Bu dokunuş, "*benimle gel, kaçma*" anlamına geliyor. Işıklı çıkış işareti olan başka bir kapıya yürüyoruz ve duruyoruz.

Roman, muhafızlardan birinden aldığı silahın şarjörünü çıkarıyor. Bunu ustaca yapıyor, benim gibi alışık olmadığı bir şeyle beceriksizce uğraşmıyor. Silahı da ustaca kullanıyor. İnanılmaz bir isabetle birkaç adamı vuruyor.

Roman benimle daha fazla konuşmaya başladıkça, ona hayatı hakkında sorular sormaya çalıştım, ama o her zaman susuyordu. Sormayı bırakmak zorunda kaldım.

"Asker miydin?" Bu soru ağzımdan çıkıverdi. Nedenini bilmiyorum. Soru sormanın sırası değil.

Roman'ın gözleri bana kaydı ama hemen dergiye geri döndü. Mermi sayısından memnun değilmiş gibi kaşlarını çattı. Ya da belki elinin titremesinden hoşlanmamıştı.

"Neden bu kadar titriyorsun?"

Ben de titriyorum, bu yüzden konuşmamalıyım belki, ama onun titremesi farklı görünüyor. O da nefes nefese ve terden sırılsıklam. Dövüş sonrası saldırganlığını görmüştüm, ama bu öyle değil. Onda bir sorun var.

Beni görmezden gelerek, şarjörü silaha geri takıyor ve elinin topuğuyla içeri itiyor.

Bende de bir sorun var çünkü kendimi durduramıyorum. "Roman, sen..."
Titrek eliyle ağzımı kapatıyor. "Bir arabaya ihtiyacımız var," diyor.

Ayak sesleri, Roman'ın arkamızdan kilitlediği kapıya doğru yaklaşıyor. Tanrıya şükür bunu düşünmüş. Biri kapıya vuruyor. Boğuk bağırışlar duyuluyor, sonra ayak sesleri uzaklaşıyor.

"Burada kal," diyor Roman, benden uzaklaşıp omuzlarıyla kapıyı açarak dışarı çıkıyor.

Silahını kaldırarak karanlık otoparka fırlar. Kapı kapanmaya çalışırken onu tutarım.

Binanın yan tarafında, insanlar kaçarken lastik sesleri duyuluyor. Muhtemelen oyuncular için olan bu otopark küçük ama birkaç araç var. Bunlardan bazıları lüks arabalar. Biri büyük siyah bir minibüs ve O'Neil onun önünde durmuş, telsize bağılıyor.

"—Lanet olası anahtarlar!" O'Neil başını kaldırır. "Siktir!"

Telsizi düşürür ve silahına uzanır, ama Roman önce ateş eder. O'Neil minibüse çarpar ve yere yığılır. Nefes alamıyormuş gibi hırıltılı nefes alır ve boğulur.

Sağa sola bakındıktan sonra Roman, O'Neil'e doğru yürür. Silahını pantolonunun arkasına sokan Roman, O'Neil'in yanına eğilir, başını iki eliyle tutar ve acımasızca çevirir. Roman bıraktığında O'Neil'in vücudu yere yığılır. Roman, O'Neil'in silahını kılıfından çıkarır ve doğrulur. Park yerini tekrar tarar, sonra bana işaret eder.

Kapıdan fırlayıp onun yanına koşarım. Ben oraya vardığımda, O'Neil'in telsizinden "O'Neil! Ne oldu? Sen..." sesi gelir.

Ben buna odaklanmış durumdayım, bu yüzden Roman beni ittiğinde hazırlıksız yakalanırım. Roman ve başka biri ateş ederken, O'Neil'in cesedinin üzerine uzanırım. Birkaç kurşun minibüse çarparak uçarken, kollarımı başımın üzerine kaldırırım.

"Kalkma," diye emreder Roman.

O, yere düşen bir muhafızın yanına doğru ilerlerken ellerimi indiriyorum. Kramponları asfaltta gürültülü ve agresif bir ses çıkarıyor. Roman adamı vuruyor, sonra silahını alıyor ve ceplerini karıştırıyor. Anahtarlar şingirdayıyor. Roman park yerini tekrar taradıktan sonra bana doğru koşarak geliyor.

Beni kaldırıp yolcu kapısına doğru çeker. Elime bir silah verir ve anahtarları karıştırır. Kapıyı açar ve açar. İçeri giririm. Kapıyı çarparak kapatır ve minibüsün önünden sürücü tarafına doğru yürür.

O kapıyı açmaya başladığında, yardım etmek için kilit açma düğmesine uzanırım ama çok yavaşım. Roman kapıyı önce açar.

Sürücü koltuğuna tırmanır ve kapıyı çarpar. Kendini direksiyona sıkışmış bulur, koltuğun altındaki kolu yakalar ve geri iter. Silahı bardaklığa sıkıştırır, sonra bir saniye ayaklarının dibinde bir şeyler karıştırır. Metal kramponları aramızdaki yere düşürür.

Minibüsü çalıştırıp geri geri gider. Gözlerimi ondan ayırmadığım için bana bakar, sonra sürüşüne odaklanır. Park yerinde tehlike olup olmadığını kontrol ederken gözlerinden teri siler. Hâlâ kısa ve sık nefesler almaktadır. Titrek bir eliyle arkasına uzanır ve belinden başka bir silah çıkarır. Onu kramponların yanına yere bırakır.

Onun homurtusuyla, bakışlarını takip ediyorum. Roman minibüsün motorunu çalıştırıp otoparktan hızla çıkmadan önce, binanın yanından gürültüyle gelen siyah SUV'yi uzun süre izleyemiyorum.

Adrenalinim zaten tavan yapmış sanıyordum, ama çıkışa doğru hızla ilerlerken içimde yeni bir dalga patlar. Roman, neredeyse boş bir caddeye çıkar. Trafik çok az olduğu için gece yarısı olmalı.

Keskin bir viraj beni koltuğumdan yarı yarıya fırlatır. Silah, ben ön panele tutunurken yere düşer.

Ön camdan gelen sokak lambalarının ışığı kanlı ellerimi aydınlatıyor. Bu manzarayı görünce sarsılıyorum, sanki bir adamı bıçaklayarak öldürdüğümü unutmuşum gibi.

Aklım o düşünceden uzaklaşır. Ayaklarımın arasından silahı almaya çalışırım, ama Roman onu benden alır ve aramızdaki yere düşürür.

Roman'ın gözleri dikiz aynası ile yol arasında gidip geliyor. Gözlerinden teri siliyor. Hala nefes nefese, sık sık gözlerini kırıyor.

Aman Tanrım, kalp krizi falan mı geçiriyor?

"Roman..."

O yine keskin bir dönüş yapınca kapıya çarptım. Lastikler gıcırdadı, minibüs savruldu. Roman'ın çılgin düzeltmeleri bizi orta refüje çarpmaktan zar zor kurtardı.

"Roman, kenara çek..."

"Yapamam," diye nefes nefese söylüyor. "Hâlâ..." "Sende bir sorun var!"

"Biliyorum lan!" diye bağıyor ve başka bir aracı geçmek için tehlikeli bir şerit değişikliği yapıyor.

Arkamızda, SUV bizi yakalamak için hızla yaklaşıyor. Bir saniye yan aynadan ona bakıyorum, sonra tekrar Roman'a dönüp başımı çeviriyorum.

Nefes nefese bir ses çıkarır ve elini yüzüne sürer. "Tanrım, Roman, kenara çek. Eğer kalp krizi geçirirsen..." "Neredeyse vardık. Başarabilirim."

"Roman..."

"Seni onlara teslim etmeyeceğim!"

Durumu daha da kötüleştirdiğim için susarım. Yola bakarım. Aynalara bakarım. Roman otoyoldan çıkar. Birkaç caddeyi geçip kapılı bir mahalleye varırız.

En azından ben öyle düşünüyorum, ta ki kapıya çarpmadan önce. Asfalt yolu hızla geçerken, aslında özel bir mülkte olduğumuzu fark ediyorum. Her iki tarafta ağaçlar yükseliyor ve siyah SUV arkamızdan gürültüyle geliyor.

İleride ışıklar yanar, devasa, lüks bir evin ön cephesini aydınlatır ve önündeki dairesel yolu ışıkla doldurur.

"Eğil!" diye bağıır Roman.

O sert bir fren yapıp minibüsü gıcırdayan lastiklerle döndürürken, ben ayak boşluğuna eğildim. Sonra kapısını açıp dışarı atladı.

"Tanrım, lanet olsun!" diye bağıyorum, ön panele bakarak Roman'ın ilerlediğini ve üzerine gelen SUV'ye ateş ettiğini görüyorum.

Ateş ettiği kurşunlar ön cama isabet eder ve arkadan daha fazla kurşun gelir. Gözlerim aynaya kayar ve evden insanların çıktığını görürüm.

SUV sert bir fren yapar ve kaldırımda kayarak durur. Sürücü durumu değerlendiriyormuş gibi kısa bir duraklama olur. SUV aniden geri vitese takıp yol boyunca geriye doğru hızla giderken, SUV'ye daha fazla mermi isabet eder.

SUV, harap olmuş kapıya ulaştığında ben minibüsten çıkmaya çalışıyorum. Kapıdan geçer geçmez Roman dizlerinin üzerine çöküyor. O öne doğru eğilirken ona ulaşıyorum, bir eli kaldırıma vururken, diğer elinde hala silahı var.

Arkalamda insanlar bağıyor. Kafamı onların yönüne çeviriyorum. Üç kişi var. İkiisi tamamen giyinik, biri erkek, biri kadın. Diğer erkek ise sadece eşofman altı giymiş. Hepsi bana ve Roman'a silah doğrultmuş durumda, ama "*Kimsin sen?*" ve "*Yere yat!*" diye bağırımları pek etkisini göstermiyor.

"İmdat!" diye bağıyorum, ellerim Roman'ın terli vücudunu boşuna ovuşturuyor. "İmdat!"

Siyah deri giysili, omzuna uzun siyah bir örgü düşen kadın bana ulaşıyor. Şaşırtıcı bir güçle sweatshirt'ümü yakalıyor ve beni Roman'dan uzaklaştırıyor.

Ben yere atılırken Roman kükreyerek ayağa kalkar. Silahını kadına doğrultur, ama dengesizdir ve sayıca azdır. Kot pantolon ve flanel gömlek giymiş adam, Roman'ın elinden silahı düşürür ve dizinin yanına tekme atar. Roman'ın bacağı bükülür ve kaldırırma diz çöker. Adam Roman'ın yanına yaklaşır ve silahını Roman'ın kafasına doğrultur. Roman sallanır.

"Lütfen," diye yalvarırım, Roman'a geri sürünmeye çalışırken kadının botuyla yere yapıştırılırım. "*Lütfen.*"

Diğer adam, çıplak ayakla ve sadece siyah eşofman giyen adam, öne çıkar. İri ve vücudu dövmelerle kaplıdır. Koyu renkli saçları, etkileyici ve yakışıklı yüzünden geriye doğru taranmıştır. Aslında tuhaf bir şekilde şeye benziyor...

"Roman?" İnanamayan gözlerle bakar. "Bu... lanet olsun, bu... Quinn, bırak onu."

Roman yüzüstü yere yığılırken, dövmeli adam ileri atılır. Silahını düşürür ve Roman'ı sırt üstü çevirir.

Bir sürü bağırış çağırış başlar. Doktorla ilgili bir şey. Bir sürü "*ne oluyor lan*" ve "*bilmiyorum lan*" gibi sözler.

Kadın deri ceketinin içinden telefonunu çıkarınca, onun arkasından Roman'a doğru sürünerek uzaklaşmayı başarıyorum. Dövmeli adam onun yanında diz çökmüş, parmaklarını Roman'ın boğazına koymuştur. Kadın, telefonun diğer ucundaki kişiye durumu anlatmaya çalışırken, o ve kadın neler olabileceği konusunda birbirlerine bağırlar.

"Ver şu lanet telefonu!" diye bağırır dövmeli adam, elini uzatarak. Kadın telefonu ona verdiğinde, "Nabızı çok hızlı atıyor!" diye bağırır. Sonra, "Bilmiyorum lanet olsun!"

Dövmeli adam bana dönüyor. Bir an için *kim olduğunu merak ediyorum*. ifadesinde, sonra birdenbire, "Onun nesi var?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen ona bir şey verdiler. Daha önce de yapmışlardı..."

"Kim verdi ona... Ne demek istiyorsun... Siktir et!" Telefona bağırır, "Bilmiyorum Isaac! Tamam! *Sür şunu lan!*"

Dövmeli adam telefonu bırakır ve tekrar Roman'ın üzerine eğilir. Roman'ın göğsü kısa, keskin nefeslerle sarsılmaktadır. Göz kapakları titriyor. Zar zor bilinci yerinde.

"Lanet olsun, Roman," diye mırıldanır dövmeli adam, Roman'ın nabzını tekrar kontrol eder. Sonra ayağa kalkar ve diğerlerine, "Onu içeri götürelim. Ve sen," diye bana döner, "bana kardeşimin dört yıldır nerede olduğunu söyleyeceksin."

ON ALTI

Lucas

Birkaç saat süren tam bir kaosun ardından, Roman'ın kardeşi şöminenin üstündeki kutudan bir puro çıkarırken, ben resmi bir oturma odasında sert sırtlı bir koltukta oturuyorum. Adının Vitali olduğunu öğrendim ve o da Roman kadar korkutucu, ama çok farklı bir şekilde.

Siyah bir tişört dövmeli gövdesini örtüyor, ama mürekkep güçlü kollarından ellerine kadar uzanıyor ve ellerinde puroyu kesiyor. Neredeyse Roman kadar iri ve ifadesinde benzer bir yoğunluk ve acımasızlık var. Ama Vitali daha soğuk, daha hesapçı. Roman acımasız olabilir, ama Vitali'de kötücül bir şey var. Bunu hissedebiliyorum.

Ama puroyu yakarken ve gümüş çakmağı şömine rafına atarken ellerinin titrediğini de görebiliyorum. Beni incelerken bir duman bulutu üflüyor.

Uzun siyah örgülü kadın gardiyan kapıda duruyor. Diğeri, erkek gardiyan, Roman'ın uyuduğu odanın dışında nöbet tutuyor. Doktor, her ihtimale karşı Roman'ın odasında kalıyor.

Roman'ı eve taşıdıktan sonra, kırılan kapı, doktorun gelmesi, Roman'a ne yapılacağı hakkında çok bağırarak, onu yukarıdaki yatak odasına götürdüler ve yatağa yatırdılar. Ben kenara itildim ve onlar onun botlarını çıkarıp yaralarını temizlerken, işe yaramaz bir şekilde orada durdum.

Vitali, Roman'ın vücudundaki tüm yaralar hakkında bağırmaya devam etti - *ne oluyor lan, bunu kim yaptı, neredeydi lan* - ve bir ara beni boynumdan yakalayıp duvara çarptı ve cevaplar için bağırdı. Cevap veremedim. Sadece gözlerimi kırıp durdum. O sırada beynim kapanmıştı.

Kadın güvenlik görevlisi onu sırtından dürttü ve benden uzaklaştırdı. Yataktaki Roman'a ulaşmaya çalıştım, ama Vitali gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla beni itti.

Bir yanımda onun kardeşi için çok üzülüğünü anlıyor, ama bir yanımda da ondan uzaklaşmak istiyor.

Ancak bu, açıkça bir seçenek değil.

Doktor geldiğinde Vitali volta atmaya başladı. Doktor, epinefrin aşırı dozundan şüphelendiğini söyledi. Söylenenlerin ve olanların hepsini anlamadım, ama doktor Roman'la ilgilenmeyi bitirdiğinde bana yaklaşıp yaralandım mı diye sordu. Korkak bir hayvan gibi geri çekildiğim için kendimden nefret ediyorum, ama öyle yaptım.

Roman dışında kimsenin bana dokunmasını istemiyorum.

Şu anda onunla birlikte olmak istiyorum. Doktorun herkesi odasından çıkarmasını sevmedim. Buraya getirilmeyi sevmedim.

Önce yıkanmama izin verdiler, bu da bir şey sayılır, ama yine de bu kıyafetler içinde kendimi iğrenç hissediyorum. Onları çıkarmak istiyorum. Roman'la birlikte battaniyenin altında olmak istiyorum.

Belki delice ya da aptalca, ama neredeyse hücreye geri dönmek istiyorum. Sadece ikimiz, birlikte. Sessizce.

Gözlerim yaşarır. Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi kocaman açarım. Vitali'nin önünde ağlamak istemiyorum.

Bir duman daha üfler. "Sen de kimsin ve kardeşimden ne haberin var?"

"Ben... Lucas. Ben, şey, bu biraz karmaşık..."

"O zaman anlat lan."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En başından anlat," diye emreder Vitali.

"Şey... Tamam. Üvey babam beni bir dövüğe götürdü. Yasadışı bir dövüğe. Borcu vardı ve paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden Roman'a uyuşturucu verip dövüşü kaybetmesi için bir gardiyana para ödedi..."

"Roman neden bu dövüşteydi ve bu dövüş neredeydi?"

"New York. Şehrin dışında, eski bir depoda. Roman'ın başka seçeneği yoktu! Orada tutsak tutuluyordu..."

"Onu kim tutsak tutuyordu?"

Vitali bana doğru yaklaşırken geri çekildim. "Oscar Crowley adında bir adam, ama Roman onu bu gece öldürdü..."

"Kardeşime o pisliği yapan o mu?"

"Kısmen öyle olabilir. Ama ondan önce başka bir yerde tutsak tutuluyordu çünkü Crowley onu satın aldığını söyledi..."

"Onu *satın aldı mı*?"

"Crowley öyle söyledi. Roman'ı bir hapishaneden falan satın aldığını söyledi. Sanırım Roman orada da dövüşmeye zorlanıyordu, ama Roman

bu konuları pek konuşmaz. Onunla ilk tanıştığım da hiç konuşmamıştı
..."

Vitali üzerime doğru eğiliyor. "Ne diyorsun sen?"

"Vitali." Bu, kapıdaki kadın gardiyandan geliyor. "Ona biraz yer aç."

Vitali'nin dudakları sıkılmış dişlerinden geri çekilmiş. Koyu renkli gözleri beni delip geçiyor. Beni öldürmek istiyor. Ya da birini öldürmek.

Ama sandalyeden geri çekiliyor. Benden uzaklaşıp şömineye doğru yürüyor. Bana sırtını dönerek purodan bir nefes çekiyor ve dumanı dışarı üflüyor. Sonra "Devam et" diyor.

Düşüncelerim birbirine karışıyor. Hangi noktadan devam edeyim? Vitali, "Bana Crowley'den bahset" diyor.

"O, bir tür gangster..." Sözümü kesiyorum. O kadar çok şey oldu ki, hiçbir şeyi düşünme fırsatım olmadı. Nerede olduğumu. Bu insanların kim olduğunu, ne olduğunu.

Vitali omzunun üzerinden bana bakıyor. Roman'a çok benzeyen ama daha zarif, daha keskin hatlı, sert ve yakışıklı yüzünü inceliyorum. Kollarından aşağı akan mürekkebi ve bunun lüks evle oluşturduğu kontrastı inceliyorum. Silahları ve gece yarısı buraya gelen özel doktoru düşünüyorum.

"Devam et," diyor Vitali yine.

Crowley hakkında bildiklerimi ona anlatırım. Cevaplayamadığım sorularla sözümü keser. Crowley'in Roman'ı ne zaman satın aldığını bilmiyorum. Crowley onu satın almadan önce nerede olduğunu bilmiyorum, sadece orada dövüştüğünü biliyorum. Roman'ın vücudundaki en son yaralar dışında hiçbir şey anlatamıyorum.

Sorgulama devam ettikçe başım dönmeye başlar. Sesli okumak dışında, ki bu tamamen farklı bir şey, haftalardır bu kadar çok konuşmamıştım. Aylardır. Hayatım boyunca.

Vitali üvey babam hakkında sorular soruyor. Frank ile yıllardır görüşmediğimizi ve o geceden önce Crowley ve dövüş ringi hakkında hiçbir şey bilmediğimi bana inandığını söyleyemem.

O tüm detayları bilmek istiyor, ben de ona Roman'ı soyunma odasında ilk gördüğüm anı, şok tasmağını anlatıyorum. Frank'in Briggs'e Roman'ı uyuşturması için para ödediğini ve Roman yine de dövüşü kazandığında daha fazla borca girdiğini anlatıyorum. Crowley'in beni Roman'ın hücreğine atıp ona bakmamı istediğini anlatıyorum.

Bu ana kadar bana sırtını dönmüş olan Vitali, dönüp bana daralmış gözlerle bakar. Bir an geri çekilirim, sonra kendime gelirim. Vitali beni korkutuyor, ama eğer amacı buysa, beni utandırmasına izin vermeyeceğim. Ona bakmaya devam ederim.

Vitali'nin ifadesi düşünceli hale gelir. Purosusu külünü siler ve bir nefes daha alır. Bir duman bulutu üfleyerek, "Demek bir süredir kardeşimle birliktesin," der.

"Evet, ve ona geri dönmek istiyorum, o yüzden ben..."

"Henüz işimiz bitmedi. New York'tan buraya nasıl geldiğini bilmem gerekiyor ve bu gece benim evimin önüne gelen pislikler hakkında her şeyi bilmem gerekiyor."

Elimden geleni yapıyorum. Ona uyuşturucu katılmış yiyeceklerden bahsediyorum. Hokey stadyumunda lavaboya kelepçeli olarak uyandığımı anlatıyorum. Stadyumun adını öğrenmek istiyor. İlk başta bilmediğimi düşünüyorum, ama sonra Briggs beni tuvaletten tribüne götürürken duvarda yazdığını gördüğümü hatırlıyorum.

Vitali'ye, Oscar Crowley'in yanına oturmaya zorlanana kadar Roman'ı görmediğimi ve Roman'ı takım locasında baygın halde gördüğümü anlatıyorum. O anda ağlamaya başladığımı, yalvarmaya başladığımı, Briggs'in yüzüme vurduğunu ona anlatmıyorum.

Ancak Oscar Crowley'in kuzeni Liam'ın yanında oturduğunu, dövüşü birlikte ayarladıklarını öğrendiğimi söylüyorum. Roman'ın Oscar'ı öldürdüğü için bizi kovalayanların Liam'ın adamları olduğunu söylüyorum.

Vitali şöminenin üstünden telefonunu alır, birini arar ve stadyumu kontrol etmesini, nelerin kontrol edilmesi gerektiğini görmesini, polislerin bu tarafa gelmemesini sağlamasını söyler. Sonra başka biriyle Liam Crowley hakkında konuşur.

"Bu pisliğin hakkında her şeyi bana getirin, *hemen*," diye bağırır Vitali, sonra telefonu kapatıp şömine rafına geri atar. Purosusu alır, kristal tepside küllerini siler ve tekrar bana odaklanır.

"Roman'ın konuşmaması ne demek?" "Ben... onun için zor."

Vitali kaşlarını çatır. "Onun için zor demek ne demek? Boğazı mahvolmuş mu? Belli ki yarı ölü dövülmüş..." Vitali sözünü keser ve öfkeyle başka yere bakar. Çenesi gerilir. Sonra bakışları tekrar bana döner. "Bana *her şeyi* anlat," der.

Onun ısrarından hoşlanmıyorum. Onun müdahalesinden hoşlanmıyorum. Roman benim. Vitali'ye, "Bu seni ilgilendirmez," diyorum.

Yüzü anında öfkeyle doldu. "Beni ilgilendirmiyor *mu*? Beni ilgilendirmiyor *mu*?" Bana doğru yürümeye başladı. "Kardeşimin *öldüğünü* sanıyordum. *Dört yıldır* ortada yoktu. Bununla ilgisi olan herkesi öldüreceğim. Ve eğer senin de onlardan biri olduğunu sakladığını öğrenirsem? Seni paramparça ederim."

ON YEDİ

Roman

Uyandığımda, nerede olduğumu hiç bilmiyorum. Bir yataktayım. Bir odadayım. Büyük bir odada. Ay ışığı sürgülü cam kapılardan içeri dolsa da, ilk başta nerede olduğumu anlayamıyorum. Sonra, anladığımda, garip bir şekilde buradan kopmuş hissediyorum. Bu oda, benim odam, benim gerçekliğimin bir parçası değil. Rüyada gibiyim. Ayrıca, bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissediyorum. Sanki bir şey eksikmiş gibi.

Aniden oturuyorum. Lucas nerede?

Yorganı bir kenara atıp yataktan kalkıyorum. Çıplakım, ama bu beni pek etkilemiyor. Sık sık çıplak kalırım.

Kanepede uyuyan bir adam var. Ona doğru sessizce yaklaşıyorum.

Onu tutup gömleğinden kaldırdığımda çığlık atıyor. Yüzüne doğru kükrüyorum, "*Lucas.*"

"Yani..."

Onu kanepeye atıyorum ve odanın diğer tarafına koşuyorum. Kapıyı açıyorum. Dışarıda bir güvenlik görevlisi var.

Otomatik olarak onu bir tehdit olarak algılıyorum. Bana dönüp bir şey söylemeye başlıyor ama o sözünü bitirmeden boğazından yakalayıp yere yapıştırıyorum.

Koridordan merdivenlere doğru ilerliyorum. Kafamın arkasında bir uğultu var çünkü bir şekilde nerede olduğumu ve neden burada olduğumu biliyorum. Mesele şu ki, bunun hiçbir önemi yok.

Siyah beyaz kareli fuayeye iniyorum. Sesler duyduğumda, onlara doğru yöneliyorum. Oturma odasına giriyorum. Kapının içinde başka bir güvenlik görevlisi var, sert görünümlü bir kadın. Gözlerim onu geçip Vitali'ye odaklanıyor. Vitali, ellerini bir sandalyenin koluna dayamış, Lucas'ı orada tutuyor.

Vitali dikleşir. Gözleri büyür. "Roman. Tanrım."

Dudaklarım kıvrılırken homurdanırım. Vitali'ye doğru ilerlerken, yüzündeki ifade temkinli hale gelir.

"Roman..."

Onu o kadar sert itiyorum ki, üç metre kadar uçup sehpaye çarpıyor. Bir lamba yere düşüp parçalanıyor.

Gözümün ucuyla onun kalktığını görüyorum. Bilincimin sınırında, onun ve kadın gardiyanın bağırıldığını duyuyorum. Ama Lucas kendini kollarıma atıyor ve tek önemli olan şey bu.

Lucas kollarını ve bacaklarını bana doluyor, ben de onu odanın diğer ucuna taşıyorum. Vitali adımı çağırıyor ama onu görmezden geliyorum. Lucas'ı fuayeden geçip merdivenlerden yukarı taşıyorum. Onu koridordan geçiriyorum.

Odama giren adam, vurduğum erkek gardiyanla konuşuyor. İkisine de hırlıyorum. Odama giren adam geriye atlayarak gardiyanla çarpışıyor.

Lucas'ı yatak odasına taşıırken ikisi de bana karışmaz. Kapıyı kapatıp kilitlerim, sonra onu yatağa götürürüm, yatağın kenarına oturur ve onu kendime doğru çekerim. Titriyor. Ben de titriyor olabilirim.

Kapının dışında daha fazla ses duyuyorum. Kendimi hırıldarken duyuyorum. İçeri girmeye çalışmasalar iyi olur.

Girmiyorlar

Gidiyorlar.

Lucas'a iyi olup olmadığını sormak istiyorum, ama yapamıyorum. Çok gerginim. Yüzümü ona gömüyorum. O da aynısını yapıyor. Bir an için, bizim yarattığımız küçük alan dışında hiçbir şey yok.

Kahretsin, onsuz uyanmak beni çok korkuttu. Bir daha asla.

O benden önce kendine geliyor. Başımın arkasını ve boynumu okşamaya başlıyor. Rahatlamaya başlıyor. Bir süre sonra, nefesimi onun nefesine uydurmayı başarılabiliyorum.

Sakinleşiyorum.

"Duş almak istiyorum," diyor sessizce.

Ona başımı sallayarak onaylıyorum, ama kalkmam bir dakika sürüyor. Lucas beni acele ettirmiyor. Hazır olduğumda yataktan kalkıyoruz. Onu tekrar taşımak istiyorum, ama o ayaklarını yere koyuyor. Banyoya doğru yürüyoruz.

Bu tanıdık-tanıdık olmayan mekanın ışığını açmak bana gerçeküstü geliyor. Hücrem yerine bu evde olmak gerçeküstü geliyor. Neredeyse bununla başa çıkamıyorum. Her yerde çok fazla pislik var. Çok fazla lanet olası alan var.

"Hey," diyor Lucas yumuşak bir sesle, elime dokunarak. Bu beni şimdiki ana, ona geri getiriyor.

Onu ilk kez ışıkta görünce, yüzündeki morluğu fark ediyorum. Elimi yanağına koyup başparmağımla okşuyorum, gözlerimle ne olduğunu sormaya çalışıyorum. Yine kelimelerle zorlanıyorum. Nedenini bilmiyorum.

"Sorun yok," diyor Lucas.

 nemli, ama şimdilik konuyu kapatıyorum. Sweatshirt'ünün eteğini tutuyorum. Kollarını kaldırıyor. Sweatshirt' n  çıkardığımda titriyor.

"O şeyi bir daha görmek istemiyorum."

Onu   p kutusuna attığımda, küçük bir kahkaha atıyor. Saçlarını okşuyorum. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için eğilir, sonra pantolonunu çıkarır. Her şeyi bana uzatır. "Bunlar da."

Hepsi küçük   p kutusuna sığmıyor, ama elimden geldiğince sıkıştırıyorum. "Tabii ki," diyor, "artık hiç giysim kalmadı."

Gülümsüyor, olan biten her şeyi düşününce bu beni biraz şaşırtıyor, ama belki de sinirleri ya da hala devam eden adrenalin, belki de sadece rahatlamış olmasıdır. Sebep ne olursa olsun, ben de biraz gülümsemekten edemiyorum ve tekrar saçlarını okşuyorum. Ona yeni kıyafetler alacağımı söylemek istiyorum, ama bu, en önemlisi "*Sonra ne olacak?*" olan bir dizi karmaşık soruyu da beraberinde getiriyor.

Bu düşünce kalbimi hoplatıyor, bu yüzden onu kafamdan uzaklaştırıyorum. Onun  ıplak kalmasını ve benimle yatakta kalmasını istiyorum. Bundan sonra başka bir şey olmasını istemiyorum.

Banyoya geçip duşu açarken, aynada yansıyan hareketimi görüyorum, ama başka yere bakıyorum. Kendimi görmeye hazır değilim.

Su ısındığında, Lucas ve ben büyük mermer duşa giriyoruz. Bu lüks bana saçma geliyor, ama Lucas küçük niş içindeki sabun ve şampuanlara heyecanlanmış görünüyor.

İlk kez onunla duş alırken rahatlayabiliyorum. Ona dokunabiliyorum. Acele etmemize gerek yok, çünkü  zg r z.

Bu fikir o kadar imkansız geliyor ki, birdenbire beni bunaltıyor. Başım dönüyor, koltuğa   k yorum. Gözlerimi kapatmam gerekiyor.

Lucas önümde diz   k yor. Başını bacağıma koyuyor. Su üzerimize yağarken saçlarını okşuyorum. Onu çekince kalkıyor ve sırtını bana dönerek bacaklarımin arasındaki koltuğa oturuyor.

Vücut şampuanını ve bezini alıp vücudunu ovmaya başlıyorum. Onu yıkamaktan zevk alıyorum, ama aynı zamanda yaraları da arıyorum. Lucas ve ben uyulşturulmuş yemeği yedikten sonra Briggs'in söylediklerini düşünmeden edemiyorum.

Boston'a yol uzun. Belki sıra bana da gelir.

Lucas'a sarılıp fısıldıyorum, "O... Briggs...?" Soruyu bitiremiyorum ama Lucas yine de anlıyor. Bu konuda çok iyidir.

"Hayır," diyor ve beni kendine çekmek için kollarımı tutarken, şimdi ıslanmış olan ve benim sadece belli belirsiz hatırladığım yeni bir yarayı kapatan bandajı dikkatlice kaçınıyor. "O sadece bana vurdu."

Boynunun arkasına doğru hırlıyorum, bundan nefret ediyorum, Briggs'in yüzünü tekrar tekmelemek istiyorum.

Lucas omzunun üzerinden bana bakar. "Ben iyiyim. En azından şimdi, birlikte olduğumuz için. Sen iyi misin?"

Yalan söyleme becerimi kaybetmişim, bu yüzden cevap vermiyorum.

Onu ayağa kaldırıp duruluyorum. Saçını şampuanlayıp duruluyorum. İşimi bitirir bitirmez, o da el bezini sabunluyor.

Hiçbir şey söylemiyor, ama gözleri benden izin istiyor. Evet demek için alındaki ıslak saçları tarıyorum. Biraz gülümsüyor ve başlıyor. Her zaman iyi tepki vermediğim için temkinli davranıyor, ama ben iyiyim. Bana dokunmak istemesini seviyorum.

Ben de ona dokunmayı seviyorum ve o benim vücudumu yıkarken sürekli dokunuyorum. O benim vücudumu nazıkçe ovarken, parmaklarım onun boğazını ve göğsünü keşfediyor. Kasıklarına ulaştığında, kalınlaşan penisimin yan tarafına bezle kaydırıyor. Kendini durduruyor.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Roman..."

Elimi onun elinin üzerine koyup devam etmesini istiyorum. Bez bacaklarımın arasından geçip testislerimi okşuyor. Penisime sıcak bir şekilde yayılan uyarılma, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden çok daha iyi hissettiriyor. Gözlerimi kapatıp buna odaklanmaya çalışıyorum. Lucas ağzını meme uçlarımdan birine koyup emmeye başladığında, başımı geriye atıp inleyerek ona doğru eğiliyorum.

Siktir, bu çok iyi geliyor.

Penisim yarı sertlikten tam sertliğe geçer. Onunki de sertleşir ve testislerime değene kadar büyür. Diğer meme ucuma geçer ve son düşüncelerim kaybolana ve tek yapabildiğim hissetmek olana kadar onu emer.

Lucas'ın yanından uzanarak nişten bir şişe alıyorum. O da benim neye ihtiyacım olduğunu biliyor, belki o da buna ihtiyaç duyuyordur, ve ben parmaklarımı ve sikimi kayganlaştırırken o da dönmeye başlıyor. Eğiliyor ve ellerini koltuğun üzerindeki duş duvarına dayayarak bana kıcını sunuyor. Onun deliğini masaj yapıyorum. Benim için açılıyor, içeri girip onu gerip okşamama izin veriyor.

Parmaklarımın yerine penisimin başını koyuyorum.

"Siktir," diye inliyor, ben onun vücuduna girerken. "Evet, *siktir*."

Kalçam onun kıcına yapıştığında, penisim onun içinde derine girdiğinde, bir saniye öylece kalıyorum ve heyecan dalgalarının beni sarmasına izin veriyorum. Bunun ne kadar doğru olduğunu hissetmeye izin veriyorum. Derinden, birlikte burada olduğumuzu hissetmeye izin veriyorum. Güvende.

Onu yavaşça sikmeye başlıyorum, böylece uyarılmasının nasıl yoğunlaştığını, nasıl giderek daha fazlasını istediğini izleyebiliyorum. Elleri duş koltuğuna dayanana kadar aşağı kayıyor. Benim sikim her itişte prostatına çarpana kadar eğiliyor.

Islak vücudum onun vücuduna gürültülü bir şekilde çarpıyor. Ağır testislerim onun kasıklarına çarpıyor. Ses ve hislerin birleşimi o kadar erotik ki, kendimi tamamen ona teslim ediyorum. Her şeyi silip süpürmesine izin veriyorum.

Lucas bana karşı itiyor. İnlemeleri daha da yüksek oluyor.

Dişlerimi sıkıp boşalmamaya çalışıyorum, ama o bağırp kıcı benim sikimi sıkıca kavradığında, kendimi kaybediyorum. Testislerim sertçe yukarı çekilirken kalçalarım öne doğru fırlıyor ve onun içine boşalıyorum. Dalgalar halinde tekrar tekrar öne doğru sallanarak onu spermimle dolduruyorum.

Öne doğru eğiliyorum ve uzattığım elimle duvara tutunuyorum. Lucas benim altımda kendine geliyor, mutluluğun tadını çıkarıyor, ama benim iyi olmayabileceğimi fark edince kıpırdanıyor.

"Roman?" Arkasına uzanır, elimi bulur ve sıkar.

Ben homurdanıp çekilirim. O hemen altımdan kıvrılır. "Otur," der, koltuğun üzerindeki spermleri temizledikten sonra.

Bunu yapıyorum, dönüp kıcımı yere vuruyorum. Etrafımdaki dünya dönmeye başlarken gözlerimi kapatıyorum. Neyim var bilmiyorum. Lucas önümde diz çöküyor, arkadan su yağıyor. Gözleri endişeli.

"Üzgünüm," diyor. "Bunu hemen sonra yapmamalıydık... Lanet olsun, üzgünüm."

Onun suçluluk duyması beni üzüyor. Bunu ben başlattım. İstedğim ve ihtiyacım olan şey buydu. Sadece şimdi biraz kötü hissediyorum, hepsi bu. Öne eğiliyorum. Ne yapmaya niyetlendiğimi bilmiyorum, ama Lucas beni durduruyor ve... bana sarılıyor.

"Seni temizleyip yatağa yatıracağım," diyor ve boynumu öpüyor.

Ona homurdanıyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. O ses tonuyla böyle şeyler söylediğinde kendimi garip hissediyorum. Sanki... Bilmiyorum. Sanki beni önemsiyormuş gibi. Yani, bir yanım onun beni önemseddiğini biliyor, ama diğer yanım böyle bir durumda ne yapacağını bilmiyor.

Beni arkaya yaslatıyor. Yüz bezini alıp tekrar sabunluyor. Bacaklarımı ve ayaklarımı ovuyor. Eline biraz daha sabun döküp nazikçe

kasıklarımı temizlemeye başlıyor.

Bu benim için çok fazla. Çok tatlı. Ben devralıyorum, ayağa kalkıp işimi bitirirken o da kendi son yıkamasını yapıyor. Su soğuyor, bu yüzden durulamayı bitirip suyu kapatıyoruz.

Dışarı çıkıp raftan iki havlu alıyorum. Kurulanıyoruz, sonra dolaptan yeni bir bandaj arıyorum. Eski yaralarım iyileşmiş, dikişler duş alırken alınmış.

Yeni yarayı temiz bir bandajla kapatıyorum, sonra yatak odasına geri dönüyoruz. Hava aydınlanıyor, bu yüzden Lucas'la yatağa girmeden önce perdeleri kapatıyorum.

Yatak o kadar büyük ki, Lucas'ı kendime doğru çektiğimde diğer tarafta kocaman bir boşluk kalıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışacağından endişeleniyorum ama öyle bir şey yapmıyor.

"Keşke benimle konuşsan," diye fısıldıyor Lucas.

Derin bir nefes alıyorum, kalbimin atışını hissetmekten nefret ediyorum. Neden sessizliğe döndüğümü bilmiyorum. Uyandığımda bu odada olan adama onun adını söylemek ve Lucas'a yarım bir soru sormak dışında, hiç konuşmadım.

Konuşmak istiyorum, ama çok bunalmış durumdayım.

"Sorun değil," diyor Lucas. "Sadece uyu, tamam mı? Burada olduğun için mutluyum." Kolumu ona daha sıkı sarıyorum. O da bana daha yakın sokuluyor.

ON SEKİZ

Lucas

Roman'ın uykusu çok hafif, bu yüzden o uyurken ona yaslanmam çok nadir oluyor. Ama şu anda tam da bunu yapıyorum ve buna bayılıyorum. Muhtemelen çok yorgun olduğu için böyle olduğunu biliyorum, ama umarım kendini güvende hissettiği için de böyledir.

Düşünmem ve anlamaya çalışmam gereken çok şey var, ama bu anı bırakmaya hazır değilim. Onun koltuk altına kıvrılmış durumdayım. Onun kokusunu bu kadar sevmem garip mi? Burnumu ona dayayıp nefes alıyorum.

Elini sırtıma koyuyor, uyanmaya başladığını belli ediyor. Nefesi derinleşip kıpırdanmaya başladığında koltuk altını yalıyorum. İlk başta irkiliyor. Daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Bazen beklemediği dokunuşlara kötü tepki veriyor, ama elimde değil. Bu içgüdüsel bir şey ve Roman'la birlikte olmak bana içgüdülerime güvenmeyi öğretti.

Ben bunu tekrar yaparken o mırıldanır. Ben devam ederim, onun tadını çıkarırım, sonra göğsünden boğazına doğru ilerlerim, yarısı onun üzerinde sürünerek. Boğazı sakallarla pürüzlüdür. Dişlerimi ona sürterim. O nefesini çeker ve üzerime yuvarlanır, beni altında sıkıştırır. Sert, ağır penisi benimkine dayanır.

"Günaydın," diyorum. "Ya da iyi günler. Bilmiyorum." Perdelerin kenarlarından sızan ışıktan anlayamıyorum.

Roman yüzünü boynuma indirir ve sırayla beni yalamaya başlar. Sonra emmeye başlar. Göz kapaklarım titrer ve o beni işaretlerken kapanır. Bunu yapmasını seviyorum.

Aşağı doğru ilerliyor. Kasıklarına geldiğinde, penisim zonkluyor. Sızıyor. Onu ağzına alıyor.

"Ahh!" Kalçalarım yukarı doğru sıçırıyor. Gözlerim başımın arkasına kayıyor. Testislerimi tutuyor, düşünemeyecek hale gelene kadar çekip yuvarlıyor. Diğer eli vücudumda dolaşıyor.

Belki bir dakika kadar dayanmaya çalışıyorum, bunu uzatmaya çalışıyorum, ama o beni her yerimden uyarıyor. Bu çok fazla.

"Ben... ah, siktir!" Onu uyarmaya çalışıyorum. "Roman, ben... *hnnn!*" Ağzına boşalırken bağıyorum. Beni emiyor, her damlayı emiyor.

Yüksek hissi azalırken, çaresiz ve muhtaç bir şekilde onu çekiştiriyorum. Üzerime çıkıyor ve beni kollarına alıyor, yüzümü boynunun kıvrımına gömmeme izin veriyor.

Hâlâ sert, rahatlamamış, ama acelemiz yokmuş gibi bana yaslanıyor. Bazen sert davranır ve ben bunu severim, ama aynı zamanda çok sabırlı da olabilir.

Belki de bu, yıllarca hapis yatmasının bir sonucu.

Dört yıl, dedi Vitali. Roman'ın öldüğünü sanmıştı. Peki ne oldu?

Sormak istiyorum. Bilmek istiyorum. Ama şu anda sahip olduğumuz huzuru bozmak istemiyorum.

"Kimse benim için bunu yapmadı," diye fısıldıyorum ona.

Geri çekilir, dirseklerini üzerime dayayarak kendini destekler. "Gerçekten mi?" diye sorar.

Siktir, onun konuşmasını duymak çok güzel. Dün gece tekrar sessizleşmesi beni korkutmuştu.

"Gerçekten," diyorum. Seks hakkında, geçmiş hakkında biraz konuştuk - *benim* geçmişim, onun değil - ama hiç ayrıntıya girmedim. Kendi cinselliğim hakkında bu kadar az şey bilmem beni utandırıyor.

Boynumu öper. "Hoşuna gitti mi?"

Elimi onun traşlı kafasına geçiriyorum. "Mm-hm. Beni becerecek misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Kayganlaştırıcı yok."

"Dün gece idare ettik."

"Daha iyisi lazım. Bugün, ben..." Dışarıdaki gerçeklik araya girince sözünü keser. "Siktir," belirsizliğin ağırlığını ve alınacak kararların yükünü taşıyan ağır bir sesle nefes verir. Başını eğip bana yaslar.

Henüz değil, demek istiyorum. Bu yüzden aklımdaki tüm soruları sormuyorum. Cevaplara hazır değilim.

Ancak diğer insanlar cevaplar istiyor. Roman, koridordan gelen hareket sesiyle başını kaldırır, sonra kapının dışında sesler duyulur

Roman hafifçe homurdanır.

"Roman," diye birisi kapının arkasından seslenir. Sanırım Vitali. "Seninle konuşmam lazım." Roman cevap vermediğinde, Vitali kapı kolunu çevirmeye çalışmaz. Ancak, "Sana bir saat veriyorum," diye ekler.

Sesi tam olarak tehditkar değil, ama taviz vermiyor. Geri dönecek.

Ayak sesleri uzaklaşırken, Roman'ın dikkati kapıda kalır. Onu bana geri getirmek için yüzüne dokunuyorum. Gözleri benimkilerle buluşur. Loşluk nedeniyle onu gerçekten göremiyorum, ama dikkatini hissedebiliyorum.

Huzuru yeniden yakalamak için çok geç, bu yüzden "Burada güvende miyiz?" diye soruyorum. "Evet." Cevap hemen geliyor.

Bu da bir şeydir, ama...

"Ailen," diye başlıyorum. "O, şey..."

"Evet."

Bunu burada bırakabilirdim, ama söylenmemiş olması neredeyse daha yüksek sesle söylenmiş gibi geliyor, bu yüzden "Mafya" diyorum.

"Sayılır. İtalyan değiliz."

"Gerçekten mi? İtalyan gibi görünüyorsun. Ve adın *Roman*. Kardeşinin adı da İtalyanca gibi geliyor."

"Yarı İtalyanınız. Annem..."

Üzerimde uzandığı için kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyorum. Ayrıca, heyecanının azaldığını da hissedebiliyorum.

Bir yanım zorlamam gerektiğini söylüyor, ama ben bilmek istiyorum. Zaten huzur bozuldu. Dış dünya çoktan içeri girmiş durumda. Üstelik bu evde olduğum için, bilmem *gerektiğini* düşünüyorum.

Ne zaman bu kadar cesur oldum?

"Söyle bana," diyorum. "Lütfen, Roman."

Derin bir nefes alıyor. Benden uzaklaşıp oturuyor. Yanımda çapraz bacaklı oturuyor. Elleri kucağında, bu yüzden onlara uzanmıyorum, ama kolum onun dizine degecek şekilde yaklaşıyorum. Yüzünü görebilmek için lambayı yakmak istiyorum, ama içimden bir ses, loş ışıktaki daha fazla konuşabileceğini söylüyor.

"Constantine ailesi Yunanlıdır. Mafya sadece genel anlamda."

"Constantine mi?"

"Soyadım." "Huh."

Roman'ı bazı yönlerden çok iyi tanımam çok garip. Diğer yönlerden ise hiç tanımıyorum.

"Ailen," diye belirsiz bir şekilde soruyorum. Ne bilmek istediğimi tam olarak bilmiyorum. Sadece bir şey, sanırım. Herhangi bir şey.

Aldığım cevap, "Öldüler."

Bu kelime o kadar kesin ki, beni bir an için durduruyor, ama onun ses tonuna odaklanıyorum. Sessizliğine rağmen, Roman hiçbir şeyi saklamıyor. Bu yüzden tahminimi dile getiriyorum. "Sen küçüktün."

"Biraz. Sanırım. On beş. Vitali on yedi yaşındaydı."

"Bu çok genç," diyorum, onun emin olmamasını garip buluyorum. On beş yaşında anne babasını kaybetmek? Tabii ki bu çok genç. Bu korkunç. "Annem öldüğünde ben senin ve Vitali'den daha büyüktüm," diyorum.

"Evet, ama..." Roman aniden sözünü keser. Yataktan kalkar ve sürgülü cam kapıların üzerindeki perdelere doğru yürür. Perdeleri açar. Uzakta, onun arkasında ağaçları ve gökyüzünü görürüm, ama çoğunlukla onun çıplak vücuduna odaklanırım. Söylediğim bir şey onu üzmüş, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Bunu daha önce bir kez konuşmuştuk. Ona, on sekiz yaşındayken annemin aşırı dozda uyuşturucu aldığını, Frank'in beni evden attığını, lise son sınıfımı güreş koçumun kanepesinde geçirdiğimi anlatmıştım. Sonunda koçumun kendi ailesi olduğu için oradan ayrıldım. Ben ona engel oluyordum. Bunu söylemedi, ama ben anladım. Bir gece hiçbir şey söylemeden ayrıldım. Onu bir daha hiç görmedim.

Roman'a bunu anlattığımda, o da kalktı. Boks torbasına vurmaya başladı. O zaman da neden üzüldüğünü söylemedi. O zamanlar, sanırım söyleyemiyordu. Benimle konuşmaya daha yeni başlamıştı.

Yavaşça yataktan kalkıyorum. Yavaşça yaklaşıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakar. "Buraya gel" der.

Bir şekilde başımın belada olduğunu hissettiğim için yavaş davranıyorum, ama dediğini yapıyorum. Yaklaştığımda, beni kendine doğru çekiyor, sırtım ona dönük. Beni dışarıya doğru çeviriyor, haftalardır, aylardır, belki de yıllardır görmediğim kadar yeşil ve maviye bakıyorum. Ama neredeyse hiç görmüyorum. Arkamdaki Roman'a çok odaklanmış durumdayım. Kızgın.

Ama fark ettim ki, bana kızgın değil.

Kollarını bana dolayarak, yüzünü başımın üstüne dayıyor. Sıcak nefesini hissediyorum.

"Onu öldüreceğim," diyor.

"Kimi?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

"Üvey babanı. Yaptığı şey için. Yaptığı ve yapmadığı her şey için."

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim yanıyor.

Belki de sözleri beni dehşete düşürmeliydi, ama aslında bana sadece görülmüş hissettiriyor. Sanki hayatım önemliymiş gibi.

"Sen benimsin," diyor bana. "Sen bana aitsin ve bu, sana zarar veren ya da seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim anlamına geliyor. Briggs'i kendim öldürmek yerine senin öldürmene izin vermemin tek nedeni, buna ihtiyacın olmasıydı."

Bu, onun bir seferde söylediği en uzun cümle ve bir yanım onun sahiplenici tavrından hoşlanırken, diğer yanım dün gece yaptıklarımı hatırlayınca ürperiyor. Bunun hakkında gerçekten düşünmedim. Aklım sürekli bu konuyu atlıyor.

Pişman olduğum ya da yanlış olduğunu düşündüğümünden değil. Sadece kendimde böyle bir şey yapabileceğimi bilmiyordum. O yanımın diğer yanlarımla nasıl uyum sağladığını bilmiyorum.

Çok kızgındım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Birdenbire ortaya çıktı. O kadar kızgın olduğumu bile bilmiyordum. Roman adına. Kendim adına da. Ve şimdi sakın olsam da, bir şekilde hala o kadar kızgın olduğumu düşünüyorum.

Roman'ın öyle olduğunu çok iyi biliyorum ve buna da her türlü hakkı var. Ama aynı zamanda sakın olabilmesini de seviyorum.

Roman iç çeker. "Giyinmeliyim. Vitali'yi bulmalıyım. Buraya gelmesini istemiyorum."

"İkiniz anlaşıyor musunuz?"

"Eskiden anlaşırdık. Yani, hep kavga ederdik ama yakındık. Ama şimdi... Bilmiyorum. Dün gece yaptıklarını beğenmedim."

"Bana sorular sormasını mı?" "Ne yapıyorsa onu."

"Bana sorular soruyordu," diye vurgularım. Kabul etmek zorunda hissediyorum, "Yani, onu suçlayamazsın. Dört yıldır kayıp olduğunu söyledi. Öldüğünü sanıyordu."

Ondan bir açıklama bekliyorum, ama onun cevabı şöyle: "Ama sen korkmuştun."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Evet, biraz korkutucu. Ben de eskiden senden korkardım, biliyorsun."

"Hâlâ benden korkmalısın." Boynumu ısırtıyor. "Ve bu farklı bir şey."

Burun kıvırıyorum.

Ona inanmadığım için sinirlenmiş gibi homurdanıyor. Sonra uzaklaşıp kapalı bir kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açıyor ve bir giyinme odası ortaya çıkıyor. Onun etrafında gördüğüm şey bu. Kapının eşiğinde duruyor.

"Roman?"

Biraz irkilir ve içeri girip ışığı açar. Kaşlarımı çatarak yanına giderim.

"Vay canına," diye haykırırım, devasa koleksiyonun dikkatimi hemen dağıtır. Tam bir takım elbise bölümü vardır. Çok sayıda ayakkabı ve diğer aksesuarlar vardır.

"Çok fazla kıyafetin var."

Şok olduğum için bu sözler ağzımdan çıkıverir. Tüm bu para ve stili temsil eden giysiler, tanıdığım kişiden tamamen farklı birine ait gibi görünür.

Ama sorun da bu, değil mi? Bu yüzden şu anda bu kadar zor nefes alıyor. Çünkü bu giysiler başka birine ait. Sırtında yara izleri olan, konuşmayı tamamen bırakacak kadar acımasızca dövülmüş bu adam, dört yıl önce bu giysileri giyen adamla aynı kişi değil.

Yanına gidiyorum. Bana baktığında, dikkatini çektiğimde, elini tutuyorum. Çekiyorum. Dolaptan benimle birlikte çıkıyor.

"Bir şey seçmeme izin ver," diyorum ona. Cevap vermediğinde, "Roman," diyorum.

Gözleri bana kayıyor.

"Tamam mı?"

Hafifçe başını sallıyor, ben de dolaba geri dönüyorum. Miktar ve paraya takılmamaya çalışıyorum, ama bu bana çok tuhaf geliyor. Sanırım artık ona da tuhaf geliyor.

Raflarda eşofman altı ve tişörtler buluyorum. Beyaz bir tişört ve gri bir eşofman altı alıyorum.

Onlarla çıktığımda Roman gitmiş. Banyo kapısı kapalı ve arkasında ışık yanıyor. Giysileri yatağın üzerine koyup odayı dolaşıyorum.

Onun odası.

Siyah deri kanepe ve büyük, minimalist yatakla oldukça modern bir tarza sahip. Özenle düzenlenmiş gardırop dışında, mekan pek kişisel değil. Televizyon var ama kitap ya da kişisel eşya görünmüyor.

benim boktan küçük dairemde bile daha fazla kişisel eşya var. Kitaplar. Aksiyon figürleri. Güreşten kazandığım madalyalar.

Roman banyodan çıktığında, enerjisi farklı. Gözleri farklı. Yoğun. Odaklanmış.

Yatağa doğru yürüdü ve hiçbir şey söylemeden eşofmanını aldı. Eşofmanı giydiğinde, kalçalarının üzerinde ne kadar aşağıda durduğuna dikkat ettim, bu da dört yıl önce daha ağır olduğunu gösteriyordu. Çok iri olmalıydı, çünkü hala çok iri. Sadece zayıf.

Dövüşmek için zayıf.

Tişörtünü çekerken, "Sana kıyafet bulacağım" diyor. "Bu arada bir şey ödünç alabilir miyim?"

"Tabii ki. Ne istersen. Sadece odadan çıkma." "Odadaki kalmam mı?" diye tekrar ediyorum, şaşkınlıkla.

Cevap vermiyor. Bana bakmıyor bile. Sadece dönüp kapıya doğru yürüyor ve beni yalnız bırakarak odadan çıkıyor.

ON DOKUZ

Roman

Koridorda yürürken omuzlarım çöküyor. Lucas'ı o odaya kilitleyebilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim.

Orada kendim kalabilseydim daha iyi hissederdim. Bu ev çok büyük. Çok fazla kapı ve çok fazla ses var. Hepsini tanımlayamıyorum ve bu beni gerginleştiriyor.

Ana merdiveni çok aydınlık ve açık olduğu için kullanmıyorum. Onun yerine, Vitali'nin en sevdiği kanada çıkan daha küçük merdiveni kullanıyorum. O burada benden daha rahat hissedirdi. Araba kazasında anne babamızı, kuzenimizi ve teyzemizi kaybettikten sonra, bu evde fazla zaman geçirmedim.

Merdiven başka bir koridora açılıyor. Vitali'nin ofisine doğru ilerliyorum.

Bir kadın koridora çıkıyor.

Siyah giysiler ve belindeki silahı görünce durup homurdandım. Ellerim yumruk oldu. Onunki öyle olmadı, silaha da uzanmadı. Ama vücut dilinden, gerekirse harekete geçmeye hazır olduğunu anlayabiliyordum. O da öyle olabileceğini düşünüyordu.

"Vitali içeride," diyor ölçülü bir ses tonuyla, başını ofise doğru eğerek.

Bir şekilde, bağlamdaki ipuçlarını anlıyorum. O bir kadın ve bu yüzden benim amirlerden biri değil. Ben ailemin evindeyim ve bu yüzden Crowley'in deposunda ya da hapisanede değilim.

Ama bunların hiçbirisi kafama tam olarak girmiyor.

Tek düşünebildiğim, silah olsun ya da olmasın, onu çok kolay öldürebileceğim. Şu anda boynumda tasma yok. Fırsatım varken bunu yapmalıyım.

"Roman," diyor.

Adımın kullanılması beni o kadar şaşırtıyor ki şiddet içeren dürtüm kayboluyor. Ona zarar vermek için hiçbir nedenim yok. Aslında bunu istemiyorum.

Harekete geçiyorum.

Vücut dilim kabul edilebilir olmalı ki, kapının yanına geçip sırtını duvara dayıyor. Her ihtimale karşı nöbet tutacak galiba.

Vitali'nin ofisine giriyorum ve onu ortada durmuş beni beklerken buluyorum. Kardeşime ilk kez iyice bakıyorum. Yıllardır onu pek düşünmemiştim. Geçmişi içimde saklamıştım. Benim için yoktu. Olamazdı da. Bir gerçekliği öldürmem gerekiyordu ki diğerinde hayatta kalabileyim. Şimdi Vitali ile yüzleşmek, bu iki gerçekliğin çarpışmasına neden oluyor.

Ona bakarken, sanki geçmişe adım atmışım gibi hissediyorum. Sanırım bu yüzden, ilk başta, değişiklikleri değil, hatırladıklarımı görüyorum. Keskin hatlı yakışıklı yüzü, eski hayatımdan çıkmış gibi. Gri renkli, özel dikim pantolonu ve yeğinin zarif stili, neredeyse bana bir déjà vu yaşıyor. En çok da, koyu renkli gözlerindeki vahşilik, tüm o incelik altında ne kadar şiddetli olduğunu hatırlatıyor bana. On altı yaşındayken bir adamı öldürdü. Babamız bunu ondan istedi.

Ama ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok farkı fark ediyorum. Siyah gömleğinin kolları kıvrılmış ve hatırladığımdan daha fazla dövme görüyorum. Gömleğinin yakasından boynuna kadar uzanan bir dövme de görüyorum. Dalgalı koyu saçları biraz daha uzamış. Ama en çok değişen gözleri. Vahşiliği tanıdık olsa da, yoğunluğunun niteliği biraz farklı. Daha karanlık. Daha tehlikeli.

Ancak tüm bu değişiklikler çok ince. Onun gözünde ne kadar farklı göründüğümü hayal bile edemiyorum. Beni bu kadar şok olmuş bir şekilde görmesi, aynaya bakmaktan kaçınmamın sebebidir.

Vitali'nin gözleri kısa bir süre yaralı bileklerime takılır. Çenesi gerilir. Sonra bakışlarını yüzüme çevirir ve "Öldüğünü sanmıştım" der.

Öyley

dim.

Öldü

m.

Onun tanıdığı kişi değilim.

"Hiç gerçek cevaplar alamadım," diyor bana. "DiMaggios'lardan demek istiyorum. Onlar yaptı, değil mi?"

Sözlerini duyuyorum. Bana ne sorduğunu biliyorum. DiMaggio ailesi bizim başlıca rakibimiz. Beni kaçırıp sattıklarını düşünüyor. Belki de öyle yaptılar, ama ben hatırlamıyorum. Hâlâ geçmişimden büyük ölçüde kopuk durumdayım.

Vitali'nin kaşları birbirine yaklaşıyor. "Lucas senin fazla konuşmadığını söyledi." Düşük bir homurtu kaçıyor ağzımdan.

"Roman, onun seninle olduğunu bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki? Seni dört yıldır görmemiştin ve birdenbire ortaya çıkıp sanki..." Sözünü kesip başka yere bakar. Çenesindeki kaslar seğirir. Tekrar bana bakar. "Sadece onunla konuşuyordum."

Hâlâ cevap vermediğimde, Vitali derin bir nefes alır ve masasına doğru yürür, içinde yaklaşık bir santimlik kehribar rengi likör bulunan bir bardak alır. Bir dikişte içer ve kristal şişeyi kaparak içkiyi doldurur.

"Bana kızgın mısın?" diye sorar.

Sırtı bana dönük. Bu yardımcı oluyor. Yüzüne baktığımda, her şey yine kilitlenmiş gibi. Şimdi kelimeler gevşiyor.

"Evet. Lucas yüzünden."

Şişeyi masaya koyar. "Peki ya geri kalanı?"

Bu beni şaşırtır. Vitali'nin benim yakalanmamdan herhangi bir şekilde sorumlu hissedeceği hiç aklıma gelmemişti.

"Hayır," diyorum.

Hâlâ bana sırtı dönük, bu yüzden cevabımın onu nasıl etkilediğini bilmiyorum. Sanırım bunu bilmemi istemiyor. Her zaman çok kapalı biriydi.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

Aklım boşalır, sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Vitali tekrar bana dönüyor. Bir an için gözlerinde bir sürü duygu belirliyor, ama sonra hepsini silip atıyor.

"O zaman sana bildiklerimi anlatayım. Liam Crowley orta düzey bir İrlandalı gangster. Kaçıyor ama onu yakalayacağız. Kuzeni Oscar Crowley, ailenin New York şubesini yönetiyordu. Çoğunlukla kumar ve fuhuş işleriyle uğraşıyorlardı. DiMaggios'larla görünürde hiçbir bağlantıları yok.

"Crowley kaçak durumda olduğu için stadyumdaki pisliği temizleyemedi. Polisler ve federaller her yeri sardı. Burası tam bir sirk gibi. Tüm kameralar kapalıydı elbette ve burası kan ve parmak izleriyle dolu bir karmaşa olacak. Sana veya Lucas'a dair herhangi bir şey ortaya çıkarsa, biz hallederiz, ama şu anda ellerinde sadece senin tarifin var. Kimliğin tespit edilmedi ve biz de öyle kalmasını sağlayacağız."

Söylediği her şeyden tamamen kopmuş hissediyorum. Bu tür endişeler bana gerçek gelmiyor.

Vitali beni biraz daha inceledi. Sonra şöyle dedi: "Isaac, dün gece seni muayene eden doktor, odadaki doktor, seni görmek ve bazı testler yapmak istiyor..."

Dönüp gitmek için ayrılıyorum.

"Bekle! Ona hayır diyeceğim. Tanrım, Roman... *bekle*." Duruyorum.

"Bak," diyor Vitali. "Bu durumun çözülmesi için biraz zaman gerekecek. Ben sadece... Roman... Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Boğazım düğümlenir. Göğsüm ağrır. Nasıl cevap vereceğimi bilemem, bu yüzden cevap vermem.

"Siktir," Vitali'nin sertçe mırıldandığını duyarım. Boğazını temizler. "Aç mısın?"

Aslında emin değilim. Açlıktan çok mide bulantısı hissediyorum, ama bu yemek yemediğimden olabilir. Kahretsin, Lucas açlıktan ölüyor olmalı. Ona yemek bulmalıyım. Dün gece yapmalıydım. Ona kıyafet de bulmalıyım.

Vitali'ye dönüyorum. "Lucas için yiyecek ve kıyafet lazım."

"Quinn'e, Sasha'nın yanı sıra diğer tam zamanlı korumam olan Quinn'e, biraz kıyafet almasını söyledim. Lucas'ın bedenini tahmin etmek zorunda kaldım. Onun için başka şeyler daha sonra alabilirsin, ama mutfakta biraz kıyafet var. Quinn bazen yemek de yapar, çünkü... Lanet olsun, bilemezsin. Tanrım." Vitali çenesini ovuşturur. "Nonna Maria. O öldü. Geçen yıl."

Aklımda bir görüntü belirir. Nonna Maria, annemizin annesi, çiçekli bir ev elbisesi giymiş, mutfak masasında makarna hamuru açıyor. Görüntünün üzerine siyah boya sürüyorum.

"İyi," diyorum.

Vitali'nin gözlerinde öfke parlar. Aniden bana saldırmak ister. Eskiden saldırırdı. Sözlerle. Yumruklarla. Yüzüme karşı gelirdi. Şimdi kendini tutuyor ve öfkesini içine çekiyor. Belki de ilk kez, benim tanıdığım kişi olmadığımı fark ediyor.

Bu yüzden Nonna Maria'nın ölmesine seviniyorum. Beni şu anki halimle görmesini istemezdim.

Vitali derin bir nefes alır ve kendini sakinleştirmeye zorlar. "Lucas'ı almaya gidelim mi, sonra yemek yeriz?"

"Yemeği ona götüreceğim."

Vitali şüpheyle gözlerini kısar. "Neden?" "O benim odamdan çıkmayacak."

"Roman, evde tamamen güvende." Vitali'nin sesi keskin. Ben hiçbir şey söylemiyorum.

Vitali'nin çenesi gerilir. "Peki. Eğer istediğin buysa."

İstediğim şey bu, ama sadece güvenlik nedeniyle değil. Lucas benim ve onun benim özel alanımda kalmasına ihtiyacım var.

Mutfağa doğru yürürken, Vitali'nin beni göz ucuyla izlediğini fark ettim. Ancak ona pek dikkat etmedim, çünkü

kadın gardiyan - Vitali ona Sasha diyordu - arkamızda yürüyordu ve bu hoşuma gitmiyordu, ayrıca şu anda kataloglamam gereken çok fazla çevresel bilgi vardı. Bu evin ne kadar büyük olduğunu unutmuştum.

Mutfak çok büyük ve aşırı aydınlık. Ocağın başında bir adam tencereyi karıştırıyor. Flanel gömleği ve kot pantolonunun üzerine giydiği önlüğe rağmen iri ve sert görünümlü bir adam. Dün gece odamın önünde duran adamdı. Quinn.

Mutfağa girdiğimizde başını kaldırıyor. Selam vermek için başını sallıyor, ama ifadesi temkinli. Tahta kaşığı tencerenin kenarına vurduğunda, kıvrılmış kolunun altındaki kolunun iç kısmında bir yanık izi görüyorum. Kaşığı bırakıyor.

Hiçbir şey söylememesi hoşuma gidiyor.

Ayrıca o sosun kokusunu da seviyorum. Ağzım sulanıyor. Belki de açım.

Vitali, birkaç plastik torbanın beklediği büyük yemek masasına gelmem için bana işaret eder. "Bunlar giysiler," der.

Sadece giysiler değil. Tuvalet malzemeleri, hatta kayganlaştırıcı bile var.

"Ayakkabı numarasını tahmin etmemin imkanı yoktu," diyor Quinn, sobanın yanından derin, sert bir sesle.

Ona keskin bir bakış atıyorum. Lucas için bu şeylere ihtiyacım vardı, ama kimsenin onu bu kadar düşünmesini pek sevmiyorum.

Quinn arkasını dönüp başka bir tencerenin kapağını kaldırıyor. Kaynayan su sesi duyuyorum. Vitali, Quinn'e "Roman ve Lucas odalarında yemek yiyecekler" diyor.

Quinn arkasına bakmadan başını sallar. "Tamam. Bir tepsi getirip kapının önüne bırakacağım."

Anladığını görünce biraz rahatladım. Çantaları alıp çıktım.

Yatak odasına dönerken kütüphanenin önünden geçiyorum. Kapalı çift kapının önünde duruyorum. Annem ve babam öldüğünden beri buraya girmedim. Annem bu odayı çok severdi.

Bana ve Vitali'ye yasal vasilik yapan Nonna Maria, kapıların açık kalmasında ısrar ederdi, ama sanırım Vitali onun ölümünden sonra kapıları kapatmış. Belki o da bu evi birazcık nefret ediyor.

Kapıları açıp içeri giriyorum. Çantaları yere bırakıp, renkli cam abajurlu bir lambayı yakıyorum. Deri mobilyalar, şömine ve kalabalık raflar ışıkla dolarken, içimde garip bir his uyandırıyor. Bunu görmezden gelip raflara bakmaya gidiyorum.

Kitapların çoğu eski ve şık görünüyor, ama bir bölümde paperback kitaplar olduğunu hatırlıyorum. Önünde çömeliyorum. *Starship Troopers*'ın bir kopyasını buluyorum, sonra...

Çantaları al, lambayı kapat ve kaç.

Yatak odasına geri döndüğümde, Lucas'ı kanepede buluyorum. Benim eski bordo renkli sweatshirt'ümü giymiş. Dizlerini sweatshirt'ün içine çekmiş, çıplak ayakları kanepede duruyor. Beni görünce rahatlamış görünüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Neden endişelendiğini anlamıyorum. Geri dönmeyeceğimi mi sandı?

Çantaları kanepenin yanındaki yere koydum. Ona uzandım. Anında uzandı, kanepeden fırladı ve kollarını boynuma doladı. Yüzünü bana gömdü ve bacaklarını gövdem etrafına doladı. Titriyordu.

Dönüp kanepeye oturuyorum, onu kollarımda tutuyorum. Bana daha sıkı sarılıyor. Sırtını okşuyorum. Saçlarını okşuyorum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Kafasını salladı. Bana söylemek istemiyordu. Ya da belki cevabı bilmiyordu. O sakinleşene kadar onu kucakladım. Ben de kendimi rahatlamış hissettim. Gerginliğim geçene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Lucas boynumu öpmeye başlar. Onun dışında kimsenin boynuma dokunmasına izin vermem, ama ona bu kadar güvenebildiğim için mutluyum çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Penisim sertleşirken, bana karşı sallanmaya başlar. Boynumu öperek yukarı doğru ilerler. Kafamı ona doğru eğip çenemi ısırmasına izin veririm.

Koridorda ayak sesleri duyulduğunda ikimiz de donup kalırız. Lucas'ı kucağımdan kaldırıp kanepenin kenarına oturturum. Kalkıp kapıya doğru sessizce yürürüm. Muhtemelen Quinn'in yemeğimizi getirdiğini biliyorum, ama bu, odanın dışında birinin olmasını kabul ettiğim anlamına gelmez, özellikle de geri döndüğümde Lucas'a o kadar dalmıştım ki kapıyı kilitlemeyi unutmuştum.

Kapının arkasında beklerim, biri içeri girmeye çalışırsa hazır olmak için. Ayak sesleri durur. Kapının dışında tabakların çıkardığı hafif bir ses duyulur. Quinn hiçbir şey söylemez, kapıyı bile çalmaz. Sadece gider.

Ayak sesleri uzaklaştığında, kapıyı açtım ve büyük bir gümüş tepside tabaklar olduğunu gördüm. Tepsiyi yatak odasına götürdüm ve ayağımla kapıyı kapattım. Sürgülü cam kapıların yanında bir masa vardı, ama tepsiyi büyük halının ortasına, yere koydum. Kapıyı kilitlemek için geri dönerken, Lucas tepsinin yanında yere diz çöktü ve tabakları açmaya başladı.

"Ooh," diye haykırır. "Bu gerçekten çok güzel kokuyor."

Ona doğru yürürken, gözleri yemeklerden bana kaydı. Gözleri, eşofmanımın önünü şişiren penisime odaklandı. Kafamı salladım. Önce yemek yiyeceğiz

Lucas'ın yanına yere oturup, onun yemekleri incelemesini izlerken, onun heyecanından keyif alıyorum. Kalın kesilmiş makarna ile Bolognese, kavrulmuş karışık sebzeler ve çıtır çıtır ekmek var.

Lucas bekleyen tabaklardan birini doldurur. Bana uzattığında kaşlarımı çatarım. Bu iş böyle yürümez. Benim onaylamadığımı görmezden gelir, ben de o kendi yemeğini alırken tabağı tutarım.

Bir elimle yemek yiyorum çünkü diğer elim Lucas'ın üzerinde olmalı. Bana yaklaştığına bakılırsa yemeği beğendiği belli. Elim uyluklarından kalçasına doğru kayıyor. Kalçasından kasıklarına doğru ilerliyor ve parmaklarımı testislerine koyuyorum.

"Yemeye devam et," diye söylüyorum, o durakladığında. "Bu çok dikkatimi dağıtıyor," diye cevaplıyor.

Onaylayan bir ses çıkarırım. Öyle olduğundan eminim, ama durmayacağım. Yakınlığımızı hissetmem gerekiyor. Vücudunun tepki verdiğini hissetmem gerekiyor. Şimdilik penisini rahat bırakıyorum, ama testisleri parmaklarımın altında şişiyor, bu yüzden sertleştiğini biliyorum. Benim penisim de sert ve ağrıyor, ama ona dokunmuyorum.

Biraz daha ekmek yiyorum. Bolonez sosu lezzetli ama çok ağır. Midem bulanmasın istiyorum.

Lucas yemeyi bırakır ve vücudu sallanırken tabağını tutarak oturur. Gözleri kapalıdır. Nefesi ağırlaşmıştır.

Tabağını elinden alıp masaya koyuyorum. Kalkarken, geri geleceğimi bilmesi için kafasına dokunuyorum. Yağlayıcıyı bulana kadar çantalardan birini karıştırıyorum. Giysilerimi çıkarıyorum. Çıplak olarak yanına döndüğümde, yürürken sallanan çıplak penisime bakıyor. Dudakları aralanıyor. İhtiyacı olan bir ses çıkarıyor.

Ona ulaşmadan ayağa kalkıyor. Yine bana uzanıyor. Hayatımda hiçbir şeyin, onun bunu yaptığı zaman hissettiğim mutluluğu bana vermediğini düşünüyorum. Onu kucaklıyorum, kendime doğru çekiyorum. Daha önce yaptığı gibi bacaklarını belime doluyor.

Yerçekimi ağır penisimi aşağı çekiyor, ben de onu tutup kıkına sıkıştırıyorum, onu yatağa taşıırken sürtünme ve basıncın ikimizi de tahrik etmesine izin veriyorum. Bana sıkıca sarılarak yumuşak bir şekilde miyavlıyor. Bana ihtiyaç duymasını seviyorum. Şu anda burada olmasaydı, bana bu şekilde ihtiyaç duymasa ne yapardım bilmiyorum.

Yatağa oturduğumda, sikimin başı onun deliğinden uzaklaşıyor. Üstüne oturuyor ve hafifçe sallanıyor.

Sweatshirt'ünü çekmeye başlıyorum. Onu görmem lazım. Kumaşın üzerinden sikinin çıkıntısını hissetmekten daha fazlasına ihtiyacım var. Onun tenine ihtiyacım var. Sweatshirt'ünü çıkarmama ve atmama yardım ediyor. Boğazını emmeye başladığımda başını geriye atıyor. Çıplak sikini karnıma vuruyor.

Yatağa düşürdüğüm kayganlaştırıcıyı alıp elimde biraz sıkıyorum. Onun altına uzanıp penisimi ve deliğini kayganlaştırıyorum. Artık benim için çok kolay açılıyor. İçine girebilmem için kendini kaldırıyor. Alnı omzuma düşüyor. Penisimi onun altına kaldırdığımda, üzerine çöküyor.

Beni içine alırken büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Gözleri heyecandan kararmış. Nefesi hızlanmış. Beni içine almak için gevşiyor. Onun zevkini izlemek benimkini de yoğunlaştırıyor.

Tamamen içine girdiğimde, titreyerek bana sarılıyor ve aç, açgözlü sesler çıkarıyor. Kollarımı ona doluyorum ve zevk dalgalarının içimi kaplamasına izin veriyorum.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmaya karar veriyorum. Yatağın daha yukarısına kayıyorum ve sırt üstü yatıyorum. Lucas, penisim onun içinde hareket edince bir çığlık atarak öne doğru eğiliyor. Kendini tutarken elleri göğsüme dayanıyor.

Kalçalarını tutup onu daha iyi bir pozisyona getiriyorum. Bana biraz emin olamadan bakıyor.

"Beni sür," diyorum ona sertçe.

İnler ve sallanmaya başlar. Altından ona doğru itmeye ve ellerimle kalçalarını yönlendirmeye başladığımda, daha fazla güven kazanır. Üzerimde kendini sikmeye başlar, sertçe sallanır, kaldırır ve daldırır.

Sikinin sızıp seğirmesini izliyorum. Taşakları dolu ve sert, karnıma çarpıyor. Sesleri daha yüksek ve daha hızlı oluyor.

Bu şekilde boşalamam, ama yine de çok iyi hissettiriyor ve manzarayı seviyorum. Tüm vücudunu, her kasılmasını, hareketlerinin her nüansını görebiliyorum. Dudaklarını ısırışını izliyorum, sonra boşalırken çığlık atarak ağzını açışını izliyorum. Sert penisinden kremi damlalar sızıyor, yüksekçe fışkırıyor ve kasılmış karnıma düşüyor.

Bu beni *neredeyse* boşaltıyor, ama pozisyon benim için çok itaatkar, tamamen kendimi bırakamıyorum. Yine de onun boşalmasına izin veriyorum ve boşalırken testislerinin ve penisinin her nabzını açgözlülükle izliyorum.

Aniden öne doğru düşüyor. Onu yakalayıp bana yaslanmasına izin veriyorum. Sert penisim, kıcının sıkı sıcaklığında ağrıyor. Ama bekleyebilirim. Titremesine ve gevşemesine izin veriyorum.

Penisim hala onun içinde sertken, onun tekrar sertleşmesi uzun sürmüyor. Siktir, vücudunun bu kadar duyarlı olmasını seviyorum. O çok seksi.

Ondan kurtulup altından kayarak çıkıyorum ve onu karnının üstüne bırakıyorum. Yumuşak bir şekilde inliyor, tahrik olmuş ama halsiz, ben de üstüne uzanıyorum. Bir kolumu onun altına kaydırıp boğazını tutuyorum ve sikimi onun açgözlü, titrek deliğine geri sokuyorum. İçeri girerken inliyor. Ama bu onun son yumuşak anı oluyor.

Boğazını sıkıyorum, omzunu ısıyorum ve onu sikmeye başlıyorum. Ben onun kıkına girip çıkarken, o yüksek sesle ve ihtiyaç içinde inliyor. Yatağa sabitlenmiş, sikini çarşaflara sürüyor. Sert bir şekilde boşalıyor, altımda çırpınıyor. Kıçı sikimi sıkıyor ama ben boşalmıyorum.

Üzgün olduğumu fark etmemiştim, ama şimdi saldırganlığım yükselirken bunu hissediyorum. Onu daha sert ve daha hızlı sikiyorum. Bu onun için çok fazla. Ben ona vurmaya devam ederken, o yatağa inliyor, yatağı tırmalıyor.

Sonra tekrar çığlık atıyor, bana o kadar sertçe direniyor ki saldırganlığım pathiyor ve ben de kalçalarımı ileri doğru iterek bağıriyorum, sıcak bir şekilde fişkırırken sikimi onun içine derinlemesine gömüyorum. Orgazmımın dalgaları beni parçalarken kalçalarım tekrar tekrar sarsılıyor.

Neredeyse bayılıyorum, titreyerek yere yığılırken zar zor kendimi tutuyorum. Lucas altımda nefes nefese ve titriyor. Ondan çıkıp onu yanına çeviriyorum. Onu kendime doğru çekiyorum. Yaklaşıyor, orgazmının artçı sarsıntıları boyunca bana sarılıyor.

Saçlarını okşuyorum ve sakinleşene kadar onu sallıyorum. İkimiz de sakinleşene kadar.

YİRMİ

Roman

Bir şeyler ters gidiyor ve ben anlamıyorum.

Lucas ve ben birkaç gündür buradayız ve bu, hayatımın en güzel günleri oldu. İyi yemekler yiyoruz ve rahat bir yatak var. Kanepemiz ve banyomuz var. Pencerelerimiz var. Hatta terasımız da var ve *dışarıda oturabiliriz*.

Televizyonun sesini sevmiyorum, bu yüzden ilk denemeden sonra bir daha izlemedik, ama yanımda çok sayıda kitap getirdim. *Çok sayıda*. Gün boyu seks yapıyoruz ve sonrasında temizlik yapıyoruz. Temiz kıyafetlerimiz var. Kimse bizi rahatsız etmiyor veya incitmiyor.

Her şey çok, çok iyi.

Öyleyse neden odadan çıkmasına izin vermemesi onu bu kadar rahatsız ediyor?

Kütüphaneye ya da mutfığa gitmesine gerek yok. İsteddiği her şeyi ona getiririm. Spor salonundan serbest ağırlıklar bile getirdim, böylece egzersiz yapabiliriz.

Ama her gün biraz daha üzülüyor. Onu daha da kötüleştirdiği için odadan çıkmamaya çalıştım, ama şu anda başka seçeneğim yok.

"Ne kadar sürecek?" Lucas yatakta bağdaş kurup otururken soruyor. Ben kanepede oturmuş botlarımı bağlıyorum.

"Bilmiyorum. Belki birkaç saat."

"Tehlikeli olmadığına emin misin?"

"Eminim."

Vitali, Liam Crowley'i yakaladı. Beni ve Lucas'ı esir alan kişi o olmadığı için pek umursamıyorum. Onu hokey stadyumunda görmeden önce hiç görmemiştim ve o zaman da iyi bakamamıştım. O benim odak noktam değildi. Odak noktam Oscar'dı ve o öldü, Briggs de öyle. O'Neil de ve diğer muhafızların çoğu da.

Şu anda tek odak noktam Lucas.

Ama Vitali, Liam Crowley'i sorgulamak için onunla birlikte gitmemi istiyor. Bunun onun için neden önemli olduğunu bilmiyorum.

Neden kabul ettiğimi de bilmiyorum.

Sanırım şiddete ihtiyacım var.

Lucas'la burada yaşadığım huzuru seviyorum. Daha fazlasını, daha fazlasını istiyorum. Ama içimde korkunç ve yıkıcı bir şey var. İçimde biriktiğini hissediyorum. Lucas'ın yanında ortaya çıkmasını istemiyorum.

Kanepeden kalkıp ceketimi alıyorum. Çıplak olmayı tercih ederim, ama artık kemer takmam gerekse de eski kıyafetlerime yeniden alışmaya başladım. Hiç şişman olmadığımından eminim, bu yüzden bu durum beni biraz şaşırtıyor, ama her şey bana oldukça iyi oluyor.

Lucas'a bakmadan kapıya doğru yürüyorum. Zihnimde bir değişim oluyor. Gerginleşiyorum, keskinleşiyorum.

"Dikkatli ol," Lucas kapı kolunu tuttuğumda arkamdan sesleniyor.

Duruyorum. Ona bakıyorum. Gözleri mutsuz ve bu hoşuma gitmiyor, ama temiz bir tişört ve rahat bir eşofman giymiş halini görmek hoşuma gidiyor. Yanağındaki morluğun kaybolmuş olması hoşuma gidiyor.

Bu görüntüyü zihnime alıp orada saklıyorum. Kapıyı açıp çıkıyorum, bunu yanımda götürebildiğim için mutluyum, Lucas'ın ben dönene kadar burada, güvende ve emniyette olacağını bildiğim için mutluyum.

* * *

Arabadan indiğimde, yolculuktan dolayı titriyorum. Görüntü ve seslerle daha iyi başa çıkabiliyorum, ama yine de aşırı yükleniyorum. Çevremdeki her türlü bilgiyi yakalamam gerektiğini hissediyorum ve bu bilgiler çok hızlı geliyor.

Bu mücadelemi sakladığımı fark ediyorum. Bu alışkanlığın geri dönmesi hoş değil. Tamamen filtrelenmemiş olmaya alışmıştım. Lucas'la bile bu özgürlüğü hissetmiştim, çünkü o beni böyle tanımıştı. Beni başka bir şekilde tanımadan önce beni bu şekilde kabul etmişti.

Ama Vitali...

O, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde kendimi fark etmemi sağlıyor. Beni eskiden tanıyordu. Farkı görüyor, bu yüzden onun yanındayken farkı hissediyorum.

Sasha'yı takip ederek eski boks salonuna giriyoruz. Ring ve kum torbaları hala kullanılıyor gibi görünüyor, ama bu daha çok görünüş için. Burası öldürmek için bir yer.

Soyunma odasına yöneliyoruz. Kapıda nöbet tutan bir adam duvardan uzaklaşıyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "İnanmamıştım."

"Joe," Vitali, sanki önceden bir şey konuşmuşlar gibi uyarıyor. Joe'nun bakışlarından anladığım kadarıyla, ben de öyle düşünüyorum.

Onu tanıdığımı sanıyorum, ama emin değilim. Geçmişimin çoğunu sildim. Bazıları geri geliyor. Bazıları gelmiyor.

Kanalizasyon sesleri ve yalvarışlar eşliğinde soyunma odasına giriyoruz. Duş alanına doğru yürürken, kafam karışık bir tür déjà vu yaşıyorum. Bu yerle ilgili anılarım — Vitali, babamız ve amcamızla burada çalışmak — Crowley'in deposundaki duş alanıyla ilgili anılarla karışıyor. Hepsini kafamdan uzaklaştırıyorum.

Yaklaştığımızda, tanıdık gelen başka bir adam, metal sandalyeye bağlanmış adamın üzerine yağın suyu kapatır. Liam Crowley'in saçları kafasına yapışmış ve sıırıslıklam beyaz gömleği şişkin karnına yapışmıştır. Titremesi ve inlemesi, suyun buz gibi olduğunu gösteriyor.

"Bilmediğimi söyledim!" diye bağırıyor, gözleri Vitali ile benim arasında gidip geliyor. "Hokey stadyumundaki maça kadar hiçbir zaman dahil olmadım!"

Vitali o kadar hızlı hareket ediyor ki, kardeşim aniden Crowley'in yanına gelip boğazına bıçak dayadığında neredeyse Crowley kadar şaşırıyorum.

"Dinle, seni pislik. Buraya soruları cevaplamaya geldin. Sadece sana sorulduğunda konuşacaksın. Anladın mı?"

Crowley, jilet gibi keskin bıçağı kaçınmak için başını geriye eğdi, ama yine de hafifçe başını salladı.

"Güzel."

Vitali bıçağı Crowley'in boynundan göğsüne doğru sürükler ve onu ağlatan bir kan izi bırakır. Bıçak, göğsündeki meme ucunun görünür kısmına yerleşir.

"İlk soru: Kuzenin Oscar, kardeşimizi ne zaman aldı?" "Geçen yaz.

Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum."

"Peki Oscar onu nereden aldı?"

"Bilmiyorum... ahhh!" Crowley bıçak batınca çığlık attı. "Doğu Avrupa'da bir yerden. Bir hapishaneden! Lütfen yapma! Dur!"

"Doğu Avrupa'nın neresinde?" diye sorar

Vitali. "Bilmiyorum, yemin ederim!"

"Bu hapishaneyi kim yönetiyor?"

"Bilmiyorum!" Crowley hıçkırarak ağlar.

"Sana bir şey söyle yoksa..."

"Oscar, yeraltı dövüş çetesi olduğunu söyledi. Dövüşler gladyatör dövüşleri gibiydi."

Bu sorgulamadan ne beklediğimi bilmiyorum, ama nedense, bunun benimle ilgili olacağını beklemiyordum. Böyle olacağını beklemiyordum.

Ben volta atmaya başladığımda, Vitali'nin koyu renkli gözleri bana kayar, sonra tekrar Crowley'e odaklanır.

"Gladyatör dövüşü gibi derken ne demek istiyorsun?" "Dövüş. Büyük dövüşler. Ölümüne. Çok para."

Aklımdan birdenbire bir görüntü geçer. Karanlık bir yerde parlayan sert ışık. Bizi çevreleyen, yukarıdaki seyircilerden ayıran dairesel taş duvarlar. Kum. Kan. Çığlıklar.

"Ve kuzenin kardeşimi bu... hapishaneden aldı." Vitali "satın aldı" demek istemiyor. "Nasıl?"

"Onun için para ödedi. Milyonlarca. Onun dövüşünü görmüştü. Oscar onun bir Constantine olduğunu bilmiyordu! Asla..."

"Oscar ondan ne istiyordu?" Vitali'nin sesi keskinleşiyor.

"Onu dövüşmek için. Para için. O yenilmezdi. Ona Canavar derlerdi. Yıllardır hapishane arenasında dövüşüyordu."

Hâlâ volta atıyorum ama faydası yok. Boks torbam yok. Sessiz bir alanım yok. Lucas yok.

İçimdeki her şey gittikçe daha da gerginleşiyor. Daha fazla baskı. Daha fazla ısı. Daha fazla öfke.

Vitali neden bunu soruyor?

"Kardeşim bu hapishaneye nasıl girdi?" diye soruyor Vitali. Sesi keskin ama kontrollü.

Ancak ben kendimi kontrol edemiyorum. Duş alanına yeni birinin girdiğini görsem bile, bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Kim olduğunu ve elinin silahının üzerinde olduğunu bilsem bile. Belki amcam Vitali'nin görmediği şeyi görüyor, benim patlamak üzere olduğumu.

Crowley ağlayarak, "Bilmiyorum. Oscar'ın bildiğini bile bilmiyorum. Kardeşinin kim olduğunu bilmiyordu. Kardeşin hiç söylemedi. Oscar hiç konuşmadığını söyledi. *Yemin ederim*, Oscar bilseydi onu asla satın almazdı... *Lütfen*, bir anlaşma yapabiliriz."

"Adamlarınız benim mülküme girdi. Kardeşimi öldürmek için kapımdan geçtiler."

Ama sadece ben değil. Lucas da. O gece ölebilirdi.

Üç adımda Crowley'e ulaştım. Bir kükremeyele onu ve bağlı olduğu sandalyeyi yerden kaldırdım. Vitali, çığlık atan adamı yere çarptığımda geriye sıçradı. Kafası fayanslara çarptı. Onu kaldırdım ve tekrar yere çarptım.

Ve bir kez daha.

Ne yaptığımı unuttum. Böyle çıldırdığımda, öfkem kendiliğinden yoğunlaşır. İçimde başka hiçbir şey kalmaz.

Bu yüzden hapishane arenasından sağ çıktım. Bu yüzden bana Canavar diyorlardı.

Sandalye kırılır ve o kadar sert bir şekilde geri sekerek omzumun üzerinden uçar. Durmam. Kan sıçırıyor. Vücut gevşek. Onu fayanslara vurmak artık tatmin edici gelmediğinde, kükreyerek onu duş kabinine fırlatırım.

Ben onlara doğru ilerlerken insanlar geri çekiliyor.

Bana tasma takmayı unutmuşlar. Hepsini öldürebilirim.

İleri doğru ilerliyorum. Bir adam yoluma çıkıyor. Ellerim yumruk halinde. Hırıldarken dudağım kıvrılıyor.

"Roman."

Tanıdık bir sesle adımları duyuyorum. Yüzünü görüyorum, geçmişten bir yüz.

Bu hiç mantıklı değil.

"Roman."

Kardeşimi - kardeşim mi? - yeleğinin kenarlarından tutuyorum. Gözleri şiddetle parlıyor. Tutulmaktan hoşlanmıyor. Benimle kavga etmek istiyor.

Ama kavga etmiyor. Tekrar adımları söylüyor. Yaklaşan adımları geri çeviriyor.

Onu bırakıyorum.

Yeleğini düzeltir. "Hadi" der ve hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıkarız.

Amcamız Anton spor salonunun ana bölümünde bize katılır. Vitali yükseltilmiş boks ringinin kenarına yaslanmış. Yine volta atmaya başlarım.

İkisinin de beni izlediğini hissediyorum.

"Hala hayatta olması bir mucize," diye mırıldanıyor Anton. Sanırım beni kastediyor, çünkü Liam Crowley kesinlikle öldü.

"Şaka yapmıyorum," diye Vitali onaylar.

"Crowley'den pek bilgi alamamışsın gibi görünüyor." "Daha net bir resim," diyor Vitali. "Eyleme geçirilebilir bilgi yok."

"Fark etmez. DiMaggios'ların yaptığını biliyoruz."

Vitali onaylar gibi mırıldanıyor.

"Bütün bu zaman boyunca böyle miydi?" diye sorar

Anton. "O iyi."

"İyi görünmüyor. Belki ona yardım etmen gerekir." "Ben hallederim."

"Tehlikeli olabilir."

"Hallederim dedim lan. Senin bu işe karışacak..."

"Ağzına dikkat et, Vitali. Bu aileyi kimin yönettiğini unutma."

Bu sözler beni onlara doğru geri dönmeme neden oldu. Amcamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Onunla ilgili anılarım çocukluğumda kalmış olmalı, çünkü bana yaşlı görünüyordu, dört yılın açıklayabileceğinden daha yaşlı. Saçları çoğunlukla griydi. Yüzü, hala Yunan erkeklerine özgü sert bir yakışıklılığa sahip olsa da, yıpranmıştı. Hatırladığımdan daha kısaydı.

Hâlâ ondan nefret ediyorum. Yıllardır onu düşünmemiş olsam da, bunu zihnimden hiç silemedim. Nefret hâlâ orada, sanki bir kenara bırakmıştım da şimdi tekrar elime almışım gibi. Her zamanki gibi yakıyor.

Anton geri adım atmıyor, ama benden uzaklaşıyor. Aramıza giren Vitali, kapıya doğru başını eğen Vitali. Her zamanki gibi, sanki kas hafızam devreye girmiş gibi, Vitali'yi takip ediyorum.

Spor salonundan çıkıp, nisan gecesinin soğuk ve nemli havasında arabaya doğru yürüdük. Vitali sürücü koltuğuna oturdu. Bizi buraya Sasha getirmişti, ama o bir süre çöp atmakla meşgul olacaktı.

Ya da belki, Vitali arabayı çalıştırıp bana göz ucuyla bakarken fark ediyorum ki, beni diğer insanlardan uzak tutmak istiyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor bana yola çıkarken.

"Lucas," diye cevap veriyorum, düşünmeme bile gerek kalmadan. Tek istediğim, başka hiçbir şeyin olmadığı güvenli, özel alanımıza, ona geri dönmek.

YİRMİ BİR

Lucas

Bu oda muhteşem. Bütün ev muhteşem. Vitali bana sorular sorduğu ilk gece bunu pek anlamamıştım. O zamanlar, bu evin büyüklüğü ve ihtişamı bana tehditkar gelmişti. Ama şimdi kütüphanede kocaman, yumuşacık bir koltukta kıvrılmış durumdayım. Tam bir kütüphane.

Burada saatlerce vakit geçirebilirim. Belki de çoktan geçirdim. Roman'ın... kuralını çiğnemeye karar verdiğimde, sanırım buna kural demeliyim, planım tüm evi gezmekti. Buna başladım. Bir kısmını gördüm. Ama bu odayı bulduğum anda, kendimi kaptırdım.

Roman tüm kitapları buradan alıyor. Binlerce kitap olmalı. Burada günlerimi geçirebilirim, ve sadece kitaplar yüzünden değil. Koyu renkli ahşap ve deri mobilyalar, şömine ve renkli cam abajurlu lambalarla bu odanın eski moda havasını seviyorum.

Kütüphaneler benim gibi, hiçbir yere ait olmayan insanlar için sığınak gibidir.

Lisedeyken, tüm öğle aralarımı kütüphanede geçirirdim. Güreş sezonu dışında, tüm öğleden sonralarımı halk kütüphanesinde geçirirdim. Gerçek arkadaşlarım yoktu ve evde, Frank'in benim varlığımı yok sayabilmesi için odamda kapalı kalmaktan nefret ederdim.

Roman'ın beni farklı bir nedenden dolayı kapalı tuttuğunu biliyorum, ama her gittiğinde, Frank'in evinde yaşarken sürekli hissettiğim o ağır, korkunç duyguyu hissediyorum.

Bu gece de yine o his içime sızmaya başladı. Kendimi yatakta kıvrılmış, eskisi gibi sessiz ve hareketsiz buldum, ama bir şey oldu. O kadar ani oldu ki, hiç hazırlıklı değildim.

Birdenbire *çok* sinirlendim. Yorganı bir kenara attım ve yataktan fırladım. Başucundaki lambayı kapıp odanın diğer ucuna fırlattım. Lambanın duvara çarpıp parçalanması, içimde bir şeyleri kırdı.

Kısa bir süre önce birini bıçaklayarak öldürdüğümü aniden hatırladım. Eğer bunu yapabilecek durumda olsaydım, kilitli bile olmayan bir kapıyı açabilecek durumda olduğumu fark ettim.

bir kapıyı açabileceğimi fark ettim.

Ben de öyle yaptım.

Koridorda hızla ilerlerken, ana merdivenlerden birinin koşarak çıktığını duyunca öfkeli adımlarım durdu. Adam beni görünce durdu. Onu Roman ve benim buraya geldiğimiz gece tanıyordum. İri ve korkutucu biriydi ve odama dönmem için vereceği herhangi bir emri reddetmeye hazırlandım.

Ama o emir hiç gelmedi. Adam geri çekilmekle kalmadı, gözlerinde bir onay işareti bile gördüm. Yürümeye devam ettim ve onun az önce koştuğu merdivenlerden aşağı indim. Adam beni evin içinde takip etti, ama aramızda iyi bir mesafe bıraktı ve benimle hiç konuşmadı.

Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, ama kütüphaneye girdiğimden beri onu görmedim.

Evin herhangi bir yerinde bir kapı sesi duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Uzaktan sesler ve ardından ayak sesleri duyduğumda, Frank'in evinde yaptığım gibi yatak odasına koşma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Roman'ın kızacağını biliyorum ama...

O kapıda belirdiğinde irkiliyorum. Yüzü kanla kaplı ve öfkeli. Kaşları çatılmış, koyu renkli gözleri yanıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

İçimde savunmaya geçme dürtüsü uyanıyor ama kendimi basitçe "Okuyorum" diye cevap vermeye zorluyorum.

Burun delikleri genişliyor. "Sana odamızda kalmanı söylemiştim."

Roman'dan öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen sessizliğin kelimelerden daha güçlü olduğudur, bu yüzden cevap vermiyorum. Odada kalmamı söylediğini biliyorum. Ben de bunun doğru olmadığını söylüyorum.

O homurdanır ve bana doğru yürümeye başlar.

Onun öfkesiyle karşı karşıya kaldığımda, bir tür ironi hissediyorum. Roman, üvey babamdan çok daha korkutucu ve sonsuz derecede daha tehlikeli. Ama üvey babamın yaklaşımı beni korkuturken, Roman'ınki korkutmuyor.

Frank beni küçük ve istenmeyen hissettirirdi. Roman ise tam tersini hissettiriyor. Benim yerimi hak ettiğime inanmamı sağlayan Roman. Beni sevdiğimi hissettiren Roman.

Bu yüzden, üzerime çöktüğünde ve elini boğazıma doladığında, ona boyun eğmiyorum. Sıkmaya başladığında, ondan korkmuyorum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum, çünkü beni sevdiğini biliyorum.

Onun sevgisi karanlık. Yoğun. Sahiplenici.

İhtiyacım olan her şey.

Bir bakıma, beni kontrol etmek istemesini, beni sahiplenmeyi bu kadar önemsemesini bile seviyorum. Ama ona izin veremem. Boyun eğemem. Eğilmeyeceğim. Ama biliyorum, kesinlikle biliyorum ki *o* eğilecek.

Ve öyle de oluyor.

Elini boğazıma nazikçe koyana kadar sıkı tutuşunu gevşetir. Gözleri ısırap doludur. Yüzüne kan sıçramamış olsa bile, ifadesinden bu gece bir şeylerin olduğunu anlarım.

Ona, "O odada kalmayacağım" diyorum.

"Ama orası *iyi*" diyor.

"Benim için değil."

Gözleri yüzümde bir oraya bir buraya kayıyor. Anlamıyor. Kendimi açıklamaya çalışabilirim, ama açıklama pek önemli değil. Önemli olan, söylediklerimi kabul etmesi.

Gözlerimiz uzun süre birbirine kilitli kalır. Gözlerindeki değişimi görüyorum, öfkesinin nasıl azaldığını, kafasındaki karışıklığın nasıl kabullenmeye dönüştüğünü. Beni tutup sandalyeden kaldırdığında, hayal kırıklığı kalbimi sıkıştırır. Beni yukarı çıkaracağını düşünürüm.

Ama öyle yapmaz. Dönüp beni kucağına oturtur. Ben de çapraz olarak otururum. Yüzümü boynuna yaslarım. Bir elimi ceketinin içine sokup göğüs kafesine dolanırım.

Kollarını bana doluyor. Titriyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Gömleğinin üzerinden parmağımla kaburgalarını okşuyorum. Anladığımı söylemek için boynunu öpüyorum.

"Mutsuz olmanı istemiyorum," diyor.

"Biliyorum."

Ona iyi olup olmadığını sormak istiyorum, ama iyi olmadığını anlayabiliyorum, bu yüzden sadece dakikaların geçmesini bekliyorum. Yakınlığımızın geri dönmesine izin veriyorum.

Derin bir nefes alırken göğsü bana doğru itiyor. Rahatlamaya başlıyor.

"Okumamı ister misin?" diye soruyorum. Ona kitap okumamı seviyor. Ben de seviyorum.

"Evet," diyor. Sonra, "Bir dakika, ne okuyorsun?" "*The Stand*."

"Siktir."

"*Winnie-the-Pooh'un* harika bir kopyasını da buldum, eğer onu tercih edersen." Kulağımla ısıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Biraz. Ama sesleri taklit etmeyi seviyorum."

"Sesleri taklit etmeni seviyorum."

"Öyle mi?" diye soruyorum, memnuniyetle. Bana bunu hiç söylememiştir. "Evet. Kitap nerede?"

"Sandalyenin yanında."

O eğilir, benden uzaklaşırken kasları hareket eder. Ona bakmak için dönerek yüzündeki kanı merakla ve endişeyle incelerim.

"O kan kimin?"

"Liam Crowley'in," diye cevaplar ve bana kitabı uzatır.

"Senin değil mi?"

"Hayır."

Bu konu hakkında konuşmak istemediğini anlıyorum, bu yüzden konuyu kapatıyorum. Önemli olan tek şey, onun yaralanmamış olması ve tam olarak iyi olmasa da sakinleşiyor olması. Kendine geliyor. Bu yeterli.

Kitabı kucağıma koyuyorum ama henüz açmıyorum. "Burası harika bir oda," diyorum.

"Evet."

"Biri bu odayı gerçekten çok sevmiş," diyorum, ondan bir şeyler öğrenmeyi umarak.

Sessizleşir. Yutkunduğunu hissediyorum. Boğazını temizler. "Annem," diye sessizce cevaplar.

Elimle göğsündeki kalın kasları ovuşturuyorum. Bundan daha fazlasını söylemesini beklemiyorum, ama "O da sesleri taklit etmede çok iyiydi" diyor.

Yüzümü eğip boğazına burnumu sürüyorum. Bana bakıyor. Yüzü hala kanla kaplı olsa da gözleri yumuşak.

"Bana kitap oku" diyor, ben de okuyorum.

YİRMİ İKİ

Roman

Işıkları açmadan önce banyo kapısını kapatıyorum. Lucas'ı uyandırmak istemiyorum. Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor.

Kaçındığım şeyin farkındalığı zihnimde giderek büyüyor. Kendimi her gördüğümde. Vitali'nin bana nasıl baktığını her gördüğümde.

Burada asıl yapmam gereken şey dışında her şeyi yaparken, birkaç dakika daha bundan kaçınıyorum. Hatta tıraş makinesini alışıģım gibi, sadece hissederek kullanıyorum.

Bitirdiğimde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Tıraş makinesini bıraktığımda elim titriyor.

Sonra aynaya bakıyorum.

Bana bakan kişinin aslında bir insan olduğunu fark ettiğimde garip bir kopukluk hissediyorum.

Bunu bilmem, bir şekilde bunu beklemediğim gerçeğini değıştirmiyor. Ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

İnsan olmaktan *vazgeçerek*, olan her şeyin insan olmayan bir bedene olmasını sağlayarak hayatta kaldım.

Ama aynada yansıyan insan bedeni, yaralı ve çok zayıf ama inkar edilemez bir şekilde insan, insan yüzlü. Ve gözleri... korkmuş.

Yansımanın paniğe kapıldığını izliyorum. Göğsünün inip kalkmaya, midesinin kasılmaya başladığını görüyorum. Uzaklardan, acı çekme sesleri duyuyorum.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde gözlerimi kapatıyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum. O zarar görmüş insan olamam.

Aniden, o şey *olmadığım*, güçlü, tehlikeli ve dokunulmaz olduğum hücreme geri dönmek istiyorum. Kimsenin boynuma şok tasmaı takmadan bana dokunmaya cesaret edemediğı hücreme.

"Roman."

Gözlerim birden açılır. İçimde öfke alevlenir. Korkunç, insanlık dışı bir kükreme çıkar ağzımdan. Sonra aynada istediğim şeyi görürüm: hayatta kalmak için dönüştüğüm canavar. Bu beni rahatlatmalı, ama rahatlatmaz, çünkü

Lucas'ın korkmuş ve endişeli bir şekilde bana yaklaştığını görüyorum. Ve canavarın dokunulmaz olmadığı ortaya çıkıyor, çünkü Lucas'ın eli sırtıma konuyor.

Yaptığı şey çok tehlikeli, çok tehlikeli, ama umursamıyor gibi görünüyor. Canavar, yani ben, ona zarar vermeyecekmiş gibi arkama geçiyor.

Aynada kollarının beni sardığını izliyorum. Cildi benimkinden daha açık. Daha ince yapılı. Çok güzel.

Bir an için, yaralı, vahşi bedenimin onunkiyle ne kadar uyumsuz olduğunu düşünüyorum

ama bunun ne kadar doğru hissettirdiğiyle bağdaştıramıyorum.

Sonunda, nefesim onun nefesine uyum sağlar. Başparmakları beni okşar, hem yara izlerini hem de zarar görmemiş cildi okşar, ikisini de aynı şekilde kabul eder. Gövdesi ve yüzü sırtımı kesen yara izlerine bastırılır. Hiçbir zaman yara izleri hakkında soru sormaz. Nedense bunun benim konuşabileceğim bir konu olmadığını bilir, henüz değil, belki de asla. O çok sezgiseldir. O çok ... sevgi dolu.

Derin bir nefes alıp veriyorum.

Gözlerimi onların yansımasına kaldırıyorum. Kendimi bir anda tüm yönlerimle görebilene kadar bakışlarımı onlardan ayırmıyorum. Karışık. Karmaşık.

Rahatladığımı söyleyemem, ama sakın bir şekilde yüzümü çevirebilecek duruma geliyorum. Lucas'ın elini tutup onu duşa doğru çekiyorum.

Suyu açtığımda, "Çişimi yapmam lazım" diyor.

Onaylayarak homurdanırım ama elini bırakmam. Serbest elimi duşun altına tutar, su sıcaklığını kontrol ederken Lucas'a bakarım.

Yüzünde anlayışın belirdiğini görüyorum. Kaşları kalkıyor. Dudakları açılıyor. Yanakları kızarıyor. Kafasını sallayıp uzaklaşmasını bekliyorum. Ama öyle yapmıyor ve beni duşa takip ederken, penisinin biraz kalınlaştığını görüyorum. Duşa girdiğimizde benimki de tepki vermeye başlıyor.

Lucas'ı kendime doğru çekiyorum, sırtı bana dönük. Omzunun üzerinden aşağıya bakarak penisini izliyorum, ellerimi göğsünde ve karnında gezdiriyorum. Ona dokunduğumda penisi şişiyor. Nefesi hızlanıyor. Penisinin tabanını masaj yapıyorum. Elimi aşağıya uzatıp testislerini avuçlayıp yuvarlayıp duruyorum. Yarı sertleştğinde, penisini nazikçe elimle tutuyorum.

Nefesinin hızından, ne istediğimi anladığını anlıyorum, ama bunu yapıp yapamayacağını bilmiyorum. Diğer kolumu göğsüne dolayarak onu bana sıkıca sarıyorum. Başımı eğip boynunu öpmeye başlıyorum.

Ondan aşırı güven ve samimiyet istiyorum. Boyun eğmeyi de. Onu öpmeye devam ediyorum. Ondan buna ihtiyacım var ve o da bana veriyor.

Yumuşak sesler çıkarmaya başlar. Teslim olurken, kendini bırakırken nefes alır. Yarı sert penisini tutarken işemesini izlerken, ona sözsüz bir şekilde övgü dolu sözler fısıldarım. Kendi penisim, onun kığına sıkışmış halde tamamen sertleşir. O kadar yoğun bir yakınlık ki, sonunda ikimiz de titriyoruz.

Lucas kollarımda dönüp bana sokulur. Islak saçlarını okşar ve onu öperken, vücutlarımızın arasından uzanıp ikimizin de sikini elimle tutarım. Birbirimize sürtünerek nefes nefese kalana kadar okşarım. Onun sikini benimkine vurur. Genelde böyle bir şeyden boşalamam, ama onun itaatkar, samimi hareketinin ardından, boşalacağımı biliyorum. Çok yaklaştım. Tek ihtiyacım olan şey

Lucas bana doğru bağırır. Penisi benimkine çarparak, elimde sıcak bir şekilde fişkirirken, onu bana doğru çekip sert, sarsıcı darbelerle boşalmaya başlarım. Vücudumuzla yarattığımız dar, yakın alanda karşılıklı orgazmımızı yaşarız.

Sonrasında uzun süre kollarımızı birbirimize dolayarak öylece kalırız. Şu anda kendini savunmasız hissettiğini biliyorum. Ben de öyle hissediyorum. Ama şimdi, onun benden çok daha önce farkına vardığı şeyi ben de anlıyorum. O benimle güvende, ben de onunla güvendeyim.

YİRMİ ÜÇ Roman

Lucas'ın evde özgürce dolaşmasına alışmaya çalışıyorum. Bu adalet ya da hakkaniyet meselesi değil. Açıkçası, bunların hiçbirini umurumda değil. Ancak o benim için önemli ve onu hapsedmek onu mutsuz ediyordu.

Bunu tam olarak anlamıyorum, ama önemli değil. Onun mutlu olmasına ihtiyacım var.

Aslında, başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Ama günlerimi sadece Lucas ile doldurmak istesem de, Constantine evrenine geri çekiliyorum. Her şey Liam Crowley'i öldürmekle başladı. Bir suç ailesinin üyesini ortadan kaldırmak her zaman sorun çıkarır.

Bu tür şeyler tekrar başıma geliyor, çünkü Vitali beni bu işe karıştırdı. Crowley'in oğluyla görüştü. Vitali için yalan söylemek en kolayı olurdu, ama bu onun tarzı değil. Anton yalan söylerdi, ama Vitali bu özel durumu amcamızdan çoktan ele geçirmişti. Vitali, Crowley'in oğluna gerçeği söyledi ve ona Constantine'lerle bir savaşın nasıl sonuçlanacağını tam olarak anlattı.

O taraftan sorun çıkması beklenmez, ama DiMaggioslar başka bir hikaye. Yakalanmadan önce rakiptik. Şimdi ise düşmanız. Son dört yılda, görünüşe göre, her iki tarafta da saldırılar, yakalamalar ve işkence, toprak anlaşmazlıkları ve herkesin işlerinin kesintiye uğraması yaşandı.

Bu eskiden benim hayatımdı ve şimdi bana geri dönmeye başlıyor, ama garip bir şekilde bölünmüş bir şekilde. Sanki, kısa süreliğine, ortam yeterince sessizse, kendimin o kısmına erişebiliyorum.

Ancak bu erişimin kesilmesi çok da zor değil. Her zaman ani oluyor, sanki başka bir halime geri dönüyormuşum gibi. Bazen tamamen hareketsiz kalıyorum. Bazen eşyaları kırıyorum.

Birkaç gün önce Vitali beni ilk kez gece kulübümüze götürdüğünde, bir süre iyiydim, sonra aniden kapıdan çıkıp sokağa çıktım ve nedenini bilmiyorum.

Lucas'a bu olaylardan hiç bahsetmedim, ama sanki o her şeyi anlıyor gibi geliyor. Her nasılsa, neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyor ve bana veriyor.

Ben de ona ihtiyacı olanı vermeye çalışıyorum, ama bunu fark etmekte o kadar iyi değilim, özellikle de benim ihtiyacımla çeliştiğinde.

Onu kontrol edebileceğim alanlarda istiyorum. Tüm evi böyle bir alan olarak görmeye *çalışıyorum*. Kütüphaneye alıştım. Spor salonu ve sauna hâlâ üzerinde çalışıyorum, ama genel olarak iyi gidiyorum.

Ama lanet mutfak.

Grand Central İstasyonu gibi ve Lucas tam ortasında olmayı seviyor.

Orada ilk kez kahvaltı yaptığımızda, sadece ikimiz vardık ve Lucas ne yemek istediğine karar vermeden önce mutfakın her santimetresini keşfederken iki kapı ve dört pencereyi gözetlemek yorucu olsa da, başardım. Bu onun için önemliydi ve ben elimden gelenin en iyisini yaptım.

Ancak bir sonraki sefer mutfakta yemek yediğimizde, *başka insanlar* da vardı. Lucas, sürekli peşinde olmamı tolere etti ve sürekli ona dokunmama izin verdiği için bu durumu atlatabildim.

Ama o daha fazla özgürlük istiyor. Yemek yapmayı seviyor gibi görünüyor ve onu birkaç kez mutfakta tek başına, Sasha'dan onun için almasını istediğim telefonda tariflere bakarken buldum. Bundan hoşlanmıyorum, ama elleri, gömleği ve yüzü unla kaplıyken çok mutlu oluyor.

Bu akşam eve döndüğümde mutfaktan sesler geldiğini duyunca, Lucas'ın da aynı şekilde meşgul olduğunu düşünerek oraya yöneldim.

Gerçekten de öyle.

Mutfak adasında durmuş, sanırım kurabiye hamuru hazırlıyordu.

Bu sorun değil.

Sorun olan, Quinn'in de mutfakta olması.

Ben kapıda görüldüğümde Quinn sebzeleri yıkarken başını kaldırıyor.

Ona homurdandığımda hareketsiz kalıyor.

"Roman," diyor Lucas.

Dikkatimi ona çeviriyorum ama Quinn'i gözümün ucuyla izlemeye devam ediyorum.

Lucas derin bir nefes aldı. Başının belada olduğunu biliyordu, ama yine de konuştu.

"Quinn ben geldiğimde zaten burada çalışıyordu" diyor. Lucas'a doğru yaklaşıyorum. "Ve sen yine de buraya geldin."

"Evet. Bazen diğer insanlarla birlikte olmak güzel. Beni hiç rahatsız etmedi. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

İçimde yeni, çirkin bir duygu beliriyor. "Ama onunla konuşmasını ister miydin?"

"Yanlış anlıyorsun," diyor, öfkemdeki değişimi açıkça hissederek.

Quinn suyu kapatır ve ayrılmak üzereymiş gibi hareket eder. Ona keskin bir bakış atarım. "Gidemezsin. Lucas seni burada istiyor."

Quinn hareketsiz kalır, temkinli ama korkmuş değil. Dikkatimi Lucas'a geri çeviririm ve yanaklarında kızarıklık olduğunu fark ederim. Nefesi hızlanmıştı.

Yavaş ve avcı gibi yaklaşıyorum. Olanları anlamasını istiyorum. Kaçmasını bekliyorum ama kaçmıyor. Bana güvendiği için mi? Yoksa bunu istediği için mi?

Ona ulaştığımda titrer. Onu tezgaha dayarım. Açık hindistancevizi yağı kavanozuna uzanıp biraz aldığımda, nefesini tutar. Daha önce emin olmasa da, artık emindir.

Eşofmanını aşağı çekiyorum, hem çekici kıcını hem de sert sikini ortaya çıkarıyorum. Demek bunu istiyor.

Bu beni sinirlendiriyor.

Parmaklarımı Lucas'ın kalçalarının arasına kaydırıp deliğini kısa bir süre yağladıktan sonra parmaklarımı içine sokuyorum. Onu makas gibi açıyorum. Çılgılık atmasına rağmen, elime doğru itiyor. Pantolonumun fermuarını açıp sert sikimi tutup yağladığımda, Lucas tezgaha yaslanıyor.

Sikim kıcının arasına bastırdıkça nefes nefese kalıyor. İçine girmeye başladığımda inliyor. İçine girerken bana açılıyor. İyi hissettiriyor, ama ben çoğunlukla etrafımdaki şeylere odaklanıyorum. Kendini tamamen bu işe adan Lucas. Ara sıra bize bakış atan Quinn. Her ihtimale karşı kapı girişleri.

Lucas'ı sismeye başladığımda, bu zevkten çok bir amaç. Ama Lucas inleyip bana sıkıca sarıldıkça zevk yine de içime sızıyor.

Elimi boynuna doladım ve onu bana doğru çekerek, derin darbelerle kıcına saldırmaya devam ettim.

"Onun izlemesinden hoşlanıyor musun?" Lucas'ın kulağına dişlerimi sıkarak fısıldarım.

Tek aldığım inilti olunca, öfkeyle homurdanıyorum ve o çaresizce küçük sesler çıkarana, kıvranana ve bir ayağını adanın kenarına dayayana kadar onu daha sert sikiyorum. Penisi bolca akıyor ve prostatına tekrar çarptığımda, sperm fişkırıyor.

Bu manzara beni omzunu sertçe ısırmaya ve kıkına çekik gibi vurmaya itti. Kızarmış sikinden daha fazla sperm fıskırdı ve bu kadarı fazla geldi. Bağıryorum ve kendimi onun içine daha derine gömüyorum, yükümü kıkına boşaltıyorum. Sikim sert, öfkeli bir şekilde boşalırken yukarı doğru geriliyorum. Prostatına vuruyor olmalı çünkü her nabızla daha fazla akıyor, şimdi sikinin sert uzunluğu boyunca akarken o bana karşı inliyor ve kasılmalar yapıyor.

Hala o kadar kızgınım ki boğazını sıkıyorum, ama bu sadece onu titretir.

Ona karşı hırlıyorum, "Diğer erkeklerin yanında olmak istiyorsan, kıkında benim spermimle yapacaksın, böylece kime ait olduğunu hatırlarsın."

Buna ne cevap vereceğini bilmiyorum ama kesinlikle aldığım cevap değil. —Lucas yüzünü bana çevirip yumuşak, itaatkar, memnun bir ses çıkarıyor. Bu beni şaşırtıyor.

Lucas'ın boğazındaki tutuşumu gevşetiyorum. Onun kıkından çıkarken, ayağı adanın kenarından düşüyor. Bana dönüyor ve bana sokuluyor.

Onu kollarımın arasına alıp orada tutarken öfkem bir anda yok oluyor. Anlamıyorum, ama ona karşı yumuşamaktan kendimi alamıyorum. Saçlarını okşuyorum.

Adada bir havlu var. Onu alıp Lucas'ın kıkındaki fazla yağı temizliyorum. Benim ilgimden dolayı deliğinden biraz spermim akıyor, ama onu olduğu gibi bırakıyorum. Söylediğimde ciddiymdim. Orada olmasını istiyorum. Aramıza uzanıp, eşofmanını çekmeden önce onun sikini nazikçe temizliyorum.

Penisimi saklıyorum, fermuarımı çekip pantolonumu ilikliyorum. Lucas şimdi yanımda duruyor, belime tutunmuş. Bu, öfkemi biraz daha yatıştırıyor, ama hala kafam karışık. Onun davranışları yüzünden. Benimkiler yüzünden de.

Bu, ilk kez kıskançlık hissettiğim andı.

Lucas'a olan sahip olma duygum her zaman bir tür boşluk içindeydi. Her türlü tehdit dışarıdan geliyordu. Onun benden başka bir şey, başka birini isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Bu düşünce beni öfkeliendiriyordu.

Yine de... Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Belki de yanlış anlamışımdır diye düşünüyorum.

Bir hareket dikkatimi çekti. Lucas'ın da dikkatini çekti ve ikimiz de mutfağın karşısına, bize sırtını dönmüş, dirseklerini tezgaha dayamış duran Quinn'e baktık. Zor nefes alıyordu, belli ki sakinleşmeye çalışıyordu.

Lucas bana küçük, memnun bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu pek hoş değildi," diyor bana.

Ben homurdanıyorum. "Şimdi anladığına göre sorun yok."

Quinn, başı hala eğik halde, "Daha önce anlamamışım gibi değil ki," diye mırıldanır. Lucas'a uyarıcı bir bakış atarım. "Şimdi anladığın sürece sorun yok."

Lucas'ın gözlerinde yaramaz bir bakış belirir. Parmakları belimdeki kemerle oynamaya devam eder. "Bilmiyorum. Bana o dersi tekrar öğretmen gerekebilir."

Onu tezgaha sırtını dayayana kadar yönlendiriyorum. Ellerimi onun iki yanına koyarak onu orada tutuyorum. Yüzüm onun yüzüne birkaç santim yaklaşana kadar eğiliyorum.

Düşük, tehditkar bir sesle soruyorum, "Beni kışkırtmak mı istedin?"

Lucas'ın dudakları aralanır. Mavi gözleri hala tahrik yüzünden kararmıştır. "Evet dersem, beni tekrar becerir misin?"

"Tanrım," diye mırıldanır Quinn mutfağın diğer ucundan. Bize bakmadan arkasını döner ve hızla kapıya doğru yürür. Pantolonunun içindeki penisi gözle görülür şekilde sertleşmiştir, ama ona mesajımı verdim, bu yüzden onu bırakırım.

Dikkatimi Lucas'a geri çeviririm. "Bana gerçeği söyle. Beni kışkırtmak için mi onunla buradaydın, yoksa onu istediğin için mi?"

Şimdi Lucas sinirlenmiş görünüyor. "İkisi de değil. Buraya kurabiye yapmak için geldim. Bu evde başka insanlar da yaşıyor, Roman. Onlarla iletişim kuracağım. Lütfen benimle iletişim kurmaktan korkmalarını sağlama. Tabii senin tutsağın değilsem?"

Bunu beğenmediğim için ona kaşlarımı çattım. "Sen benim tutsağım değilsin, ama benim. Bunu anlamaman gerek."

Lucas başını eğerek boğazını bana uzatıyor, anladığını gösteriyor. Yüzümü boynuna yaklaştırıp ısırıp emiyorum. Ama ben ona iz bırakırken, eli boynumun arkasına dolanıyor, beni orada tutuyor, onun bana ait olduğu kadar benim de ona ait olduğumu belli ediyor.

YİRMİ DÖRT

Lucas

Roman, mutfakta beni o kadar ilkel ve alenen sahiplendikten sonra çok sakinleşti. Ben de sakinleştim.

O ana kadar ikimizin de ne kadar huzursuz olduğumuzun farkında değildim sanırım. İlişkımız izolasyon içinde başladı. Bu, Roman'ın sessizliği ile birleşince, ilişkimizin en temel, en ilkel, en derin yönlerimizden şekillendiği anlamına geliyordu. Koşullar ne kadar kötü olursa olsun, bu gerçeği seviyorum. Bizi şekillendiren her şey en yalın, en gerçek gerçektir.

Ama bunu izolasyonun dışına, daha karmaşık bir dünyaya taşımak korkutucuydu.

Roman için bu benim için olduğundan daha zor, elbette. Her ne kadar bunu onun yaralı vücudunda, gözlerinde, tepkilerinde ve sık sık sessizliğe dönmesinde *görebilsem de*, travmasının derinliğini tam olarak hayal edemiyorum.

Bazen ona veremeyeceğim bir yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Vitali de bunun için endişeleniyor sanırım. Ama yardım etmeye çalışmanın şu anda Roman'a fayda sağlamayacağını da biliyorum. Belki bir gün, hazır olduğunda, ama şu anda sadece zamana ihtiyacı var. Ve bana. Vitali'ye de, ama çoğunlukla bana, ve Roman'ın bana ihtiyacı olması, beni istemesi, beni sahiplenmesi kadar beni mutlu eden başka bir şey yok.

Mutfakta beni becerene kadar, ilişkimizi başlangıçtaki gibi tutmaya ne kadar çabaladığını fark etmemiştim. Bunu tam olarak anlamamıştım. Belki o da anlamamıştı.

O an aramızdaki şeyi pekiştirdi: onun arzusu ve benimki. Hayatta kalmak için izole tutulması gerekmiyor.

O ana kadar, benim de bu konuda endişeli olduğumu fark etmemiştim. Kendimi özgürlüğe olan tutkuma odaklamıştım, ama bunun arkasında bir korku gizliydi. Ve belki de bilinçaltında bir test.

Roman giderek daha fazla evden çıkıyor ve beni geride bırakıyor. Ne yaptığını nadiren biliyorum. Ona bir şey olacağından endişeleniyorum, ama aynı zamanda artık onun hayatına uymadığımı fark etmesinden de endişeleniyorum. Geri döndüğünde her zaman içim rahatlıyor, ama bir dahaki sefere yine endişelenmeye başlıyorum.

Dediğim gibi, bu bilinçaltında olan bir şey. Roman mutfakta, birinin önünde beni bu kadar sahiplenici bir şekilde becerene kadar bunun farkında değildim.

Bundan utanmıyorum bile. Hayatımda hiç bu kadar güvende ve yerimden emin hissetmemiştim.

Ve bu gerçekten çok seksi bir şeydi.

Şu anda yaptığımız şey, onun yaptığı şey de çok seksi. Roman'la olan yakınlığımız her zaman öyledir, duşta benim sikimi tuttuğu gibi. O zaman olduğu gibi, şimdi de elektrikli tıraş makinesini iç uyluklarımın üzerinde gezdirirken tahrik oluyorum.

Yatağın üzerinde havluların üstüne sırt üstü yatıyorum. Bunu banyoda yapmamız gerektiğini düşündüm, ama o benim rahat olmamı istedi. Rahattan da öteyim. İnanılmaz derecede tahrik oldum.

Bunun bir kısmı kasıklarımındaki tıraş makinesinin titreşimi. Bir kısmı Roman'ın ellerinin üzerimde olması ve bu eylemin saf samimiyeti. Bir kısmı da Roman'ın diz çökmüş olduğu, benim de tahrik olduğum, bacaklarımın arasına bakmak.

Bacaklarımı daha yukarı iterek deriyi gerginleştiriyor ve kasıklarımın testislerime kadar dikkatlice tıraş ediyor. Elini testislerime kaydırıyor ve sıkıca çekiyor. Jilet testislerime değdiğinde yeni bir heyecan dalgası beni sarıyor. O işini bitirdiğinde penisim ıslanıyor. Sonra penisimi tıraş ediyor.

"Siktir!" Penisim zonklarken nefes nefese kalıyorum.

Roman jileti uzaklaştırır ve penisimin ucunu çimdikler. "Boşalma," der.

Başım dönüyor, sersemlemişim. Gözlerimi kapatıp hayal kırıklığıyla inliyorum. "Lucas."

Gözlerimi açtığımda Roman'ın bana hem arzu hem de hakimiyetle baktığını gördüm. "Seni sikeceğim, ama beklemelisin" dedi.

"Bu çok iyi geliyor."

Biraz gülümsüyor. "İyi."

Gülümsemesi o kadar nadir ki, ona bakıp bu manzarayı içime çekiyorum. Bunu seviyorum. Onu seviyorum.

Bu farkındalık içimde kolayca yerleşti çünkü ben zaten biliyordum. Uzun zamandır biliyordum.

Onun da beni sevdiğini biliyorum. Bunu da, güvensizliğime rağmen, uzun zamandır biliyorum.

"Nasıl oluyor da vücudunda bu kadar az kıl var? Saçların ve sakalın çok gür, benden daha kıllı olman gerekirdi." diye soruyorum.

"Lazer," diyor basitçe.

"Oh." Bunu tahmin etmeliydim.

"Yıllar içinde biraz uzadı ama çok değil."

Sessizliğe geri dönüyorum, bunu benim için yapmasına izin vermekten memnunum, geçmişten bahsetmesinin onun için daha kolay hale gelmesinden mutluyum. Bu konu hakkında fazla konuşmuyor, ama eskisi gibi kendini kapatmıyor.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, o da benim aletimi tıraş ediyor. Roman bunu ilk önerdiğinde, kasıklarımın etrafına jilet değmesi beni tedirgin etmişti, ama o başladığı anda endişem kayboldu. Ona güveniyorum.

Penisimle işi bittiğinde, jileti kapatıp bir kenara koyuyor. Nemli bir havluyla beni temizliyor, sonra başka bir havluyla kuruluyor. Bezle yapılan sürtünme kalçalarımı kıvırıyor.

Seks yapmak için can atıyorum.

Bunun hayatımda bu kadar önemli hale geldiğine inanamıyorum. Bu, varlığından bile haberdar olmadığım, kendimin temel bir parçası.

Roman'dan önce çok sınırlı ve gerçekleşmemiş bir hayat yaşıyordum.

Beni dönmem için dürter, sonra dizlerimin üzerine kalkmama yardım eder. Başımı aşağıda tutarak ona kıcımlı sunarım. Roman yanaklarımı okşar, sonra ayırır. Tıraş makinesi tekrar çalışmaya başlar ve deliğimin etrafını dikkatlice tıraş eder. Pozisyon, titreşim, Roman'ın arkamdaki varlığı... O kadar çok akıyorum ki, gövdem boyunca aşağıya baktığımda, sikimden damlayan uzun bir ön sıvı ipliği görüyorum.

Bir süre sonra tıraş makinesi kapanır. Roman beni temizler. Başka biri olsaydı, bu beni utandırır. Oysa onunla... Siktir. Bayılıyorum. Onunla kendimi bırakıp "Sana ihtiyacım var. *Lütfen*." diye sızlanabiliyorum.

Roman bacaklarımın arasına uzanıp testislerimi kavrar, inleyip sallanana kadar beni çeker. Neredeyse boşalacağım, ama o tekrar penisimin başını sıkıştırır. Hayal kırıklığıyla inlerim. Hiç böyle tahrik edilmemiştim.

"Kal," diye emreder ve benden çekilir, her şeyi temizler, hatta dizlerimin altındaki havluyu bile çeker.

Yataktan kalkar ve komodinin çekmecesini açar. Pozisyonumu koruyarak başımı çevirir ve eline kayganlaştırıcı sıvı sıkmasını izlerim. Elini kocaman, sert penisinin etrafına dolayarak kayganlaştırdığında inlerim. Bu manzarayı görünce daha fazla ön sıvı akar.

Penisi çok güzel. Onu içimde istiyorum.

Yine yatağa tırmanır ve arkamda diz çöker. Kaygan parmakları deliğimi okşar. Bu his inanılmazdır. Bana daha iyi, daha yoğun olacağını söylemişti

daha iyi, daha yoğun olacağını söylemişti, ama hiç bilmiyordum. Eli, kasıklarımdan testislerime ve damlayan sikine doğru kayıyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Sik beni," diye yalvarırım, kalın sik başı deliğimi dürtünce. "Lütfen, *şimdi*. Hazırlama, sadece... ahhh! Sik! Evet..." O benim vücuduma girerken uzun bir iniltiyle sesim kesilir. Kocaman sikini içime daha da derine sokarken çarşafılarına inlerim.

Yavaşça dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor. Titremeye başlıyorum çünkü iyi hissettiriyor ama yetmiyor. İhtiyacım var...

"Ahhh!" diye bağırıyorum, o beni sert ve derinden sikmeye başladığında. Her şeyi bırakıyorum. Kendimi o kadar tamamen teslim ediyorum ki, boşaldığımda bile kendimi tutmaya çalışmıyorum. Sadece sikimin nabızı atmasına ve fişkırmasına izin veriyorum ve Roman beni sikmeye devam ederken kendimi bunun ardından süzölmeye bırakıyorum.

Tekrar sertleşirken kendimden geçiyorum. Vücudumun ona nasıl tepki verdiği inanamıyorum.

Beni bir kez daha boşaltıyor. Bu seferki o kadar sert değil, ama beni başım dönüyor ve titriyor. Roman şimdi homurdanıyor, sertleşiyor. Beni becerirken parmakları kalçalarımın gömüyor.

Tekrar boşalacağımı sanmıyorum, ama içime derinlemesine girip penisi prostatıma sertçe çarptığında, çığlık atıp bir kez daha boşalıyorum. O ileri doğru hamle yaparken ben de ona karşı direniyorum, içime sıcak bir şekilde boşalıyor, prostatımı o kadar çok hissettiriyor ki, akılsızca kasılmalar ve daha fazla sperm fişkırtıyorum.

O kadar yoğun, o kadar ezici ki, Roman'ın penisi içime son damlasını boşaltırken bile ağlamaya başlıyorum. Her zamankinden daha hızlı çekiliyor. Beni kaldırıp kollarına alıyor. Ona sarılıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

Bana ihtiyacım olanı veriyor. Sessizliğini. Kabulünü. Sessizliğini.

Hazır olana kadar bekliyor, sonra sessizce soruyor, "İyi misin?"

Ona başımı sallıyorum. Saçımı okşuyor, belki de bunun hakkında konuşmak istemediğimi kabul ediyor. Ama onun anlamasını istiyorum.

"Beni kendimin içinde farklı bir yere götürüyorsun" diyorum. Ona kaşlarını çatıyorum.

Bu tam olarak doğru değil. Tekrar deniyorum. "Çok şey hissediyorum. Seninle birlikteyken." Göğsü bana doğru yükseliyor. "Ben de seninle birlikteyken çok şey hissediyorum."

"Kötü şeyler değil," diyorum çabucak. "Sadece çok güçlüler ve bazen bu biraz..."

"Korkutucu," diye tamamlar.

Ona yaslanarak rahatlarım, rahatlamışımıdır. "Evet."

Saçımı biraz daha okşuyor. Bir süre sonra, "Saçını kestirmen lazım," diyor. "Biliyorum. Berbat görünüyor."

Saçımı karıştırır. "Korkunç görünmüyor. Sadece dağınık." "Saç kesmede iyi misin?"

Roman burun kıvrır. "Sadece tıraş etmemi istiyorsan."

"Eyvah. Bu bana yakışmaz."

"Sana her şey yakışır. Sen güzelsin." Kahretsin.

Duygularım beni ele geçirirken yüzümü tekrar boynuna dayıyorum. Onun konuşma tarzı beni çok etkiliyor. Beni çok savunmasız hissettiriyor.

Derin bir nefes alır. Vücudunda gerginlik artar. İlk başta anlamam. Sonra şöyle der: "Seni bir yere götüreceğim."

Canlanıyorum, ona bakabilmek için geri çekiliyorum. "Gerçekten mi?"

Dudaklarında yine hafif bir gülümseme belirir, ama bu sefer eğlencesinde alaycı bir şey vardır. Ondan daha fazla duygu, daha fazla nüans görmek çok güzel.

"Bu fikir hoşuna gitti, değil mi?"

diye soruyor. "Mm-hm. Ayakkabı da lazım."

O iç çeker.

"Biliyorum." "Ee...?"

"Sanırım dışarı çıkacağız."

Yüzümde yayılan kocaman gülümsemeye Roman gözlerini kısar.

"Benimle burada olmaktan hoşlanmıyor musun?" diye sorar.

Ona yaklaşıp çenesinin altını ısırırım. "Evet. Ama seninle başka şeyler de yapmak istiyorum."

Roman başını geriye eğerek bana daha iyi erişim sağlar. "Bunu yapmaya devam edersen seni tekrar sikmem gerekecek."

Neredeyse ona tırmanarak boğazına saldırımı yoğunlaştırdım. Nefesi hızlandı. Ben ona bacaklarımı açarken elleri kalçamı kavradı. Penisini bana karşı sertleştirdi. Onu böyle tahrik edebilmeyi seviyorum.

O beni yatağa yatırıp tekrar içime girene kadar ona devam ettim.

YİRMİ BEŞ

Roman

Lucas için bu günü mahvetmemeye çalışıyorum çünkü onun için harika bir gün olduğunu anlayabiliyorum. Benim için ise, bu öğleden sonraki alışveriş, bir gardiyanı öldürdüğüm için cezalandırılmak üzere sırtım parçalanana kadar kırbaçlanarak iki gün boyunca prangada kaldığımdan daha işkence vericiydi.

Ve şimdi, Lucas'ın berber koltuğunda otururken *başka bir adamın ona dokunması...*

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Quinn'in, boş ve lüks berber dükkanında dolaşırken beni izlediğini hissedebiliyorum. Artık Quinn'le çoğunlukla sorunum yok. Mutfaktaki olaydan sonra, onun aslında güvenilir biri olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Ben yokken, evde Lucas'la birlikte kalan tek kişi genellikle Quinn oluyordu, bu yüzden bilinçaltımda onun güvenilir olduğunu zaten fark etmişim.

Gerçek şu ki, o olmasaydı bugün bu günü atlatamazdım. Tüm kapılar, pencereler ve insanlar varken, benim için göz kulak olmak çok zordu. Quinn her mağazada tetikte kaldı, benim fark edemediğim boşlukları kapattı ve dikkatimin en azından bir kısmını gerçekten dikkat etmek istediğim tek şeye, Lucas'a vermemi sağladı.

Para konusunda biraz inatçı davranıyor. Sanırım bir tür ikinci el mağazasında alışveriş yapmayı hayal etmişti. Ayakkabıların fiyatlarını görünce donakaldı. Onun üzerine eğilip, sınırlarını zorlamanın sırası olmadığını çok net bir şekilde belirtmek zorunda kaldım.

Yakalanmadan önce biriktirdiğim tüm param, ben yokken daha da arttı. Vitali ile ilk kez bu konuyu konuştuğumuzda bunun benim için bir anlamı yoktu, ama şimdi Lucas'a hak ettiği gibi bakmamı sağlayacağını anladığım için benim için kesinlikle bir anlam ifade ediyor.

Bugün, ona bunu yapmama izin vereceğini anlattım.

Onun boğulmuş hali, ona bakılmayı hak etmediğini düşündüren pislik üvey babasını öldürme kararlılığımı daha da güçlendirdi.

Lucas bunun aklından geçtiğini söylemedi, ama ben anladım.

Bu yüzden şu anda bu işi batırmamam lazım.

Ama lanet olsun, berberin elinden makası kapıp, benim erkeğime dokunduğu için boynuna saplamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Lucas berbere durmasını işaret edip sandalyeden kalkarken, açık kahverengi saç parçaları yere saçılırken, ben durdum. Bir şeyi mi kaçırdım? Berber bir hata mı yaptı?

Ancak Lucas'ın endişesi sadece bana odaklanmıştı. Bana doğru yürüdü, siyah pelerinin altından ellerini çekip göğsüme koydu.

"Her şey yolunda," diyor sessizce.

Boğazım düğümlenir. Kahretsin. Sonuçta her şeyi mahvediyorum. Gözlerimi kapatırım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Özür dilerim,"

diyorum ona. "Sorun

değil."

"Deniyorum."

"Biliyorum."

Titreyerek nefes alıp veriyorum. Lucas'ın elleri tüm bu süre boyunca göğsümde kalıyor. Kalbimin nasıl çarptığını hissedebiliyor olması hoşuma gitmiyor. Sanırım bütün gün böyle çarptı.

"Neredeyse bitti," diyor Lucas. "Güzel görünmesini istiyorum."

Bir saniye durup stili iyice inceliyorum. Üst kısmı daha uzun olan bir fade kesim. Dokulandırma neredeyse bitti ve evet, harika görünüyor. Lucas o kadar yakışıklı ki istediği her şeyi yapabilir, ama bu kesim boynunun çizgisini ve yüzünün hatlarını gerçekten ortaya çıkarıyor.

Onun arkasından, bizi gergin bir şekilde izleyen berber John'a bakıyorum. Onun iyi olduğunu *biliyorum*. Yıllar önce saçımı daha uzun tuttuğum zamanlarda saçımı o keserdi. Şimdi, buzzcut saç stilimle daha rahatım, ancak mahkum gibi görünmemek için fade stili verdim.

Dikkatimi tekrar Lucas'a veriyorum. "Gerçekten güzel görünüyor," diyorum. Gülümsüyor. "Öyle olacak."

"Öyle."

Beni hafifçe itti, ama neredeyse hiç sallanmadım. "Git otur. Lütfen, Roman."

"Tamam. Peki."

"Neredeyse bitti," diye hatırlatıyor bana.

Onaylayarak homurdanıyorum, ama Lucas benim itaat etmemi bekliyor. Onun için, başka hiç kimse için yapmayacağım şekilde itaat ettiğimin farkındayım.

Hapishaneye girmeden önce bile baş belasıydım, Vitali'ye sürekli amcamızın her şeyi yönetmesine izin vermemesi için baskı yapardım, sürekli zorlardım.

Ama Lucas'ın dediğini yapıyorum.

Kanepelerden birine doğru yürüdüm ve oturdum, vinil koltuk altımda gıcırdadı. Lucas berber koltuğuna dönerken, omzunun üzerinden bana baktı ve hafifçe gülümsedi.

Lucas'ın saçındaki iş devam ederken, dizimi sallıyorum ve dikkatimi ona ve sokağa bakan uzun cam pencereye bölüyorum. Quinn kapının yanında durmuş, o da sokağı izliyor.

Nisan havası serin olduğu için ceket giyiyor. Ceket, ön kollarındaki yanık izlerini gizliyor. Vücudunun gördüğüm tek kısmı bu, ama geri kalanını merak ediyorum, ona ne olduğunu merak ediyorum. Belki insanlar da beni merak ediyordur.

Saç kesimi bittiğinde Lucas bana gülümseyerek yaklaşır. Her şeyin bittiğine ve şiddet kullanmadan bu süreci atlattığıma rahatlayarak ayağa kalkarım.

Lucas da rahatlamış olmalı ki, bana sarılarak "Teşekkür ederim" diyor.

Kahretsin, ne tatlı. Onu hak etmediğimi biliyorum, ama onu asla, asla bırakmayacağım.

Ödemeyi yaptıktan sonra telefonuma bakıyorum — Tanrım, tekrar telefonum olması çok garip — ve zamanın azaldığını görüyorum. Bu akşam kulüpte Vitali ve Anton ile buluşmam gerekiyor. Önce Lucas'ı eve bırakacak vaktim yok. Quinn ile bir sorunu olmayacağını biliyorum, ama yine de bundan hoşlanmıyorum.

Lucas için arabanın kapısını açarken, sürücü tarafına doğru yürüyen Quinn, "Lucas'ı eve bırakmadan önce seni kulübe bırakırım" diyor.

Kafamı sallıyorum. "Yürürüm."

Quinn hoşuna gitmediğinden kaşlarını çatıyor ama ben onu görmezden gelip, açık araba kapısının yanında kaldırımda duran Lucas'a odaklanıyorum. O da kaşlarını çatmış.

Sinirlerim bozulmuş ve kendimi hasta hissediyorum, ve görünüşe göre bu durum istediğimden daha belirgin.

"İptal et," diye yalvarır Lucas.

Yine başımı sallıyorum. Constantine dünyasında yeniden yerimi almaya yeni başlamıştım. İlk başta bunu umursamamıştım, hatta ilk başta

bunu kafamda oturtamıyordum bile — ama şimdi durum farklı.

Constantine dünyası benim bildiğim bir dünya. Hücrem veya dövüş ringi dışında, ait olduğum tek dünya bu. Bu dünyaya geri dönüşüm pek de sorunsuz olmadı. Dürüst olmak gerekirse, hala hücreme geri dönmek istediğim anlar oluyor.

Ama...

Lucas'a bir hayat, iyi bir hayat vermek istiyorum. Ona bugün gibi daha fazla gün vermek istiyorum ve bunu ancak Constantine olarak yapabilirim.

Ona arka koltuğa geçmesini işaret ediyorum. Mutlu görünmüyor, ama içeri giriyor. Ona sağlayabileceğim hayat, her an birlikte olamayacağımız anlamına geliyor. Bundan nefret ediyorum, ama gerçek bu.

Kapıyı kapatıp uzaklaşmaya başlıyorum, çünkü arabayla uzaklaşırken onun beni terk etmesini izlemekten daha kolay. Ayrıca, Lucas'ın gözlerinin beni takip ettiğini anlayabiliyorum. Gergin olduğumu biliyor.

Bu yüzden yürümek istiyorum. Hareket etmek ve on beş dakika boyunca kimseyle etkileşime girmemek yardımcı olur umarım.

Yardımcı

olmuyor.

Hiç de
bile.

Şehrin duyusal kaosu - arabalar, ışıklar, binalar, kaldırımlardaki insanlar - ile daha iyi başa çıkıyordum, ama aşırı uyanık modumdan çıkamıyorum. Kulübe vardığımda, daha da gerginim.

Sasha kapıyı benim için açıyor ve ben rahat bir nefes alarak kulübe giriyorum. Henüz açılmadığı için içerisi loş ve sessiz. Benim yüzümden erken buluşuyoruz. En son buraya geldiğimde, tüm o gürültü, ışıklar ve insanlar arasında kafamda bir şey oldu. Déjà vu gibi bir şeydi, ama bir şekilde bağlantım koptu. Uyurgezer gibi sokağa çıktım.

Vitali bana yetişti ve gömleğimi yakaladı, beni kaldırıma çekerek yaklaşan bir arabanın önünden kurtardı. Normalde, böyle yakalanmak onu saldırmamı tetiklerdi, ama o kadar garip bir ruh halindeydim ki, sadece ona baktım. Onun benimle konuştuğunu bile duyamıyordum.

Ne olduğunu hiç anlamadım.

O olaydan beri ilk kez bu kulübe geliyorum. Vitali'nin viski doldurduğu bara yaklaşırken, kardeşimin bana bakışından onun da bunu düşündüğünü anlıyorum.

Ama bunu, barda bir kadeh şüphesiz Yunan şarabı içen amcamın önünde kesinlikle konuşmayacağız. Vitali'nin Anton'dan benim kadar nefret edip etmediğinden hiç emin olamadım, ama kesinlikle aynı sebepleri var. Ancak bu gerginlik ikimizden de önce var.

Vitali'ye göre, Anton ve babamız hiç anlaşılamıyordu. Çocukken bunun farkında değildim, ama Vitali farkındaydı, çünkü babamızın yerini alacak kişi olarak yetiştiriliyordu. Sonunda bunu kimsenin tahmin edemeyeceği kadar erken yapmak zorunda kaldı, bu yüzden babamızın ona işi öğrenmesi için bu kadar baskı yapması iyi oldu sanırım. On yedi yaşında Vitali, ailemizin bu kolunun başına geçti.

O yaşıta, Vitali'den başka kimse amcamıza karşı koyamazdı. O hazırlıklıydı ve Anton hakkında hiçbir yanlışlığı yoktu. Belki de bu yüzden amcamızın, onu ve annemizi, ayrıca Anton'un karısını ve oğlunu öldüren araba kazasından babamızı sorumlu tutmasına şaşırmadı. Anton'un da yas tuttuğunu anlıyorum, ama cenazede Vitali'nin yüzüne tokat atıp bunun babamızın günahı için olduğunu söylediği için onu asla affetmeyeceğim.

Sanırım o gün ilk kez kendimi kaybettim. Her şey bulanık ama Anton'un adamlarının beni yere yatırıp tuttuğunda Vitali'nin birinin kafasına silah dayayıp beni bırakmalarını sağladığını hatırlıyorum.

O günden beri Anton'dan nefret ediyorum. Dört yıl önce bile Vitali, Anton'un on katı kadar erkekti ve bu dengesizlik şimdi daha da belirgin.

Anton çok eski kafalı, sanki hala 1980'lerdeymiş gibi işleri yürütmek istiyor. Vitali olmasaydı, Constantine operasyonu tamamen çökecekti.

Eminim bu yüzden, yanında bir adamıyla aile toplantısında oturuyor, böylece büyük adam gibi görünebiliyor.

Ya da belki de benim yüzümdendir, çünkü benden nefret ettiğini biliyor ve benim geri dönmemle birlikte yine sayıca azınlıkta olduğunu biliyor. Tabii ki, Liam Crowley'e yaptıklarımı gördüğü gerçeği de var.

Hayatımda bir zamanlar, onun kaslarını kapıda bırakmaması hakkında alaycı yorumlar yapardım, ama o yanımın geri geleceğini sanmıyorum. Artık boş laflar etmiyorum.

"Bir şey ister misin?" Vitali, Anton'la aramda bir boşluk bırakarak oturduğumda soruyor.

Lucas ve ben kaçtığımızdan beri içki içme isteği duymuyorum, ama eskiden çok içerdim. Bu anı, diğer pek çok şey gibi şimdi de aklıma geliyor.

Geçmişin sürekli zihnime girip, onu şimdiki zamanla karşılaştırmak, tekrar tekrar hangisi olduğuma karar vermek zorunda kalmak çok yorucu. Bundan çok nefret ediyorum, ama beynim bunu yapmaya devam ediyor.

Şu anda sinirlerim o kadar gergin ki, nasıl karar vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden Vitali'nin sorusu karşısında donup kalıyorum.

Vitali biraz duruyor. Lucas kadar sezgisel değil, ama bana o kadar dikkat ediyor ki, şu anda biraz kendimde olmadığımı açıkça fark ediyor.

Tanrım, sadece eve gitmek istiyorum. Lucas'la birlikte olmak istiyorum. Yorgunum. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Vitali benden cevap almaya zorlamıyor. Sadece başka bir bardak alıyor. Beyaz gömleğinin kolunda bir kol düğmesi parlıyor. Manşetlerinden ve yakasından görünen dövmelelerine rağmen, keskin görünüyor. Kontrolü elinde tutuyor.

Ben hiç öyle olmadım, eskiden de.

Vitali bardağı bana doğru kaydırdağında, elim hem tanıdık hem de yabancı bir şekilde otomatik olarak bardağı kavırıyor. Kaçamadığım bir déjà vu daha. Gözlerim amcama kayıyor.

Henüz bana bir şey söylememiş olsa da, beni dikkatle izliyor. Aslında, onu boks salonunun soyunma odasında Crowley'i öldürdüğüm geceden beri ilk kez görüyorum. Dört yıldır aramızda tek kelime bile konuşulmadı.

"Demek hayattasın," diyor.

Elim bardağı sıkıca kavırıyor.

Vitali beni kurtarır: "Konuşmamız gereken şey bu." Tableti barın üzerinden kaydırarak Anton ile benim aramıza yerleştirir.

Ekranda, ne genç ne de yaşlı bir adam bir kafe terasında oturuyor. Kot pantolonu ve ceketini ile dikkat çekmeyen ve gizemli bir görünümü var. Siyah bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü yüzünü kısmen gizliyor.

"Bu da kim?" diye soruyor Anton.

"O FBI Özel Ajanı Martin Cohen," diyor Vitali. "Boston saha ofisinin başkanı."

"Ee?" diye sorar Anton.

"Yani." Vitali, kafede oturan Cohen'in başka bir fotoğrafına geçer, ama bu sefer yanında...

"Lanet olası Gavino DiMaggio," diye homurdanır Anton.

Gavino, DiMaggio ailesinin reisi. Vitali, uzun süredir devam eden düşmanlığımızı bana anlatmıştı. Ailelerimiz arasındaki gerginlik nesiller öncesine dayanıyor, ama babam ve Gavino, bölgeleri paylaşarak bir ateşkes anlaşması yapmışlardı. Bu ateşkes, ben yakalandığımda bozuldu.

Vitali o geceyle ilgili ayrıntıları sormaya başladı, ama ben hala o kısmı hatırlayamıyorum.

"Bu fotoğrafları kim çekti?" diye soruyor Anton.

"Adamlarımdan biri," diye cevapladı Vitali. "Roman geri döner dönmez DiMaggios'ları daha sıkı gözetim altına aldım. Şimdi Cohen'i iki adamla takip ettiriyorum."

Anton başını sallar. "Onları geri çek. Geçen ay batı yakasındaki ekibimize yapılan saldırıdan dolayı zaten eleman sıkıntısı çekiyoruz, adamlarımızın boş boş oturmasını istemiyorum."

"Onları geri çekmeyeceğim. Cohen'in DiMaggios'larla olan ilişkisini bilmemiz gerekiyor. Aslında, onun bilgisayarına, telefonuna, her şeyine girip hazırlıklı olmalıyız..."

"O kirli bir ajan, ne olmuş yani?" Anton sözünü keser. "Bu şehirde bir taş at, mutlaka birine isabet eder. Kendi cebimizde bir düzine var."

Vitali ve Anton tartışmaya devam ederken, sözleri artık bana ulaşmıyor. Onları *duyuyorum*, ama beynim artık onlara anlam yüklemiyor.

Aynı şekilde, nerede olduğumu hala görüyorum, ama kendimi ondan uzak hissediyorum, sanki kendi içimdeki bir alana çekiliyorum. Sorun şu ki, içimdeki her şey — geçmiş ve şimdiki olaylar, geçmiş ve şimdiki duygular — birbirine karışmış durumda.

Belki de bu yüzden kendimi viski bardağını dudaklarıma götürürken buluyorum —uzun zamandır uykuda olan bir alışkanlığın gücüyle.

Önce kokusu geliyor, biraz tatlı, biraz keskin. Sonra içki dilimi yakıyor ve burnumu yakıyor.

Tanıdık sesler duyuyorum.

Barın arkasındaki raflardaki şişelerden sızan ışıkları görüyorum.

Zaten karışık olan düşüncelerim, anlamını anlayamayacak kadar hızlı dönmeye başlar, o kadar hızlı ki, saatlerdir hissettiğim huzursuzluk ve mide bulantısı hissi, ağızımda tükürük birikene kadar yoğunlaşır.

Bu benim için bir uyarı olmalı, ama değil. Midem bulandığında ne olacağını hiç bilmiyorum.

Aniden yana dönüyorum. Kusarken bağırışlar duyuyorum. Hareket görüyorum. Ama tabure yere silah sesi gibi çarptığında, belimdeki kılıftan tabancamı çekiyorum.

Birisi barın üzerinden atlayarak, ben nişan almadan önce bana saldırır. Yere çarpıldığında silah elimden fırlar. Anında savaş moduna geçerim.

Rakibim hızlı ve acımasızdır, dikkatimi dağıtmak için yanıma yumruk atar, arkama dolanıp boğazımı sıkmaya çalışır. Onu omuzlamaya yetecek kadar ayağa kalkarım. Yere çakılır. Yüzüne yumruk atarım.

Muhafızlar kavgayı ayırmak için etrafıma toplanır, ama bu mantıklı değildir. Kavga bitmemiştir. Bitene kadar ringden çıkmam. Silahlar bana doğrultulur. Nedense rakibim onlara ateş etmemeleri için bağıırır.

Ona bir saniye verin! Ateş etmeyin lan!

Düşüncelerim yine dağılıyor. Göğsüm inip kalkıyor, başım dönüyor, kolumu geriye çekiyorum ve Vitali'ye bakıyorum. Eli, gömleğini tutan elimi kaplıyor. Onu bırakıyorum ve yere otururken kendimi serbest bırakıyorum.

Vitali yavaşça toparlanıyor. Diğerlerine geri çekilmeleri için işaret ediyor. Muhafızlar değil, en azından hapisane muhafızları değil, benim gardiyanlarım da değil. Sasha ve Anton'un korumaları. Anton'un kendisi.

Yukarı bakmıyorum, ama amcamın ayaklarını görüyorum. Yürüyüşünü. Zihnim yine karışıyor.

Gözlerimi zorla yukarı kaldırıyorum, gevşek pantolonundan takım elbisesine, temkinli, sert ve yakışıklı yüzüne bakıyorum. Bir saniye boyunca gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Gözlerinde bir soru var. Korku da. Korumasına bakıyor. Geri adım atıyor.

Anton, "Ona güvenilmez" diyor.

Vitali ona sert bir bakış atar ve ayağa kalkar. "Siktir et. Sadece zamana ihtiyacı var. Daha yeni döndü ve ona ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz."

"Aptal olma Vitali. O..."

"O benim kardeşim ve onu eve götürüyorum, o yüzden..." Vitali, saygısız bir şey söylemek üzereymiş gibi sözünü keser. O her zaman benden daha kontrollüydü.

Bana elini uzatır. Gergin vücut dilinden, bana saldıracağını beklediğini anlayabiliyorum, ama saldırmam. Elini de tutmam. Tutamam. Çok titriyorum ve onun bunu hissetmesini istemiyorum. Çok... utangaçım.

Bundan nefret ediyorum. Sadece geri dönmek istiyorum. Hücreme gitmek istiyorum. Bir köşede oturmak ya da yatağıma uzanmak ve her şeyin basit ve net olmasını istiyorum.

Yalnız kalmak
istiyorum. Ama bir
şekilde ayağa
kalkıyorum.

Gerisini pek takip etmiyorum. Konuşmalar var. Hareketlilik var. Vitali bardan bazı şeyler topluyor, sonra beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Soğuk hava beni biraz uyandırıyor, arabanın kapısını açıp arka koltuğa oturacak kadar. Vitali diğer tarafa biniyor, Sasha ise arabayı sürüyor.

Arka aynadan onun gözlerini görüyorum. Yanımdaki Vitali'nin gözlerini hissediyorum.

Bir süre sonra, "Sana yardım edebilecek birini arıyordum," diyor.

Tepki vermiyorum. Vitali ile konuşmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Vitali iç çekiyor. "Şu anda bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Boğazım düğümleniyor ve bundan nefret ediyorum. Keşke kızgın olsaydım. Kızgın olmak çok daha güvenli. Bunun yerine hissettiğim şey...

Siktir,
hissettiğim
şey... Korku.

Vitali'nin birine mesaj attığını belli belirsiz fark ediyorum. Geçen kilometreleri belli belirsiz fark ediyorum.

Eve varıyoruz. Arabadan iniyorum. Kapıya gidiyorum. Lucas kapıyı açtığında, çelişkili ihtiyaçlar birbiriyle çarpışıyor.

Yalnız kalmam
lazım. Ama aynı
zamanda...

Elini uzatıp elimi tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece benimle birlikte evin içinden geçip merdivenlerden odamıza çıkıyor. Kapıyı kapatıyor. Beni soymaya başlıyor.

Giysileri pek sevmediğimi biliyor. Çıplak olmayı tercih ederim. Daha rahat. Sahtecilik yok.

Ben gömleğimi çıkarırken, Lucas çömelip botlarımın bağcıklarını çözüyor. Onları ayaklarımla çıkarıyorum. Geri kalan giysilerimi de çıkarıp Lucas'la birlikte banyoya gidiyorum. Aynada kendimi görmemek için dişlerimi fırçalıyorum.

Lucas duşu açar. Beni de yanına çekip duşun altına gireriz. Biraz temas olsa da konuşmuyoruz ve samimi davranmıyoruz. Bu duş sadece kirleri yıkamak için. Sıfırlamak için.

Bitirip kurulanadıktan sonra yatağa giriyoruz. Lucas bana sarılıyor ve bu, yalnız olmaktan çok daha iyi.

Uzun süre bu şekilde kalmaya izin veriyorum. Bunun beni merkezlemesine ve sakinleştirmesine izin veriyorum. Onunla birlikte olmak güvenli. Beni bu şekilde görmesi sorun değil. Ona güveniyorum.

Lucas fısıldıyor, "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Ben cevap verirken acele etmiyor ya da sonunda konuşmaya başladığımda sinirlenmiyor, sadece "Vitali sana mesaj attı mı?" diye soruyor.

"Evet. Ama ne olduğunu söylemedi. Sadece..." "Ne?"

"Bana ihtiyacın olduğunu."

Utanç duygusu içimi kaplar, ama çabucak geçer çünkü bu duygu sadece Vitali ile ilgilidir, Lucas ile değil. Lucas'a ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım *var*.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Lucas'a kulüpten çıkıp sokağa çıktığımdan bahsetmedim çünkü bu onu endişelendirirdi. *Ben* endişeliyim. Birçok kez sinirlenmişim, ama sinirlenmek benim için mantıklıydı. Ancak bu tür bir şey...

Bu, gerçekten tuhaf bir şeyin ikinci kez olması. Açıklayamıyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Lucas, benim veremeyeceğim bir şeyi zorlamıyor, ama "Bugün benimle çok fazla zaman geçirdiğin için mi oldu?" diye soruyor.

"Hayır."

Lucas ikna olmamış gibi bir ses çıkarır, ama bu bir yalan değildir. Zaten gergin olmam beni daha savunmasız hale getirmiş olabilir, ama başka bir şey daha oldu. Sanırım alkoldü. Kokusu. Tadı. Beynimde bir şeyleri tetikledi.

Ona "Bugün seninle birlikte olmak çok hoşuma gitti" diyorum.

Lucas yine ikna olmamış gibi bir ses çıkarır ve şimdi ben de sinirlenirim. "Neden bana inanmıyorsun?"

Omuz silktiğini hissediyorum. "Senin için zordu." "Benim için zor olan şeyleri sevebilirim." "Evet, sanırım öyle."

İlk başta, onun sürekli şüphe duyması beni sinirlendiriyor. Ona yalan söylemiyorum ve o da bunu biliyor. Ama mesele ben değilim. Mesele, Lucas'ın benim onun için zorlandığım bir şeyi yapmamdan hoşnut olmaması.

"Bugün gibi günlerin daha çok olmasını istiyorum. Seni yemeğe çıkarmak istiyorum." "Gerçekten mi?"

"Lucas," diye inlerim. "Sadece bana inan."

"Ben sadece... Senin için iyi olmayan şeyler yapmamızı istemiyorum." "Seninle olmak benim için iyi."

Mutlu bir ses çıkarır ve elini yüzüme koyar. "Seni seviyorum, Roman."

Saçlarını okşuyorum. "Ben de seni seviyorum."

O bana sokulurken ve ben kollarımı ona dolarken, bu kelimeleri söylemenin, hatta duymasının ne kadar kolay olduğuna şaşıyorum. Annem öldüğünden beri kimseye bu kelimeleri söylemedim, Vitali'ye bile. Söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama uzun yıllar sessizlik içinde geçirdim. Gerçeklerin söylenmeden de var olabileceğini biliyorum ve bu gerçek Lucas ile benim aramda çoktan var olmuştu.

YİRMİ ALTI

Lucas

Bunun iyi bir fikir olduğuna hiç ikna olmadım, ama yine de eğlenmediğimi iddia etmeyeceğim. Kimse beni hiç yemeğe çıkarmamıştı.

Annem ve Frank sürekli dışarı çıkarlar, ama beni hiç götürmezlerdi. Onlarla gitmekten zevk alacağımı sanmıyorum.

Ama bu gece bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum.

Lüks İtalyan restoranına göz gezdiriyorum. Roman ve ben, romantik bir şekilde aydınlatılmış yemek salonunun büyük bir kısmını gören yarı özel bir köşede oturuyoruz. Şık giyimli garsonlar masalar arasında dolaşıyor, zarif kıyafetler giymiş müşteriler gümüş çatal ve kristal kadehlerini kaldırıyor.

Kendimi bilinçli hissetmeye başlıyorum. Burası bana göre değil. Güzel bir pantolon, parlak ayakkabılar ve soluk pembe bir gömlek giymiş olabilirim, pahalı bir saç kesimim olabilir, evet, güzel görünüyor, ama...

"Lucas."

Gözlerim masanın karşısındaki Roman'a kayıyor. Tanrım, ne kadar yakışıklı. Onu çıplakken seviyorum, ev kıyafetleriyle seviyorum, ama bunu da seviyorum: yakası açık siyah gömlek üzerine giydiği kömür grisi takım elbise. Sofistike tarzı, güzel ve erkeksi yüzünün yapısına çok yakışıyor ve bir şekilde yoğunluğu onu daha da çekici kılıyor.

O buraya ait. Bu, onun geldiği dünya. Aslında, bu restoran annesinin ailesinden birine ait ve bu yüzden kısa sürede özel bir masa ayırtabilmişiz.

Ancak ben...

Koyu renkli gözlerini kısarak Roman masanın üzerine eğildi. Kravatım olsaydı muhtemelen onu tutardı, ama yoktu, bu yüzden onun yerine çenemi tuttu. Hiçbir şey söylememesi beni şaşırtmadı. En önemli iletişimimiz her zaman sözsüzdü.

Şu anda ne demek istediğini biliyorum, tıpkı bana söylemeden önce beni sevdiğini bildiğim gibi. Ben ilk söylediğimde şok olmaması benim için çok önemliydi. Bu, onun da zaten bildiği anlamına geliyordu. Bu, ona kelimelerle söylemeden söylediğim ve onun bana zaten inandığı anlamına geliyordu.

Ama şu anda söylediği şey, benim buraya ait olduğum ve buna inanmamın daha zor olduğu.

An uzadıķça, gözlerinde başka bir gerçek görüyorum. Beni burada istiyor. Bana burada *ihtiyacı var*.

Bu onun için zor. O kadar zor ki, şimdiye kadar ne kadar zor olduğunu gizlemiş. Son buluşmamızı mahvettiğini düşündüğu gibi bu geceyi de mahvetmemek için çabalıyor. Ama son buluşmamızı hiç de mahvetmemişti. Onun koruyuculuğunu, sahipleniciliğini ve saf ilkelliğini seviyorum.

Bunu da mahvetmiyor ve onun böyle düşünmesine izin vermeyeceğim. Beni burada istiyor ve bu, buraya ait olduğumu kabul etmem için yeterli. Onun benim için burada olduğu gibi, ben de onun için burada olmak istiyorum.

Yumuşadığımı ve teslim olduğumu görünce çenemi bırakıyor. Eli benim elime düşüyor ve çekilmeden önce onu şarap kadehime götürüyor.

Gülümsüyorum. Bazen tuhaf bir şekilde tatlı olabiliyor.

Şarabı yudumluyorum. Aslında daha önce hiç şarap içmemiştim, ama denemek istedim. Yüzümü buruşturduğumda Roman, "Başka bir şey alabilirsin" diyor.

"Vazgeçmeye niyetim yok. Bu, zamanla alışılan bir tat olmalı, değil mi?"

O eğlenerek başını sallar. Onun eğlenmesi hoşuma gidiyor. Onun olumlu şeyler yaşamasını görmek çok güzel.

Korkunç koşulları nasıl dayandığına bakarak onun güçlü olduğunu zaten biliyordum, ama o koşullardan kurtulup işleri düzeltmek için bu kadar çok çalışmaya başlayana kadar onun ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim.

Onun motivasyonunun çoğunun ben olduğumu biliyorum. O da benim motivasyonum. O, güvensizliğimi bir kenara bırakıp çatalımı alıp, adını hatırlayamadığım deniz ürünlü makarna ziyafetine geri dönmemin nedeni. Ne olursa olsun, çok lezzetli.

Roman lazanyasına geri dönüyor. Yemek yerken onu göz ucuyla izliyorum ve gömleğime tereyağlı sosun bulaşmamasına dikkat ediyorum.

Neden onun yemek yemesini izlemeyi seviyorum? Garip bir şekilde büyüleyici. Çenesinin çalışışı ve yutkunuşu. Hücremizde bir kase pirinç ve tavuk paylaşıırken bile, onun yemek yemesini izlemeyi seviyordum. Neden bu kadar çekici geldiğini bilmiyorum.

Sürekli etrafına bakınıyor. Tetikte, pek rahat değil, ama ben onu rahat bırakıyorum. Her şeyin yolunda olduğunu, burada herkesin sadece yemek yediğini, Quinn'in her ihtimale karşı barda olduğunu söylememin bir faydası olmaz.

Ve akşam yemeği boyunca her Şey yolunda *gidiyor*. Kesinlikle mükemmel bir akşam. Roman hesabı ödediğinde ve kapıdan çıkıp serin Boston gecesine adım attığımızda her Şey yolunda. Arabamıza doğru yürürken her Şey yolunda.

Yürümek benim isteğimdi. Roman, Quinn'in arabayı getirmesini istedi, ama dışarıda olmak o kadar güzeldi ki, henüz vazgeçemedim.

Bu yüzden, silah sesi duyulduğunda, aslında suçlu benim.

Roman tehdidi fark ettiği için, ben bunu duyduğumda zaten yerdeyim. Gecenin keyifli yürüyüşünden birdenbire betona uzanmaya geçmek beynimde bir arıza yaratıyor. Karşılık verilen ateş karşısında içgüdüsel olarak başımı koruyorum. Roman yanımda çömelmiş, ateşle karşılık verirken vücuduyla beni koruyor.

Quinn, Roman'a arabaya binmesini bağırıyor. Kendimi kaldırılıp park yerine yarı sürüklenmiş buluyorum. Arabaya ulaştığımızda, başka bir silah sesi duyuluyor. Roman beni tekrar yere itiyor.

"Yere yat!" diye bağırıyor ve arabanın bagajının üzerinden atlayarak diğer tarafta birine saldırıyor.

Kalkmaya cesaret edemiyorum, ama arabanın altından Roman ve diğer adamın ayaklarını izliyorum. Hareketlerinden ve ayakkabılarından hangisinin Roman olduğunu anlayabiliyorum. O çok hızlı, güçlü ve agresif. Rakibi savunmada, silahı yere düşmeden önce kendini kurtarmaya çalışıyor.

Silahı almayı düşünürken biri kolumu tutar. Çığlık atarak kurtulmaya çalışırım ama o Quinn'dir. Beni bırakır ve arabanın kapısını açar. Ben içeri girene kadar Roman'ın rakibi kaçmıştır.

Quinn, Roman'a arabaya binmesi için bağırıyor.

Kapım kapanırken, Roman karşımdaki kapıyı açar ve vücuduyla kapının açılmasını engeller. Silahını elinde tutarak ve etrafını gözetleyerek, Quinn'in sürücü koltuğuna oturmasını bekler, sonra o da oturur. Quinn arabayı çalıştırırken, başımı tutup beni koltuğa bastırır.

Sokağa çıktıığımızda, Roman'ın elinin altında hareketsiz kalırım. Tek duyduğum ağır nefes alıp verme sesleridir. Benimki. Roman'ınki. Quinn'inki.

Sonra Roman sorar, "Lucas, yaralandın mı?" Beynim yeniden çalışmaya başlar.

"Hayır. Sen yaralandın mı?" "Hayır.

Quinn?"

"Sadece sıyrık."

Oturmaya çalışıyorum ama Roman baskı uygulayarak beni aşağıda tutuyor. Rahatlayıp ona aşağıda kalacağımı gösterdiğimde, eli omzuma kayıyor.

Durumdan endişe duyuyorum, ancak saldırının hedefi kesinlikle ben olmadığım halde, korunan kişinin ben olmam beni çok etkiliyor. Roman'ın beni öncelikli tutmasına şaşırmadım, çünkü bunu daha önce de birçok kez, çeşitli şekillerde yapmıştı, ama yine de bu benim için garip bir durum. Önemli biri olarak.

Roman'ın boş eli ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkarır. Bir mesaj gönderir. Cevap hemen gelir.

"Ee?" Quinn, Roman'ın ne tür bir mesaj göndereceğini biliyormuş gibi sorar. Roman, "Vitali çoktan oraya gitti" diye cevaplar.

YİRMİ YEDİ

Roman

"Neredeyiz?" Lucas durduğumuzda sorar. Muhtemelen malikaneye gideceğimizi düşünmüş ve hedefimize çoktan ulaşmış olmamıza şaşırmıştır.

"Kulübümüz," diyorum ona, elimi omzunda tutarak, Quinn arabadan inerken ona sessiz kalmasını işaret ediyorum.

Lucas daha fazla bilgi istemiyor ve ben de buna seviniyorum. Konuşmak benim için hâlâ o kadar kolay değil, özellikle de stresli olduğumda. Kendimi konuşmaya zorlamam gerekiyor ve bu da konsantrasyon gerektiriyor. Şu anda konsantre olacak vaktim yok. Kızgın olmaya bile vaktim yok. Henüz değil.

Arabadan inerken, Lucas'a hareket etmemesi için elimi bastırarak işaret ediyorum.

O benim sözsüz işaretlerime alışkındır ve itaat eder.

Özel otoparkı tarayarak, arabanın etrafından Lucas'ın yanına yürüdüm. Quinn, silahını elinde, tetikte, kulübün arka kapısında bekliyordu. Takip edildiğimizi sanmıyorum, ama ikimiz de gardımızı düşürmeye niyetli değiliz.

Lucas'ın kapısını açıp ona işaret ettiğimde, aceleyle dışarı çıkıyor. Quinn'in bizim için açtığı kapıya doğru koşarken, onu vücudumla koruyorum.

Kulübe girdiğimizde, keskin ışıklar, kıvrılan insan kalabalığı ve her şeyi kaplayan tekno ritmi duyularımı hemen saldırıya uğrattı. Bir bakıma, duyularıma yönelik bu topyekûn saldırıları, şehrin günlük kaosundan daha iyi idare ediyorum. Bu durum, dövüş ringine giderken Oscar Crowley'in deposundaki kalabalığın içinden geçmemi hatırlatıyor. Etrafımda o kadar çok şey var ki, her şey kendiliğinden basitleşiyor. Anormalliklere odaklanıyorum. Kalabalıkla uyumsuz hareketler. Genel kakofoniye bozan sesler.

Lucas'ı kalabalığın kenarından, bizi daha özel bir asma kata çıkaran, güvenli bir merdivene doğru yönlendiriyorum. Quinn ve ben silahlarımızı sakladık, ama hızlı hareketlerimiz, banketlerde sohbet eden insanların başlarını kaldırmasına neden oluyor.

Özel odaların kapısına yaklaşırken, Sasha kapıyı açar ve geri çekilir. Kulüpteki geçişimiz kameralar aracılığıyla izlenir ve güvenlik tarafından da rapor edilir. Kulübün malikaneye daha yakın olmasının yanı sıra, buraya gelmemizin nedenlerinden biri de budur. Ekstra güvenlik ve tampon görevi gören kalabalık sayesinde, burada saldırı olasılığı daha düşüktür ve saldırıyı püskürtmek daha kolaydır.

Lüks ofis/salona girerken, Sasha arkamızdan kapıyı kapatır. Vitali masanın arkasında durmuş telefonla konuşuyor.

Başını kaldırıp bizi gözleriyle değerlendirirken, "Evet. Tamam. İyi." diyor. Telefonu kapatıyor. "Tanrı aşkına, ne oldu böyle?"

Lucas'ı kanepeye götürüp oturtuyorum. Quinn Vitali'ye durumu anlatırken, ben odada volta atmaya başlıyorum. Quinn kadar hızlı tepki veremiyorum. Adrenalinimi bir anda kapatamıyorum ve odaklanacak bir şey bulamadığım için, hızla öfkeye dönüşüyor.

Quinn rapor verdikten sonra Vitali, "DiMaggios'lar olduğundan emin misin?" diye sorar. Quinn, "Evet," diye cevaplar. "Roman'a saldıranlar..." "Onları öldüreceğiz," diye araya giriyorum. "Hepsini." Vitali, "O kadar kolay olsaydı, çoktan yapardım," diyor.

Ona doğru yaklaşıyorum. "Lucas öldürülebilirdi. Eğer lanet olasıca..."

"Misilleme yapacağız," diye ısrar eder Vitali, ben onun alanına girerken yerinden kıpırdamadan. "Sadece nasıl yapacağımıza karar vermemiz lazım. Erişebileceğimiz bir hedef seçmeliyiz."

Kapı açılır. Anton öfkeli bir şekilde içeri girer. "Doğru mu? DiMaggios Roman'ın peşine düştü mü?"

Vitali, "Evet. O yüzden en temiz ve en erişilebilir hedefi bulmalıyız..."

"Siktir et," diye Anton sözünü keser. "Roman'ın peşine düştükleri ilk sefer değıl bu. Buna bir son vermeliyiz."

Amcamın tepkisine şaşkınlıkla bakıyorum. Benim tarafımı tutacağını veya benim adıma öfkeleneceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu gece bir açıklama yapmalıyız," diye tartışır Vitali. "Savaşa hazır değıliz..."

"Roman öldürölseydi de aynı şeyi söyler miydin?" diye sorar Anton. "Ya da tekrar yakalanıp lanet bir köle gibi satılsaydı?"

Onun sözlerine pek tepki göstermiyorum, ama Vitali gösteriyor. Soğuklaşıyor. Kötüleşıyor. Anton'un sözleri onun içindeki bir şeyi değıştirirken, gözlerinde olanları izliyorum.

"Peki," diyor Vitali buz gibi bir sakinlikle. "Gavino'ya saldırıyoruz. Evine." "İyi," diyor Anton.

İçimde bir yerlerde bir alarm çalar, ama o kadar çok alarm çalıyor ki, buna dikkat etmeli miyim bilemiyorum.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişir. Telefonlar edilir, emirler verilir. Etrafımda olanlara izin veririm. Geri çekilirim, çünkü Lucas'ın endişeli ve korkmuş olduğunu görebiliyorum. Her şeyi takip ederken gözleri kocaman olur.

Ona yaklaşınca, kanepeden fırladı. "Gitme," diye yalvardı. "Lütfen kal."

"Burada güvende olacaksın," diye söz veriyorum.

"Ben kendim için endişelenmiyorum! Bunların hiçbiri benimle ilgili değil! Roman..."

"Bu yapılmalı Lucas," diyorum, açıklamak için tüm dikkatimi ona vererek. "Senin benimle bu şehirde kalmanın güvenli olmamasını sağlayamam. DiMaggios ailesi bize saldırmanın sonuçlarını anlamalı."

Başını sanki bunu anlamanın başka bir yolu varmış gibi sallıyor. "Ama Vitali hazır olmadığımızı söyledi..."

"O da benimle aynı fikirde."

"Ama sadece amcan..."

Vitali, "Roman" diye seslenince Lucas yine sözünü keser.

Lucas'ın ensesini tutarım. "Burada güvende olacaksın."

Burası güvenli bir yer ve Quinn, Anton ve korumasıyla birlikte onunla birlikte olacak.

Lucas'ın eli bileğimi kavrar. "Roman, bir terslik var. Hissedebiliyorum."

"Roman," diye Vitali tekrar seslenir.

Lucas'ı kendime çekip onu sevdiğimi söylüyorum, çünkü başka söyleyecek sözüm yok. O da beni tutuyor, sıkıca sarılıyor, durdurmaya çalışıyor, ama gitmem gerek. Bu sorunları çözmenin tek yolunu biliyorum. Bu, uzun süredir uykuda olan kas hafızamın bir parçası gibi, tıpkı elim o viski bardağını o kadar tanıdık bir şekilde kavradığı gibi.

Onu bırakıp Vitali ile birlikte gittim. Ayrılırken Lucas'a bir daha bakmadım. Amcama da bakmadım, ama "Kan ve onur" dediğini duydum.

Onu, babamın ya da Vitali'nin ağzından yüzlerce kez duydum, ama gece kulübünün manzarası ve sesleri arasında yürürken bu sözler garip bir şekilde yankılanıyor ve başka bir déjà vu dalgası tetikliyor.

Elimden gelen her şeyle bununla mücadele ediyorum. Şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamam. Kendi sorunlarımla uğraşacak vaktim yok.

Bu hissi bilincimin sınırında tutmayı başarıyorum, ama tamamen ortadan kaldıramam. Asma kattan kulübün iç kısmına doğru merdivenlerden inerken, keskin ışıklar, gümbür gümbür vuran ritim ve kıvranan kalabalık iki katına çıkmış gibi gelir. Kaosun içinden bakarım, başım döner, hem şimdi hem de geçmişte olanları görürüm.

Durduğum için biri omzuma elini koyuyor. Kafamı kaldırıyorum, aniden midem bulanıyor.

Bir saniye için amcamı görüyorum ve "Dışarı çıkalım" diyorum. Ama bu amcam değil. Vitali.

Mide bulantımı bastırıp onu kalabalığın kenarından kapıya kadar takip ediyorum. Gece havasına çıktığımızda derin bir nefes alıyorum.

Başımı ağrıtan déjà vu hissinden kurtulmaya çalışıyorum, ama siyah bir minibüs yanaşıp arka kapıları açıldığında bu his daha da yoğunlaşıyor. Vitali adımı söylüyor. Bana bakıyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor, ama ne olduğunu bilmiyor.

Ben de bilmiyorum.

Bu yüzden bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Minibüse biniyorum ve yan tarafta sıralanan koltuklardan birine oturuyorum, adamlarımızla birlikte sıkışıp kalıyorum. Vitali de biniyor. Kapılar kapanıyor ve iç mekan karanlıklaşıyor. Minibüs hareket etmeye başlıyor.

Déjà vu hissi geçmiyor ve şimdi yine sessizlik içinde, karar vermem veya yapmam gereken bir şey olmadan, tüm o alarmların nedense hala içimde çaldığını fark ediyorum.

Bir şeyi kaçıyorum. Önemli bir şeyi. Hızlanırken gözlerimi kapatıyorum.

Anı parçaları zihnimde belirir. Gece kulübündeki kaos. Bir bardak viski. Baş dönmesi. Mide bulantısı.

Dışarı çıkalım.

Sanki sarhoşmuşum gibi kulüpte sendeleyerek geceye çıkıyorum. Düşüyorum.

Biri üzerimde dururken pantolon paçaları ve ayakkabılar görüyorum.

Ama kim? *Lanet olsun, kim?*

Minibüs ilerliyor, tıpkı o gece, bileklerim ve ayak bileklerim bağlı halde yarı baygın bir şekilde minibüsün zemininde yatarken başka bir minibüsün yaptığı gibi.

Zihnimi otoparka, ayakkabılara geri döndürüyorum. Adam çömeliyor.

Kan ve onur... Ne boktan bir şaka.
Gözlerim açılır. "Minibüsü durdurun!"

YİRMİ SEKİZ

Lucas

Roman'ın amcası hakkında beni rahatsız eden bir şey var. Ne olduğunu tam olarak belirleyemiyorum. Konuşma şekli. Vücut dili. Havaında bir şey.

Her zaman bir dereceye kadar sezgilerim güçlüydü, ama Roman'la geçirdiğim zaman bu özelliğimi daha da güçlendirdi. Aylarca kendimi ince, sözsüz ipuçlarına alıştırdım.

Roman, Vitali ve Sasha ayrılmadan önce bile bazı yanlışlıklar sezmiştim, ama o his o zamandan beri daha da yoğunlaştı. Anton Constantine ve koruması odadan çıktığında, kanepeden kalkarım.

"Lucas," Quinn, karnındaki kurşun sıyrığını tedavi ettiği banyodan uyarıcı bir sesle seslenir.

Onu görmezden gelip kapıya koşuyorum. Kapı kolunu dikkatlice çevirip kapıyı aralıyorum ve dışarıya bakıyorum.

Anton kapının hemen dışında durmuş, telefonla konuşuyor.

"... o zaman patronuna Vitali ve Roman'ın ona doğru yola çıktığını söyle. Mümkünse Vitali'nin hayatta kalmasını tercih ederim. O işime yarar. Ama Roman'ı mutlaka ortadan kaldır."

Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

O kadar şaşkın ve dehşete kapılmış durumdayım ki, bir saniye fazla donup kalıyorum — Anton'un koruması beni fark edecek kadar uzun bir süre.

"Siktir!" diye bağıyor ve Anton kapıya doğru dönüyor.

Kapıyı kapatıyorum.

Quinn çoktan bana doğru yürüyor. "Lucas, ne oluyor..." Kapı açılır. Geri çekilirim.

Quinn hiç vakit kaybetmez. Elindeki silahla, Anton'un koruması içeri dalarken, ses önleyici mermilerle ateş etmeye başlar ve bana koşmamı bağırır. Beni yakalamaya vakti olmayan iri yarı adamın yanından koşarak geçerim, çünkü adam az önce kurşun yemiştir ve elinden geldiğince Quinn'e ateş etmeye çalışmaktadır.

Anton, odadan fırladığımda bana saldırır, ama eli kolumu sıyrır, tutamaz. Mescidi olabildiğince hızlı koşarım. Yanlarından geçerken insanlar banketlerden haykırırlar.

Merdivenlerden aşağı koşarken arkamdan bağırışlar duyuyorum. Aşağıdaki kapı görevlisi dönüp bana doğru koşuyor. Bana mı yoksa Anton'a mı yardım edeceğini bilmiyorum, bu yüzden kendimi parmaklıklardan aşağı atıyorum.

Üç metre aşağıya düşerek bir grup insanın üzerine çakılıyorum. Onların arasından kalkıp koşmaya başlıyorum. Başka bir kapı görevlisi ya da güvenlik görevlisi bana doğru koşuyor. Yine ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden dans eden kalabalığın içine dalıyorum.

Onların arasında eğilip dalarken, etrafımda bedenler sallanıp zıplıyor. Bazıları sarhoş bir şekilde bağırıyor, ben de onları itip geçiyorum. Diğerleri yolumdan çekilmeye çalışıyor. Bazıları sanki oyun oynar gibi beni yakalamaya çalışıyor.

Ses, hareket ve keskin ışıkların kaosunun içinde ilerlemek bir kabus gibidir. Vücuduma değen her şey bir tehdit gibi gelir. Her an yakalanacağımı, bıçaklanacağımı veya vurulacağımı beklerim.

Kalabalığın kenarına ulaştım ve kapıya doğru koştum. Kapı görevlisi yoktu, belki de çoktan uzaklaşmıştı. Kolu çektim ve kapıyı açtım, karanlık otopark alanına fırladım.

Bir minibüs bana doğru hızla yaklaşırken farları gözlerimi kamaştırıyor. Minibüs yön değiştirip dönüyor, lastikleri kaldırımda gıcırıyor ve arka kısmı bana doğru sallanıyor. Kapılar açılıyor ve Roman dışarı fırlıyor.

Beni yakaladı ve yolumdan çekerek, amcasının az önce çıktığı kapıya ateş ederken vücuduyla beni korudu.

Anton, bez bebek gibi kaldırıma düşer.

Vitali ve tanımadığım diğer adamlar, ayrıca Sasha da minibüsten dışarı akın ediyor. Roman, onlar cevaplar için bağırırken beni onlardan uzaklaştırmaya çalışıyor, ama ben Roman'dan kurtulup "Quinn! Yardıma ihtiyacı var!" diye bağırıyorum.

"Siktir!" Vitali bağırır ve ben cümlemi bitiremeden kapıya doğru koşar. Sasha onun peşinden koşar, ardından birkaç kişi daha. Anton'un hareketsiz bedeninin üzerinden atlarlar ve gece kulübüne girerler.

"İyi misin?" diye soruyor Roman, ellerini üzerimde gezdirerek. "İyiyim! Ama Quinn..."

"Onlar halleder."

Roman beni minibüsün açık arka kısmına doğru çeker ve oturtur. Yanımda durur ama benimle oturmaz. Diğer birkaç adam da nöbet tutar, bize yer açmak için yeterince geride dururlar.

Roman'ın gözleri etrafımızı tarıyor.

Adrenalin vücudumu o kadar çok sarar ki, oturmaya devam edemem.

"Roman, ne oldu? Neden bu kadar çabuk döndün?"

Bana bakar. Yüzündeki ifadeyi okuyacak kadar ışıık yok, ama vücudu o kadar gergin ki, ondan bir cevap alamayacağımı biliyorum.

"Sorun değil," diyorum. "Daha sonra anlatabilirsin."

Elimi tutup sıkıyor. Bana teşekkür ettiğini ve anlatacağına söz verdiğini biliyorum. Elimi bırakmıyor, ben de bırakmıyorum. Sakinleşmeye başlıyorum.

Ben güvendeyim. O güvende. Önemli olan tek şey bu.

Beklerken bir tür sersemlemiş, askıda kalmış gibi bir duruma giriyorum. Sanki tüm adrenalini kaybolmuş ve beni bir şekilde boş bırakmış gibi.

Bu his, binanın kapısı açılıp Vitali, Quinn ve Sasha dışarı çıktığında kaybolur. Quinn'in gömleğinin omzunda, kumaşta büyük bir kan lekesi görünen bir şey vardır.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"Ölmedi," diyor Quinn beni sakinleştirerek.

"Ama doktora görünmelisin," diyor Sasha, bunu ilk kez söylemediğini ima eden bir tonla.

"Evet, biliyorum lan," diyor Quinn yorgun bir sesle, belli ki acı çekiyor.

Quinn minibüse binerken Roman ve ben minibüsten uzaklaşırız. Vitali arka kapıları kapatırken, adamlardan biri sürücü kapısına doğru koşar.

Minibüs gürültüyle çalışır ve uzaklaşır.

Vitali, "Ne oldu Lucas?" diye sorar.

Açıklamam üzerine Roman elimi sıkar, Vitali ise çenesini sıkar. Loş ışııkta Vitali'nin gözlerini göremiyorum ama yoğunluğunu hissedebiliyorum. Çok, çok kızgın.

Ancak öfkesi Roman'inkinden oldukça farklı. Daha soğuk, daha kontrollü. Bazı yönlerden çok daha korkutucu.

Bir araba durur. Sasha direksiyon başındadır.

Vitali sert bir sesle, "Siz ikiniz eve gidin. Bu işi ben hallederim. Bir süre burada kalacağım. Anton'un korumasına soru sormam lazım. Ayrıca DiMaggios'lara bir mesaj göndermem gerekiyor."

Roman amcasının cesedine bakar. Onu görmek istediğini hissediyorum, ama benim için arabanın kapısını açıp ben bindiğimde, amcasını değil beni tercih eder ve arkaya biner.

YİRMİ DOKUZ

Roman

"Ben iyiyim," diyor Lucas, ben onu banyoda incelerken, ama her santimini görene kadar ikna olmayacağım.

Onu aynaya dönük hale getirip sırtını inceliyorum. Ellerimi yanlarından aşağı doğru gezdiriyorum. Tüyleri diken diken oluyor ve titriyor. Aynadan ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Göğüs uçları sertleşmiş, ama bu üşüdüğü için değil.

Dudakları aralanmış. Gözleri kararılmış. Penisi kalınlaşmaya başlamış.

Bunu görmekten mutluyum. Bunun kısmen adrenalinin hala vücudunda dolaşmasından kaynaklandığını biliyorum, ama aynı zamanda artık kendini güvende hissettiği anlamına da geliyor.

Cevap veren sıcaklık kendi kasıklarına kadar iner ve kollarımı ona dolarım. Bir elimi boğazına, diğer elimi karnına götürdüğümde nefes alışını kesilir. Yumuşak, muhtaç bir ses çıkarır ve ben daha fazla baskı uyguladıkça bana doğru yaslanır. Masaj yaparım. Sakinleştiririm. Sahiplenirim.

Dokunuşuma verdiği tepkiyi izliyorum. Başını geriye eğip boğazını bana sunuyor. Penisi şişiyor ve kalkmaya başlıyor.

Kendi ellerimi ve yaralı bileklerimi görmekten başka seçeneğim yok, ama kendime başka türlü bakmıyorum. Lucas'ın vücuduna odaklanıyorum. Benimkinden daha küçük, daha ince, daha güzel.

Yine de, "Çok güzelsin, Roman" diyen kişi o.

Şaşkınlıkla, aynada onun gözlerine bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, ama sonra benden daha fazlasını görmek için başka yere kayıyor. Benim bakışlarım onun yüzünden ayrılmıyor. Hala kendime bakmaktan hoşlanmıyorum, ama onun bana bakışını izlerken içimde bir rahatlama hissediyorum.

Bana odaklandığını, çekiciliğini görüyorum. Sevgisini. Göğsümdeki sıkışıklığın bir kısmı kayboluyor, sanki onun gözünden kendime bakabiliyormuşum ve o kadar kızgın değilmişim gibi.

"Bana dokunma şeklini seviyorum," diye mırıldanıyor, penisi daha da sertleşiyor.

Penisinin tabanını masaj yapıyorum, parmaklarımı her iki yana kaydırıp yukarı doğru seğirmesini izliyorum. Elimi penisinin gövdesine doladığımda,

sesler çıkarır ve bu sesler benim penisimi de sert bir çubuk gibi sertleştirir. Penisinin ucunda ön sıvı damlacıkları oluşana kadar onu okşarım, sonra bırakıp arkasına diz çökerim.

Onun kalçalarını ayırdığımda, tezgaha yaslanmak için eğilir. Ayaklarını genişletir ve kıvrılır, deliğini sunar. Onu yalayıp alay ederken, bacaklarının arasına uzanıp sarkan testislerini kavrar ve çekerim.

"Aman Tanrım," diye nefes alır, "oh siktir."

Sikim zonkluyor ve ağrıyor, ama ona dokunmuyorum. Dikkatimi Lucas'a veriyorum.

Lucas kıvranmaya ve nefes nefese kalmaya başladığında, elimi onun sikine doğru kaydardım ve damladığını gördüm.

"İçime girmen lazım," diye mırıldanır. "Lütfen. Beni sik."

İstiyorum. İhtiyacım var. Ama endişeliyim. Gerginim. Üzgünüm. Kendimi tutuyorum, ama onu sikmek kontrolümü kaybetmeme neden olur diye korkuyorum.

Onu emmek istiyorum. Bence bu daha iyi olur.

Kalçalarını tutup ona dönmesini söylüyorum. O da dikleşip dönüyor, sonra ben onun sikini ağzıma aldığımda nefesini tutuyor. Ben onu emdiğimde elleri başımın üzerine yerleşiyor. O lezzetli küçük sesler çıkarıyor, sonra ben onun taşaklarını çekiştirdiğimde inliyor. Sanırım o zaman benim onun boşalmasını istediğimi anlıyor.

Ellerini çenemin altına koyup, ben onun sikinden kurtulup ona bakana kadar kaldırıyor.

"Seni tamamen istiyorum," diyor.

Kafamı sallarım. Neden bilmiyorum, ama yine sözlerim tükendi.

Elimi tutup çeker. Kalkarım ve onunla birlikte kapıya doğru yürürüm, ama orada dururum. Lucas kendini kurtarır ve odanın diğer tarafına geçer. Komodinin çekmecesini açar ve kayganlaştırıcıyı çıkarır.

Bana doğru yarı yolda durur. "Kızgın olduğumu biliyorum. Bana kızgın olmadığını biliyorum, ama kızgın olduğumu biliyorum," der.

Sesim kısık çıkıyor ama kendimi konuşmaya zorluyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

"Senin her şeyini istiyorum," diyor yine.

Kaşlarımı çattım. Anlamıyorum. Ya da daha doğrusu, onun beni anlamadığını düşünüyorum. Ona hatırlatıyorum, "Seni daha önce incittim."

Onunla ilk kez yattığımda.

Kavgadan döndüğümde o kadar kızgındım ki ne yapacağımı bilemedim.

Lucas aramızdaki mesafeyi kapatır. "Bazen," der, eline kayganlaştırıcı sıkarken, "bana zarar vermeni istiyorum."

"Lucas," diye itiraz ediyorum, o da sertleşmiş, ağrıyan penisimi eliyle kavrayıp, tabandan ucuna kadar kayganlaştırıyor. Heyecan dalgasını bastırmaya çalışıyorum. "Lucas..."

"Sana bir şey açıklamama izin ver."

Lucas, iyi bir nedeni olmadıkça, konuşmaya çalışırken beni asla kesmezdi, bu yüzden sözünü kesmesine izin verdim. Dinledim.

"Ben de kızgıyım, ama bu içimdeki bir duygu ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Hayatım boyunca içimdeki tüm kötü şeyleri içime attım, diğer insanların görmesi veya duyması için dışarıya çıkardıklarımı filtreledim.

"Seninle ilk seviştiğimde, ilk kez içimdeki her şeyi dışarı çıkardım. Senin benimle birlikte kontrol edilmeni veya filtrelenmeni istemiyorum, çünkü ben de seninle birlikte kontrol edilmeyi veya filtrelenmeyi istemiyorum. Sana güveniyorum Roman ve senin de bana güvenmeni istiyorum. Tam olarak olduğun gibi olmanı istiyorum. Bütün öfkenle beni sikmeni istiyorum, böylece ben de bütün öfkemle çığlık atabileyim."

Şu anda nefesim kesik kesik. Çünkü o beni okşuyor. Çünkü o beni özgürleştiriyor.

Çünkü ben de ona ihtiyacım var.

Eğilip kıcını tuttuğumda, kollarıma atlayıp bacaklarını bana doladı. Sert sikini karnıma sıkıştırdı ve ben onu yatağa taşıırken benimki onun kıcına sürtünüyordu.

Yatağa ulaştığımızda benden ayrılıyor. Yatağa düşüyor, dirsekleri ve dizleri üzerinde duruyor, kıcını yatağın kenarına doğru uzatıyor.

Elinden kayganlaştırıcıyı alıp elime biraz sıkıyorum. Çenem sıkı. Kontrolüm zayıflıyor ama bunu yapmak için yeterince akli başında olduğumu hissediyorum. Kayganlaştırıcı sürdüğüm parmaklarımı kıcına sokup onu genişletiyorum.

Vücut dili hayal kırıklığı ve sabırsızlık dolu, bu yüzden kıcına bir tokat atıp, bununla başa çıkmasını söylüyorum. O da bağılıyor, sakinleşiyor ve hazırlık yapmama izin veriyor. Yapmak zorundayım çünkü sikimi deliğine sokar sokmaz, kendimi kaybedeceğimi biliyorum.

"Roman..."

Onu tekrar tokatlayıp kalçalarını tutup yataktan yarı yarıya çekiyorum. Ayakları yere basmadan önce deliğine girip içeri itiyorum. Onu penetre ederken çığlık atıyor, sikimi kıcına derinlemesine sokuyorum, vücudunu benimkine boyun eğdiriyorum. Kafasını yatağa bastırıp onu sikmeye başlıyorum.

Ben onu siktiğimde inliyor ve çığlık atıyor. Tutuşum acımasız. İtmelerim derin. O daha fazlasını istiyor. Dizlerinden birini yatağa çekerek kendini daha da açıyor. Ayağımı yatağa koyuyorum. Üzerine eğilip saçlarını tutuyorum, keskin bir çığlık atarak boşalana kadar onu sikerek kafasını daha da aşağıya bastırıyorum.

Orgazm olurken kıcı bana sıkıca sarılır. Ben onu sikmeye devam ederken vücudu benim kucağımda çırpınır.

Ona dinlenmesine izin vermiyorum. Ben ona girmeye devam ederken o inliyor, ağlıyor ve çarşafları tırmalıyor. Kalbimdeki öfke, onu serbest bıraktığımda tüm vücudumu yakmaya başlıyor.

Lucas inlemeye başlar. Serbest kalan elimle gövdesini kavrar ve boğazını sıkarım. Onu sert ve derinden sikerek, bu sefer daha yüksek sesle çığlık atarak tekrar boşalana kadar ona karşı hırıldarım, içimdeki bir şey kopana kadar bana karşı direnir. Orgazmım aniden bedenimi ele geçirirken ileri doğru yumruk atarım. Onun içine sertçe boşalırım, sikim onu tekmeler ve doldurur.

Öfkem geçene kadar ona karşı kasılmalar yapmaya devam ediyorum. Bu beni yorgun ve sarsılmış hissettiriyor.

Yatağa sürünerek çıkıyorum ve Lucas'ı da yanımda sürüklüyorum. O gevşek ve titriyor. Vücudumu onun etrafına sarıyorum. O da bileklerimi tutup beni orada tutuyor.

Titriyorum, ama Lucas'ın yanında güvende olduğumu bildiğim için buna izin veriyorum. Öfkemi ya da acımı saklamak zorunda değilim.

OTUZ

Lucas

İki gündür odamızdan çıkmadık ve biraz endişelenmeye başladım. Sabırlı olmaya çalışıyorum ve Roman'la böyle birlikte olmaktan hoşlanmadığımdan değil. Sadece yeniden baştan başlamayız umarım.

Adil olmak gerekirse, o da odadan çıkmadı. Bize yemek bırakanın kim olduğunu ya da aldığımız mesajlar dışında neler olduğunu bile bilmiyorum. Quinn burada ve tamamen iyileşecek, Anton'un ölümüyle ilgili her şey "kontrol altında".

Ayrıca Anton'un koruması, dört yıl önce Roman'ı satmak ve ortadan kaldırmak için ona ilaç verdiğini itiraf etti. Roman ve Vitali'yi bir tehdit olarak gördü ve Vitali'yi zayıflatmak için Roman'ı ortadan kaldırdı. Anton, görünüşe göre dört yıl önce Roman'ı öldürmeye gönlü elvermedi, ama Roman'ın gerçeği hatırlamaya başladığını düşündüğü için şimdi bunu yapması gerektiğine karar verdi. Anton, DiMaggio ailesindeki bir bağlantısına Roman ve benim nerede akşam yemeği yediğimizi söyleyen kişiydi.

Anton, Roman'ın yıllarca bu kadar acı çekmesinin sebebiydi.

Roman bu konuyu konuşmak istemiyordu, ama yatakta yan yana uzanırken aniden, "Üvey baban da sana aynı şeyi yaptı" dedi.

Bu bilginin acısı içimi kapladı, ama bu sadece bir gerçek ve daha önemli olan daha büyük bir gerçek var. "Sonuçta her şey yolunda gitti."

Üvey babamın ihaneti olmasaydı, Roman'la asla tanışamazdım. Hâlâ berbat dairemde yaşıyor ve berbat işimde çalışıyor olurdum. Hâlâ kaybolmuş ve yalnız olurdum. Hâlâ aşkın ne olduğunu bilmiyor olurdum.

Roman'ın parmakları omurgamı okşuyor. "Yine de onu öldüreceğim."

Bunun için odadan çıkması gerektiğini söyleme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Sadece "Biliyorum" diyorum.

Roman, söylenmemiş kısmı da duyuyor. Dikkat edersen, kelimelere dökülmemiş birçok şeyi duyabilirsin.

"Neredeyse hazırım," diyor sessizce.

Yüzünü görebilmek için biraz geri çekiliyorum.

"Seni seviyorum." O da bana bakıyor. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsüyorum, ihtiyacım olsun ya da olmasın bu sözlerin tadını çıkarıyorum. Roman beni öpüyor. Dudakları sert, öpücüğü baskın. Kendimi ona açıyorum. Bayılıyorum. Penisim sertleşiyor, onunkisi de öyle. Sonra beni işaretlemeye başlıyor, boynumu emerek hakkını açıkça gösteriyor.

Üzerime yuvarlanır. Çok seks yaptık, bu yüzden ona hazırım, içim onun menisiyle zaten kaygan. Bacaklarımı ayırır ve içime girer.

Onunla seks yapmayı bu kadar sevdiğime, kendimi bu kadar kolay bırakabildiğime hala inanamıyorum. Onun içimde olması çok iyi hissettiriyor. Penisinin beni doldurması ve vücudumda hareket etmesi hoşuma gidiyor. Çıkardığı sesleri seviyorum. Beni bu pozisyonda sikmesini seviyorum çünkü onu izleyebiliyorum.

Vücudu çok güçlü ve çok güzel. Kendine bakmasının hala zor olduğunu biliyorum, ama o yapana kadar ikimiz için de bakacağım. Yüzü çok yakışıklı, gözleri kararlı. Bana girerken karın kasları geriliyor. Beni sikerken penisinin vücudundan sertçe dışarı çıktığını görebiliyorum.

Boşaldığımda, karnımın her yerine boşalırken, o da derinlemesine girip beni dolduruyor, beni o kadar dolduruyor ki, içimden taşıyor. Beni yukarı çekiyor, ben onun üstüne yerleşirken penisini içimde tutuyor, gömülü penisinin etrafından sızıyor. Alnını omzuma yaslıyor.

Bir süre sadece nefes alıyoruz, ikimiz de bu kendi kendimize dayattığımız hapishaneden kurtulma zamanının geldiğini biliyoruz. Bir parçam kaçmaktan üzülecek.

Ama zamanı geldi.

Duş alıp giyindikten sonra Roman elimi tutar ve beni odadan çıkarır. Sabah olmuştur ve mutfaktan sesler gelmektedir.

Oraya vardığımızda, kolu askıda olan Quinn kahve içiyor, Vitali omlet karıştırıyor ve Sasha tostlara tereyağı sürüyor.

Roman'a bakıyorum. İki gündür ilk kez dışarı çıkıyoruz ve bu çok fazla insan.

"Geri dönebiliriz," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diyor Roman, elimi sıkarak. "Bu bizim ailemiz."

Vitali işinden başını kaldırmıyor ama dudaklarında bir gülümseme olduğunu görebiliyorum. "Kahve taze," diyor.

Roman iki fincan doldurmaya giderken, ben Sasha'nın tostlarından birini kapıyorum.

"Hırsızlar parmaklarını kaybeder," diye uyarıyor.

"Sen tereyağı bıçağı kullanıyorsun," diyorum, onun benimle dalga geçmesinden ne kadar hoşlandığımı belli etmemeye çalışarak.

"Tereyağı bıçağıyla neler yapabileceğimi görmedin."

Burun kıvrırıp Roman için bir parça daha tost alıyorum. O bizim konuşmamızı izliyor, ama gayet iyi gidiyor. O kadar iyi gidiyor ki, gerçekten inanamıyorum.

Ben de iyi gidiyorum, sanırım. Kendimi güvende hissediyorum. Kendimi *kabul edilmiş* hissediyorum. Boğazım o kadar sıkışıyor ki, başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

Roman yanıma gelir, vücudu benimkine değiyor, nefes alabilene kadar. Ondan kahve fincanını alıp ona bir parça tost uzatıyorum.

Biraz huysuz görünen Quinn'in yanına masaya oturuyoruz.

"Ağrın mı var?" diye soruyorum ona.

"Hayır," diye biraz sertçe cevaplar. "Herkes söylüyor..."

"İyi olduğunu," diye Vitali onun yerine cümleyi tamamlar. "Evet, öyle düşündüğünü biliyoruz."

Quinn iç çekiyor.

Mutfağın atmosferini içime çekerken sandalyeme yaslanıyorum. Dört katil ve ben. Ne tuhaf ve harika bir küçük aile.

Sasha, tostları masaya koyar ve fırından bir tabak domuz pastırması alır. Vitali, yumurta tavasını masaya koyarken Roman, "Vitali, yardımına ihtiyacım var," der.

Vitali biraz duraksar, açıkça şaşırmıştır, ama tereddüt etmeden "Tabii" der. Sonra, "Ne için?" diye sorar.

"New York'a gitmem gerekiyor. Lucas'ın üvey babasını öldürmem gerekiyor."

Vitali telefonunu çıkarır ve programını kontrol eder gibi görünür. "Bugün vaktim var."

"Harika. Teşekkürler."

Vitali sorar, "Lucas, sen de geliyor musun?"

Kalbim hızla atıyor. Bunu düşünmemiştim. Roman'a bakıyorum. Yüzünde hiçbir ifade yok. Karar bana kalmış.

Bunu yapmalarını istiyorum — Frank'in bunu hak ettiğini düşünecek kadar intikamcıyım — ama orada olmama gerek olmadığını fark ediyorum. Sanırım bu, katil bir ailenin tek avantajı. Benim için bu işi halledecekler.

Ben de "Hayır, teşekkürler. Ama geri döndüğünüzde kurabiyeler hazır olacak" diyorum.

Yazarın düşünceleri (ve bundan sonra ne olacak)

Lucas ve Roman'ın ilişkisi çok karanlık ve izole bir yerde başlar. Etkileşimlerini şekillendirecek hiçbir sosyal yapı yoktur. Hiçbir güvenlik ağı yoktur. Bu alan çok tehlikelidir, ama aynı zamanda çok da saftır. Dil bile onlara güven vermez. İlkel ve içgüdüsel bir şekilde bağlantı kurmayı öğrenmeleri gerekir.

İlişkilerinin bu şekilde gelişmesini izlemek çok hoşuma gitti, ama yazmak kesinlikle zordu. Onlar gibi ben de gerçekten dikkatli olmak zorundaydım. En temel özelliklerini öğrenmek ve ton, dokunuş ve nüanslarla evrimlerini göstermek zorundaydım. Her saniyesini çok sevdim. Umarım siz de sevmişsinizdir.

Daha da fazlası, onları o izole ortamdan çıkarıp dış dünyanın müdahalelerine uyum sağlama mücadelelerini göstermeyi çok sevdim. Onların zorlukları için üzüldüm ve birbirlerine güvenerek kendilerine güvenmeyi öğrendikleri için onlarla gurur duydum. Birlikte gerçekten çok güzellerdi.

Sırada ne var diye sorarsanız, kafamda dikkatimi çeken pek çok hikaye var. Şu anda en çok dikkatimi çeken Vitali'nin hikayesi, çünkü o, psikiyatri kliniğinden biraz dengesiz bir adamı, onu bir koz olarak kullanmak amacıyla kaçırmak üzere... ancak kendini hiç hazır olmadığı bir cinsel uyanışın ortasında buluyor.

Bu tam bir çılgınlık olacak, ama aynı zamanda büyük bir zevk. Onların hikayesini sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

O zamana kadar, teaserlar, güncellemeler ve baştan çıkarıcı seksilik için çevrimiçi buluşmalarına katılmanızı umuyorum.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

